

Fremsat den 4. oktober 2023 af erhvervsministeren (Morten Bødskov)

Forslag

til

lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere¹⁾

Kapitel 1

Anvendelsesområde og definitioner

§ 1. Denne lov finder anvendelse på kreditservicevirksomheder og kreditkøbere, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. § 15 finder anvendelse på kreditinstitutter, der påtænker at indgå en kontrakt om overførsel af en kreditgivers rettigheder eller overførsel af en misligholdt kreditaftale, og kreditinstitutter, som har indgået en sådan kontrakt med en kreditkøber.

Stk. 3. Denne lov finder ikke anvendelse på følgende:

- 1) Kreditserviceringsaktiviteter, der udføres af
 - a) kreditinstitutter etableret i Den Europæiske Union,
 - b) forvaltere af alternative investeringsfonde, der efter § 5 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. skal have tilladelse eller være registreret,
 - c) investeringsforvaltningsselskaber, der har tilladelse efter § 10 i lov om finansiel virksomhed eller UCITS, der har tilladelse efter § 9 i lov om investeringsforeninger m.v., forudsat at UCITSen ikke har udpeget et investeringsforvaltningsselskab,
 - d) ejendomskreditselskaber, der er underlagt tilsyn efter lov om ejendomskreditselskaber eller forbrugslånsvirksomheder, der er underlagt tilsyn efter lov om forbrugslånsvirksomheder, og
 - e) notarer, fogeder og advokater, når disse udfører kreditserviceringsaktiviteter som led i deres erhverv.
- 2) Køb af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller af selve den misligholdte kreditaftale, der foretages af et kreditinstitut etableret i Den Europæiske Union.
- 3) Køb eller kreditservicering af en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller af selve kreditaftalen,

som ikke er udstedt af et kreditinstitut etableret i Den Europæiske Union, medmindre kreditgiverens rettigheder i henhold til kreditaftalen eller selve kreditaftalen erstattes af en kreditaftale udstedt af et sådant kreditinstitut.

§ 2. I denne lov forstås ved:

- 1) Kreditinstitut: Et kreditinstitut som defineret i § 5, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed.
- 2) Kreditgiver: Et kreditinstitut, som har udstedt en kredit, eller en kreditkøber.
- 3) Låntager: En juridisk eller fysisk person, som har indgået en kreditaftale med et kreditinstitut, herunder kreditinstitutets juridiske efterfølger eller rettighedsarvherver.
- 4) Kreditaftale: En aftale, det være sig i sin oprindeligt udstedte, i ændret eller i erstattet form, hvorved et kreditinstitut yder en kredit i form af henstand med betalingen, lån eller anden tilsvarende form for finansiel facilitet.
- 5) Kreditserviceaftale: En skriftlig aftale, der er indgået mellem en kreditkøber og en kreditservicevirksomhed, om de tjenesteydelser, som kreditservicevirksomheden skal levere på kreditkøberens vegne.
- 6) Kreditkøber: Enhver anden fysisk eller juridisk person end et kreditinstitut, som køber en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale som led i udøvelsen af sin erhvervsmæssige virksomhed.
- 7) Kreditserviceleverandør: Tredjemand, som anvendes af en kreditservicevirksomhed til at udføre kreditserviceringsaktiviteterne.
- 8) Kreditservicevirksomhed: En juridisk person, der som led i sin erhvervsmæssige virksomhed forvalter og fyldestgør rettigheder og forpligtelser i tilknytning til en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2021/2167/EU af 24. november 2021 om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2014/17/EU, EU-Tidende 2021, nr. L 438, side 1.

- kreditaftale eller til selve den misligholdte kreditaftale på vegne af en kredittøber, og som udfører mindst én eller flere kreditserviceringsaktiviteter.
- 9) **Kreditserviceringsaktiviteter:**
- Opkrævning eller inddrivelse af ethvert skyldigt beløb fra låntageren i tilknytning til en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller til selve kreditaftalen.
 - Genforhandling med låntageren i overensstemmelse med de vilkår og betingelser, der er knyttet til en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller til selve kreditaftalen, i overensstemmelse med de instrukser som kredittøberen har givet.
 - Behandling af eventuelle klager i forbindelse med en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller til selve kreditaftalen.
 - Oplysning til låntageren om enhver ændring i rentesatser, omkostninger eller forfaldne betalinger i forbindelse med en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller til selve kreditaftalen.
- 10) **Hjemland:**
- For en kreditservicevirksomhed: Den medlemsstat, hvor kreditservicevirksomheden har sit vedtægtsmæssige hjemsted eller, hvis den i henhold til den nationale ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dens hovedkontor er beliggende.
 - For en kredittøber: Den medlemsstat, hvor kredittøberen eller dennes repræsentant er hjemmehørende, eller har sit vedtægtsmæssige hjemsted eller, hvis den i henhold til den nationale ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dens hovedkontor er beliggende.
- 11) **Værtsland:** En anden medlemsstat end hjemlandet, hvor en kreditservicevirksomhed har etableret en filial, eller hvor den udfører kreditserviceringsaktiviteter, og under alle omstændigheder hvor låntageren er hjemmehørende eller har sit vedtægtsmæssige hjemsted eller, hvis den i henhold til national ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dens hovedkontor er beliggende.
- 12) **Forbruger:** En fysisk person, der i forbindelse med kreditaftaler, der er omfattet af denne lov, ikke handler som led i sin erhvervmæssige virksomhed.
- 13) **Misligholdt kreditaftale:** En kreditaftale, der er klassificeret som en misligholdt eksponering i overensstemmelse med artikel 47a i forordning om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Kapitel 2

Kreditservicevirksomheder

Tilladelse til kreditservicevirksomhed

§ 3. Virksomheder, der udfører kreditserviceringsaktiviteter, skal have tilladelse af Finanstilsynet som kreditservicevirksomhed.

Stk. 2. Finanstilsynet giver tilladelse efter stk. 1, når følgende betingelser er opfyldt, jf. dog § 4, stk. 1:

- Virksomheden er en juridisk person og dens vedtægtsmæssige hjemsted ligger i Danmark eller, hvis virksomheden ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, dens hovedkontor, ligger i Danmark.
- Virksomhedens bestyrelse og direktion eller, indehaveren, hvis virksomheden drives som en enkeltmandsvirksomhed, eller den eller de ledelsesansvarlige, såfremt virksomheden drives som en juridisk person uden bestyrelse eller direktion, opfylder kravene i § 7.
- De personer, som besidder kvalificerede andele i kreditservicevirksomheden, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, opfylder kravene i § 7, stk. 1, nr. 3 og 4.
- Virksomheden har robuste governanceordninger og passende interne kontrolmekanismer, herunder procedurer for risikostyring og regnskabsmæssig praksis.
- Virksomheden anvender en passende politik til sikring af, at regler om beskyttelse overholdes og til sikring af, at låntagerne behandles på en fair og omhyggelig måde, herunder med hensyntagen til deres finansielle situation og behovet for henvisning til gældsrådgivning eller sociale tjenesteydelser, hvis der er adgang til sådanne.
- Virksomheden har indført passende og særlige interne procedurer til sikring af, at klager fra låntagere registreres og behandles.

§ 4. For at få tilladelse skal en kreditservicevirksomhed, der skal modtage og opbevare midler fra låntagere, udover kravene i § 3, opfylde følgende krav:

- Virksomheden har en særskilt konto i et kreditinstitut, hvor midlerne, der modtages fra låntagere, krediteres og opbevares, indtil de kanaliseres videre til den pågældende kredittøber på de betingelser, der er aftalt med kredittøberen.
- Virksomheden sikrer, at midlerne er beskyttet mod krav fra kreditservicevirksomheders øvrige kreditgivere, navnlig i tilfælde af insolvens.
- Virksomheden anser en betaling for at være blevet betalt til kredittøberen, når en låntager foretager en betaling til en kreditservicevirksomhed for helt eller delvist at tilbagebetale de skyldige beløb i forbindelse med en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale.
- Virksomheden afleverer en kvittering eller et frigørelsesbrev på papir eller på andet varigt medium, når kreditservicevirksomheden modtager midler fra låntageren, som bekræftelse på at have modtaget midler.

Stk. 2. Har en kreditservicevirksomhed ikke til hensigt at modtage og opbevare midler fra låntagere som led i sin forretningsmodel, anfører kreditservicevirksomheden dette i sin ansøgning, jf. § 3.

§ 5. Ansøgning om tilladelse efter §§ 3 og 4 skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i dette kapitel er opfyldt. Ansøgningen skal ledsages af følgende:

- 1) Dokumentation for ansøgerens retlige status samt en kopi af dennes stiftelsesdokument og virksomhedens vedtægter.
- 2) Adresse på ansøgerens hovedkontor eller vedtægtsmæssige hjemsted.
- 3) Identiteten på medlemmerne af ansøgerens ledelsesorgan og de personer, som besidder kvalificerede andele, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.
- 4) Dokumentation for, at ansøgeren opfylder betingelserne i § 3, stk. 2, nr. 2.
- 5) Dokumentation for, at de personer, som besidder kvalificerede andele, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, opfylder betingelserne i denne lovs § 3, stk. 2, nr. 3.
- 6) Dokumentation for governanceordningerne og de interne kontrolmekanismer nævnt i § 3, stk. 2, nr. 4.
- 7) Dokumentation for politikken nævnt i § 3, stk. 2, nr. 5.
- 8) Dokumentation for de interne procedurer nævnt i § 3, stk. 2, nr. 6.
- 9) Dokumentation for, at der findes en særskilt konto i et kreditinstitut, jf. § 4, stk. 1, nr. 1.
- 10) Eventuelle outsourcingaftaler som nævnt i § 10, stk. 1.

Stk. 2. Finanstilsynet vurderer inden for 45 arbejdsdage fra modtagelsen af ansøgningen om tilladelse, om ansøgningen er fuldstændig.

Stk. 3. Finanstilsynet oplyser inden for 90 dage fra modtagelsen af en fuldstændig ansøgning eller, hvis ansøgningen om tilladelse anses for at være ufuldstændig, 90 dage fra modtagelsen af de krævede oplysninger, ansøgeren om, hvorvidt tilladelsen er meddelt eller nægtet.

§ 6. Finanstilsynet opretter og fører et offentligt register over alle kreditservicevirksomheder, der har tilladelse efter §§ 3 og 4 og kreditservicevirksomheder, der leverer tjenesteydelser i henhold til § 13.

Egnetheds- og hæderlighedskrav

§ 7. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen hos en kreditservicevirksomhed eller, indehaveren, hvis virksomheden drives som en enkeltmandsvirksomhed, eller den eller de ledelsesansvarlige, såfremt virksomheden drives som en juridisk person uden bestyrelse eller direktion,

- 1) skal have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen,
- 2) skal have tilstrækkeligt godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen,
- 3) må ikke være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde,
- 4) må ikke have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssaning, og

- 5) må ikke have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at medlemmet ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 2. Når en person tiltræder et hverv som bestyrelsesmedlem eller en stilling som direktør i en kreditservicevirksomhed, påser Finanstilsynet, at personen opfylder egnetheds- og hæderlighedskravene i stk. 1. Finanstilsynet træffer afgørelse om, hvorvidt personen kan bestride hvervet eller stillingen i den pågældende virksomhed.

Stk. 3. Vurderer Finanstilsynet, at personen ikke opfylder kravene i stk. 1, nr. 2-5, skal afgørelsens varighed fremgå af afgørelsen.

Stk. 4. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at en person ikke har tilstrækkelige faglige forudsætninger eller erfaring i forhold til den stilling som medlem af direktionen, som den pågældende vurderes til, træffe afgørelse om, at personen kan bestride stillingen under nærmere fastsatte betingelser.

Stk. 5. Medlemmerne af bestyrelsen eller direktionen i en kreditservicevirksomhed skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 1 i forbindelse med deres indtræden i kreditservicevirksomhedens ledelse og om forhold nævnt i stk. 1, nr. 2-5, hvis forholdene efterfølgende ændres. Udpeges eller vælges et medlem af bestyrelsen til posten som formand for bestyrelsen i en kreditservicevirksomhed, skal bestyrelsesmedlemmet endvidere meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold omfattet af stk. 1, nr. 1. Virksomhedens vurdering af en bestyrelsesformands personlige kompetencer omfattet af stk. 1, nr. 1, skal foreligge i skriftlig form.

Stk. 6. Kreditservicevirksomheden er forpligtet til at påse overholdelsen af stk. 1.

Inddragelse af tilladelse til kreditservicevirksomhed

§ 8. Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse til en kreditservicevirksomhed efter §§ 3 og 4, hvis kreditservicevirksomheden gør et af følgende:

- 1) Ikke udnytter tilladelsen i 12 måneder efter meddelelsen heraf.
- 2) Udtrykkeligt giver afkald på tilladelsen.
- 3) Ophører med at udøve kreditserviceringsaktiviteter i mere end 12 måneder.
- 4) Har erhvervet tilladelsen på baggrund af urigtige eller vildledende oplysninger, eller på anden uretmæssig vis.
- 5) Ikke længere opfylder betingelserne i § 3 og, hvor det er relevant, i § 4, stk. 1.
- 6) Groft eller gentagne gange tilsidesætter sine pligter efter denne lov eller anden relevant lovgivning.

Stk. 2. Hvis Finanstilsynet inddrager en tilladelse efter stk. 1, underretter Finanstilsynet straks de kompetente myndigheder i et eventuelt værtsland eller i den eventuelle medlemsstat, hvor kreditten blev ydet, hvis dette ikke er i Danmark eller i det eventuelle værtsland.

Krav til kreditserviceaftaler

§ 9. En kreditservicevirksomhed, der udfører kreditserviceringsaktiviteter for en kreditkøber, skal levere sine tjenesteydelser med hensyn til forvaltning og håndhævelse af en

kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale, eller til selve den misligholdte kreditaftale på grundlag af en kreditserviceaftale med kreditkøberen.

Stk. 2. Kreditserviceaftalen som nævnt i stk. 1, skal indeholde følgende:

- 1) En udførlig beskrivelse af de kreditserviceringsaktiviteter, som kreditservicevirksomheden skal udføre.
- 2) Størrelsen af kreditservicevirksomhedens vederlag, eller hvordan dette vederlag skal beregnes.
- 3) En præcisering af, i hvilket omfang kreditservicevirksomheden kan repræsentere kreditkøberen i relation til låntager.
- 4) Et tilsagn fra parterne om, at de vil overholde de relevante regler, som finder anvendelse på en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller til selve kreditaftalen, herunder med hensyn til forbruger- og databeskyttelse.
- 5) En klausul, der kræver, at låntagere behandles på en fair og omhyggelig måde.
- 6) Et krav om, at kreditservicevirksomheden underretter kreditkøberen forud for outsourcing af en hvilken som helst af kreditservicevirksomhedens kreditserviceringsaktiviteter.

Stk. 3. Kreditservicevirksomheden skal i mindst fem år fra den dato, hvor kreditserviceaftalen bringes til ophør, eller frem til udløbet af den maksimale forældelsesfrist efter forældelsesloven, i begge tilfælde dog højst i 10 år, opbevare og føre følgende fortegnelser:

- 1) Relevant korrespondance med såvel kreditkøber som låntager på de betingelser, der er fastsat i gældende national ret.
- 2) Relevante anvisninger fra kreditkøber vedrørende en kreditgivers rettigheder i henhold til hver misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, som den forvalter og fuldbyrder på vegne af denne kreditkøber.
- 3) Kreditserviceaftalen.

Stk. 4. Kreditservicevirksomheden skal gøre de fortegnelser der er nævnt i stk. 3 tilgængelige for Finanstilsynet efter anmodning.

Kreditservicevirksomhedens outsourcing

§ 10. En kreditservicevirksomhed kan outsource kreditserviceringsaktiviteter til en kreditserviceleverandør, når følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Der indgås en skriftlig outsourcingaftale mellem kreditservicevirksomheden og kreditserviceleverandøren. Det skal fremgå af aftalen, at kreditserviceleverandøren er forpligtet til at overholde de gældende retlige bestemmelser, herunder denne lov og den relevante EU-ret eller nationale ret, som finder anvendelse på en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller selve kreditaftalen.
- 2) Der ikke sker outsourcing til en kreditserviceleverandør af alle kreditserviceringsaktiviteter på samme tid.
- 3) Aftaleforholdet mellem kreditservicevirksomheden og kreditkøberen og kreditservicevirksomhedens forpligtelser over for kreditkøberen eller over for låntager ikke

ændres ved en outsourcingaftale med kreditserviceleverandøren.

- 4) De betingelser, som kreditservicevirksomheden skal opfylde for at blive meddelt tilladelse og bevare denne, jf. § 3, stk. 1, fortsat opfyldes.
- 5) Kreditservicevirksomheden har direkte adgang til alle relevante oplysninger vedrørende de kreditserviceringsaktiviteter, der er outsourcet til kreditserviceleverandøren.
- 6) Kreditservicevirksomheden har den fornødne ekspertviden og de fornødne ressourcer til at levere de outsourcete kreditserviceringsaktiviteter, når outsourcingaftalen er ophørt.
- 7) Outsourcingen af kreditserviceringsaktiviteter ikke forringer kvaliteten af kreditservicevirksomhedens interne kontrol eller soliditeten eller kontinuiteten af dens kreditserviceringsaktiviteter eller Finanstilsynets mulighed for at overvåge, om kreditservicevirksomheden opfylder betingelserne i denne lov.

Stk. 2. En kreditservicevirksomhed, der outsourcer kreditserviceringsaktiviteter til en kreditserviceleverandør, er fuldt ud ansvarlig for opfyldelse af bestemmelserne i denne lov.

Stk. 3. En kreditservicevirksomhed, der outsourcer kreditserviceringsaktiviteter til en kreditserviceleverandør, skal underrette Finanstilsynet forud for outsourcing af sine kreditserviceringsaktiviteter.

Stk. 4. En kreditservicevirksomhed, der outsourcer kreditserviceringsaktiviteter til en kreditserviceleverandør, skal opbevare og føre fortegnelser over relevante anvisninger til kreditserviceleverandøren i overensstemmelse med betingelserne i outsourcingaftalen i en periode på mindst fem år fra den dato, hvor outsourcingaftalen bringes til ophør, eller frem til udløbet af den maksimale forældelsesfrist efter forældelsesloven, i begge tilfælde dog højst i 10 år.

Stk. 5. Kreditservicevirksomheden og kreditserviceleverandøren skal gøre oplysningerne nævnt i stk. 4 tilgængelige for Finanstilsynet efter anmodning.

Stk. 6. Kreditserviceleverandøren må ikke modtage og besidde midler fra låntagere.

Klager

§ 11. Kreditservicevirksomheder skal indføre og opretholde effektive og gennemsigtige procedurer for behandling af klager fra låntagere.

Stk. 2. Kreditservicevirksomheders behandling af klager fra låntagere skal ske vederlagsfrit.

Stk. 3. Kreditservicevirksomhederne skal registrere klagerne og de foranstaltninger, der træffes for at håndtere dem.

Kapitel 3

Grænseoverskridende kreditserviceringsaktiviteter

Grænseoverskridende kreditserviceringsaktiviteter i et andet land

§ 12. En kreditservicevirksomhed, der har opnået en tilladelse i overensstemmelse med §§ 3 eller 4 her i landet, og som ønsker at levere tjenesteydelser i form af kreditserviceringsaktiviteter i et andet land i Den Europæiske Union, skal

meddele dette til Finanstilsynet og oplyse Finanstilsynet om følgende:

- 1) Hvilket værtsland kreditservicevirksomheden ønsker at levere tjenesteydelser i, og, hvis kreditservicevirksomheden allerede har kendskab til disse oplysninger, den medlemsstat, hvor en kredit blev ydet, hvis den ikke blev ydet i Danmark eller i værtslandet.
- 2) Adressen på filialen af kreditservicevirksomheden, hvis der er etableret en sådan i værtslandet.
- 3) Identiteten og adressen på kreditserviceleverandøren, hvis der anvendes en sådan i værtslandet.
- 4) Identiteten på de personer, der er ansvarlige for styring af kreditserviceringsaktiviteterne i værtslandet.
- 5) De foranstaltninger, der er truffet for at tilpasse kreditservicevirksomhedens interne procedurer, governanceordninger og interne kontrolmekanismer med henblik på at sikre overholdelse af den lovgivning, som finder anvendelse på en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller selve kreditaftalen.
- 6) At kreditservicevirksomheden kan kommunikere på værtslandets sprog, eller på det sprog kreditaftalen er udfærdiget på.
- 7) Om kreditservicevirksomheden har tilladelse til at modtage og besidde midler fra låntagere.

Stk. 2. Finanstilsynet meddeler senest 45 arbejdsdage efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er nævnt i stk. 1, disse oplysninger til de kompetente myndigheder i værtslandet. Finanstilsynet oplyser derefter kreditservicevirksomheden om, på hvilken dato oplysningerne blev meddelt de kompetente myndigheder i værtslandet, og på hvilken dato de bekræftede modtagelsen af oplysningerne. Finanstilsynet meddeler også alle oplysningerne til de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor kreditten blev ydet, hvis den ikke blev ydet i Danmark eller i værtslandet.

Stk. 3. Kreditservicevirksomheden kan påbegynde leveringen af tjenesteydelser i værtslandet fra det tidligste af følgende tidspunkter:

- 1) Modtagelsen af oplysning fra Finanstilsynet om, at værtslandets kompetente myndigheder har bekræftet, at den meddelelse, der er nævnt i stk. 2, 2. pkt., er modtaget.
- 2) To måneder fra datoen for indgivelsen af de oplysninger, der er nævnt i stk. 1, hvis der ikke er modtaget nogen meddelelse som nævnt i nr. 1.

Stk. 4. En kreditservicevirksomhed skal oplyse Finanstilsynet om eventuelle efterfølgende ændringer i de oplysninger, der kræves meddelt i henhold til stk. 1.

Stk. 5. Finanstilsynet videresender oplysningerne, der er meddelt efter stk. 4, til de kompetente myndigheder i værtslandet hurtigst muligt og senest 45 dage efter modtagelsen af oplysningerne.

Grænseoverskridende kreditserviceringsaktiviteter i Danmark

§ 13. Når Finanstilsynet modtager meddelelse fra en kompetent myndighed om, at en kreditservicevirksomhed, der har opnået en tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union, ønsker at levere tjenesteydelser i form

af kreditserviceringsaktiviteter her i landet som udbyder af grænseoverskridende tjenesteydelser, skal Finanstilsynet straks til den kompetente myndighed i hjemlandet bekræfte modtagelsen af denne meddelelse.

§ 14. En kreditservicevirksomhed, der har opnået en tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union kan påbegynde leveringen af tjenesteydelserne i form af kreditserviceringsaktiviteter her i landet fra det tidligste af følgende tidspunkter:

- 1) Datoen, hvor de kompetente myndigheder i hjemlandet har oplyst kreditservicevirksomheden, at Finanstilsynet har bekræftet modtagelsen af meddelelsen nævnt i § 13.
- 2) To måneder fra datoen for indgivelsen af alle de oplysninger, der er nævnt i § 12, stk. 1, til de kompetente myndigheder i hjemlandet.

Kapitel 4

Kreditkøbere og kreditinstitutter

Kreditinstitutters oplysningspligt ved overførsel af en kreditgivers rettigheder eller en misligholdt kreditaftale

§ 15. Et kreditinstitut skal give en potentiel kreditkøber de nødvendige oplysninger om en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller om selve den misligholdte kreditaftale og, hvor det er relevant, om sikkerhedsstillelse.

Stk. 2. To gange årligt skal kreditinstitutter, som overfører en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale til en kreditkøber, oplyse Finanstilsynet om følgende:

- 1) Identifikatoren for juridiske enheder (LEI-kode) for kreditkøberen eller LEI-koden for vedkommendes eventuelle repræsentant, som er udpeget i overensstemmelse med § 18, eller hvis en sådan identifikator ikke findes, om:
 - a) identiteten på kreditkøberen eller direktions- og bestyrelsesmedlemmerne i kreditkøberen og de personer, som besidder kvalificerede andele i kreditkøberen, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, eller
 - b) adressen på kreditkøber eller dennes eventuelle repræsentant, som er udpeget i overensstemmelse med § 18.
- 2) Det samlede udestående beløb for kreditgiverens rettigheder i henhold til de misligholdte kreditaftaler eller for de misligholdte kreditaftaler, der overføres.
- 3) Antallet og størrelsen af kreditgiverens rettigheder i henhold til de misligholdte kreditaftaler eller de misligholdte kreditaftaler, der overføres.
- 4) Hvorvidt overførslen omfatter kreditgiverens rettigheder i henhold til de misligholdte kreditaftaler eller selve de misligholdte kreditaftaler, der er indgået med forbrugere, og de eventuelle typer af aktiver, der tjener som sikkerhedsstillelse for de misligholdte kreditaftaler.

Stk. 3. Kreditinstitutterne skal efter anmodning fra Finanstilsynet afgive oplysningerne nævnt i stk. 2 kvartalsvis, når Finanstilsynet vurderer, at det er nødvendigt.

Stk. 4. Stk. 2 og 3 finder tilsvarende anvendelse, når Finanstilsynet er værtslandsmyndighed. Finanstilsynet videregiver hurtigst muligt oplysningerne til kreditkøberens hjemland.

Kreditkøbers anvendelse af kreditservicevirksomheder eller andre enheder

§ 16. En kreditkøber, der er hjemmehørende i Den Europæiske Union, eller som har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den i henhold til national ret ikke har et vedtægtsmæssigt hjemsted, sit hovedkontor i Den Europæiske Union, skal udpege et kreditinstitut, et ejendomskreditselskab, der er underlagt tilsyn efter lov om ejendomskreditselskaber, en forbrugslånsvirksomhed, der er underlagt tilsyn efter lov om forbrugslånsvirksomheder, eller en kreditservicevirksomhed til at udføre kreditserVICERINGSaktiviteter med relation til kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, der er indgået med forbrugere.

Stk. 2. Repræsentanten for en tredjelandskreditkøber, jf. § 18, skal udpege et kreditinstitut, et ejendomskreditselskab, der er underlagt tilsyn efter lov om ejendomskreditselskaber, en forbrugslånsvirksomhed, der er underlagt tilsyn efter lov om forbrugslånsvirksomheder, eller en kreditservicevirksomhed, medmindre repræsentanten selv er en sådan enhed, til at udføre kreditserVICERINGSaktiviteter i forbindelse med en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, som indgås med en af følgende:

- 1) Fysiske personer, herunder forbrugere og selvstændige arbejdstagere.
- 2) Mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder (SMV'er).

Stk. 3. Den udpegede enhed, jf. stk. 1 og 2, skal på vegne af kreditkøberen, opfylde de forpligtelser, der er pålagt kreditkøberen i henhold til §§ 17 og 19. Er der ikke udpeget nogen kreditservicevirksomhed eller anden enhed, er kreditkøberen eller dennes repræsentant omfattet af disse forpligtelser.

§ 17. En kreditkøber eller dennes eventuelle repræsentant, jf. § 18, der udpeger et kreditinstitut, et ejendomskreditselskab, der er underlagt tilsyn efter lov om ejendomskreditselskaber, en forbrugslånsvirksomhed, der er underlagt tilsyn efter lov om forbrugslånsvirksomheder eller en kreditservicevirksomhed, til at udføre kreditserVICERINGSaktiviteter i forbindelse med de overførte kreditgiverrettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, skal underrette Finanstilsynet om identiteten og adressen på kreditservicevirksomheden eller den anden enhed senest den dato, hvor kreditserVICERINGSaktiviteterne påbegyndes.

Stk. 2. Hvis kreditkøberen eller dennes eventuelle repræsentant, jf. § 18, udpeger en anden enhed end den, der blev underrettet om i henhold til stk. 1, underretter kreditkøberen

eller dennes eventuelle repræsentant Finanstilsynet herom senest på datoen for ændringen med angivelse af identiteten og adressen på den nye kreditservicevirksomhed eller anden enhed.

Stk. 3. Modtager Finanstilsynet oplysninger efter stk. 1 eller 2, fremsender Finanstilsynet hurtigst muligt oplysningerne til de kompetente myndigheder i et eventuelt værtsland eller i den eventuelle medlemsstat, hvor kreditten blev ydet, hvis dette ikke er i Danmark eller i det eventuelle værtsland.

Repræsentanter for en tredjelandskreditkøber

§ 18. En kreditkøber, som ikke er hjemmehørende i Den Europæiske Union, eller som ikke har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis kreditkøberen i henhold til national ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, sit hovedkontor i Den Europæiske Union, skal når der er indgået en aftale om overførsel af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller til selve den misligholdte kreditaftale, som er udstedt af et dansk kreditinstitut, udpege en repræsentant, som er hjemmehørende i Den Europæiske Union, eller som har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den i henhold til national ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, sit hovedkontor i Den Europæiske Union.

Stk. 2. Repræsentanten, jf. stk. 1, er ansvarlig for opfyldelse af alle forpligtelser, som påhviler kreditkøberen i henhold til bestemmelserne i denne lov.

Kreditkøbers overførsel af kreditgivers rettigheder

§ 19. En kreditkøber eller dennes eventuelle repræsentant, jf. § 18, som overfører en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, skal to gange årligt oplyse Finanstilsynet om identifikatoren for den juridiske enhed (LEI-kode) for den nye kreditkøber eller dennes eventuelle repræsentant, jf. § 18, eller hvis en sådan identifikator ikke findes, om følgende:

- 1) Identiteten på den nye kreditkøber eller dennes eventuelle repræsentant, jf. § 18, eller direktions- og bestyrelsesmedlemmerne i den nye kreditkøber og de personer, som besidder kvalificerede andele i den nye kreditkøber, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.
- 2) Adressen på den nye kreditkøber eller, hvis det er relevant, dennes repræsentant jf. § 18.

Stk. 2. En kreditkøber eller dennes eventuelle repræsentant, jf. § 18, skal samtidig med oplysningerne, jf. stk. 1, endvidere oplyse Finanstilsynet om følgende:

- 1) Det samlede udestående beløb for kreditgiverens rettigheder i henhold til den misligholdte kreditaftale eller de misligholdte kreditaftaler, der overføres.
- 2) Antallet og størrelsen af kreditgiverens rettigheder i henhold til de misligholdte kreditaftaler eller de misligholdte kreditaftaler, der overføres.
- 3) Hvorvidt overførslen omfatter en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, der er indgået med forbrugere, og de typer af aktiver, der tjener som sikkerhedsstillelse for den misligholdte kreditaftale, hvor dette er relevant.

Stk. 3. En kreditkøber eller dennes eventuelle repræsentant, jf. § 18, skal efter anmodning fra Finanstilsynet afgive oplysningerne, som nævnt i stk. 1 og 2, kvartalsvis, når Finanstilsynet vurderer, at det er nødvendigt.

Kapitel 5

God skik

§ 20. Kreditservicevirksomheder og kreditkøbere skal drive virksomhed i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for kreditkøbere og kreditservicevirksomheder.

§ 21. Kreditservicevirksomheder og kreditkøbere skal

- 1) give oplysninger til låntagere, som ikke er vildledende, uklare eller forkerte,
- 2) respektere og beskytte låntageres personoplysninger og privatliv, og
- 3) kommunikere med låntagere på en måde, der ikke udgør chikane, tvang eller utilbørlig påvirkning.

Stk. 2. Kreditkøberen eller enheden, jf. §§ 16 eller 17, eller kreditservicevirksomheden, hvis der er udpeget en sådan til at udføre kreditserviceringsaktiviteter, skal i god tid forud for den første inddrivelse af gæld sende låntageren en skriftlig meddelelse, der på en klar og forståelig måde, oplyser om

- 1) beskrivelse af overførslen, herunder datoen for overførslen,
- 2) identifikation af og kontaktoplysninger for kreditkøberen,
- 3) identifikation af og kontaktoplysninger for kreditservicevirksomheden eller den enhed, der er nævnt i §§ 16 og 17,
- 4) dokumentation for meddelelse af tilladelse til en kreditservicevirksomhed i medfør af § 3, når en sådan er udpeget,
- 5) hvor det er relevant, identiteten på og kontaktoplysninger for kreditserviceleverandøren,
- 6) en tydelig angivelse af et kontaktpunkt hos kreditkøberen eller, hos enheden, jf. §§ 16 og 17, eller hos kreditservicevirksomheden, hvis der er udpeget en sådan til at udføre kreditserviceringsaktiviteter, og, hvor det er relevant, hos kreditserviceleverandøren, hvorfra der kan indhentes oplysninger, når det er nødvendigt,
- 7) oplysninger om de beløb, som låntager skylder på tidspunktet for meddelelsen, med angivelse af, hvad der skal betales i kapital, renter, gebyrer og andre tilladte omkostninger,
- 8) en erklæring om, at relevant EU-ret og national ret vedrørende navnlig håndhævelsen af kontrakter, forbrugerbeskyttelse, låntagers rettigheder og strafferet finder anvendelse, og
- 9) navn, adresse og kontaktoplysninger på den klageinstans, hvortil låntageren kan indgive en klage.

Stk. 3. Samme meddelelse som nævnt i stk. 2, skal gives ved enhver overførsel af en kreditgivers rettigheder i hen-

hold til en misligholdt kreditaftale eller af selve den misligholdte kreditaftale til en kreditkøber.

Stk. 4. Samme meddelelse som nævnt i stk. 2, skal gives, hvis en låntager anmoder herom.

Stk. 5. Kreditkøberen eller enheden, jf. §§ 16 eller 17, eller kreditservicevirksomheden, hvis der er udpeget en sådan til at udføre kreditserviceringsaktiviteter, skal i al efterfølgende kommunikation med låntageren omfatte oplysningerne nævnt i stk. 2, nr. 6.

Stk. 6. I den første meddelelse efter udpegelsen af en ny kreditservicevirksomhed skal oplysningerne nævnt i stk. 2, nr. 3, 4 og 6 medtages.

Stk. 7. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om etablering af en klageinstans for klager fra låntagere vedrørende kreditkøbere, kreditservicevirksomheder og kreditserviceleverandører for så vidt angår aktiviteter omfattet af loven.

Kapitel 6

Whistleblowerordning m.v.

§ 22. En kreditservicevirksomhed skal have en ordning, hvor dens ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Virksomheden skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan virksomheden har fulgt op på indberetningerne. Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Stk. 2. Ordningen i stk. 1 kan etableres via kollektiv overenskomst.

Stk. 3. Stk. 1 finder alene anvendelse for kreditservicevirksomheder, som beskæftiger flere end fem ansatte. Ordningen nævnt i stk. 1 og 2, skal være etableret senest 3 måneder efter at virksomheden har ansat den sjette ansatte.

Stk. 4. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde dispensere fra kravet i stk. 1, hvis Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning.

§ 23. En kreditservicevirksomhed må ikke udsætte ansatte eller tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet virksomhedens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en ordning hos virksomheden. Det samme gælder ved fastsættelse, tildeling og udbetaling af variabel løn til ansatte eller tidligere ansatte.

Stk. 2. Ansatte eller tidligere ansatte kan tilkendes en godtgørelse i overensstemmelse med principperne i ligebehandlingsloven, hvis deres rettigheder er blevet krænket ved overtrædelse af stk. 1. Godtgørelsen fastsættes under hensyn til den ansattes eller den tidligere ansattes ansættelsestid og sagens omstændigheder i øvrigt.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 kan ikke fraviges til ugunst for den ansatte eller tidligere ansatte.

§ 24. Indgår en ansat eller en tidligere ansat og en kredit-servicevirksomhed en aftale om en tavsheds klausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte eller tidligere ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til offentlige myndigheder.

Stk. 2. Den ansatte eller den tidligere ansatte er ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte eller tidligere ansatte og kredit-servicevirksomheden. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 22.

Kapitel 7

Tilsyn, kontrol og offentliggørelse m.v.

Generelle bestemmelser om tilsyn

§ 25. Finanstilsynet påser overholdelse af denne lov og regler udstedt i medfør af loven.

Stk. 2. Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet efter stk. 1 med den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345 i lov om finansiell virksomhed.

Stk. 3. Finanstilsynet kan inden for en nærmere fastsat frist påbyde de fysiske og juridiske personer, som er omfattet af denne lov, at foretage de nødvendige foranstaltninger i tilfælde af overtrædelse af loven og regler udstedt i medfør af loven.

Tilsyn med grænseoverskridende virksomhed

§ 26. De kompetente myndigheder for en kredit-servicevirksomhed, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union, kan efter forudgående meddelelse herom til Finanstilsynet foretage inspektion på stedet i en filial, som er etableret her i landet eller hos en kredit-serviceleverandør, som er udpeget her i landet. Finanstilsynet kan deltage i inspektionen som nævnt i 1. pkt. Modsætter en virksomhed som nævnt i 1. pkt. sig en kompetent udenlandsk myndigheds inspektion, kan undersøgelsen kun foretages med Finanstilsynets medvirken.

Stk. 2. Finanstilsynet kan efter anmodning fra de kompetente myndigheder i en kredit-servicevirksomheds hjemland foretage inspektion i en filial, som er etableret her i landet eller hos en kredit-serviceleverandør, som er udpeget her i landet.

§ 27. Konstaterer Finanstilsynet eller har Finanstilsynet grund til at antage, at en kredit-servicevirksomhed, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union, som leverer tjenesteydelser i Danmark, og som Danmark er værtsland for, ikke overholder reglerne i denne lov eller regler udstedt i medfør af loven, underretter Finanstilsynet de kompetente myndigheder i kredit-servicevirksomhedens hjemland med henblik på at afklare, om der foreligger overtrædelse af reglerne.

Stk. 2. Finanstilsynet kan iværksætte de nødvendige foranstaltninger, hvis en udenlandsk kredit-servicevirksomhed fortsætter ulovlige forhold på trods af foranstaltninger, der

er truffet i hjemlandet, eller fordi disse viser sig at være utilstrækkelige eller mangelfulde, og hvis øjeblikkelig handling er nødvendigt for at imødegå en alvorlig trussel mod låntagernes kollektive interesse, herunder kan Finanstilsynet forbyde kredit-servicevirksomheden at udføre kredit-service-ringsaktiviteter i Danmark.

Indhentelse af oplysninger m.v.

§ 28. Kredit-servicevirksomheder, leverandører og underleverandører skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed.

Stk. 2. Oplysninger afgivet efter stk. 1 skal hurtigst muligt berigtiges over for Finanstilsynet, hvis virksomheden efterfølgende konstaterer en af følgende:

- 1) Oplysningerne har ikke været korrekte på tidspunktet for afgivelsen.
- 2) Oplysningerne er på et senere tidspunkt blevet misvisende.

§ 29. Finanstilsynet kan til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til forretningslokaler tilhørende en kredit-servicevirksomhed med henblik på indhentelse af oplysninger, herunder ved inspektioner.

Stk. 2. Finanstilsynet kan til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til en leverandør eller underleverandør med henblik på indhentelse af oplysninger om den outsourcete aktivitet.

Påbud om nedlæggelse af hverv m.v.

§ 30. Finanstilsynet kan påbyde et medlem af bestyrelsen i en kredit-servicevirksomhed at nedlægge sit hverv inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis vedkommende efter § 7, stk. 1, ikke kan varetage hvervet.

Stk. 2. Finanstilsynet kan påbyde en kredit-servicevirksomhed at afsætte en direktør inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis vedkommende efter § 7, stk. 1, ikke kan varetage hvervet.

Stk. 3. Finanstilsynet kan påbyde en kredit-servicevirksomhed at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at direktøren ikke opfylder kravene i § 7, stk. 1, nr. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen at nedlægge sit hverv i medfør af § 7, stk. 1, nr. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Stk. 4. Varigheden af påbud meddelt efter stk. 1-3 på baggrund af § 7, stk. 1, nr. 2-5, skal fremgå af påbuddet.

Stk. 5. Påbud meddelt i henhold til stk. 1-3 kan af virksomheden og af den person, som påbuddet vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden fire uger efter at påbuddet er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning for påbuddet, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende direktør eller det pågældende bestyrelsesmedlem under sagens behandling kan opretholde

sit hverv eller sin stilling. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden fire uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 6. Finanstilsynet kan af egen drift eller efter ansøgning tilbagekalde et påbud meddelt efter stk. 1 eller 3, når der er tale om et bestyrelsesmedlem. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden fire uger efter at afslaget er meddelt den pågældende. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset, og der er forløbet mindst fem år fra datoen for udstedelsen af påbuddet eller mindst to år, efter at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom.

Stk. 7. Har kreditservicevirksomheden ikke afsat direktøren inden for den frist der er fastsat i påbuddet, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 8, stk. 1, nr. 5. Finanstilsynet kan endvidere inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 8, stk. 1, nr. 5, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 1 og 3.

Stk. 8. Afgørelser i sager efter § 7, stk. 1, som træffes efter § 7, stk. 2, kan af kreditservicevirksomheden og af den person, som afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden fire uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning for afgørelsen, men retten kan ved kendelse bestemme, at personen under sagens behandling kan indtræde i det hverv eller den stilling, som personen har søgt om forhåndsgodkendelse til. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden fire uger efter modtagelse af anmodning.

Stk. 9. Stk. 1-8 gælder også for den eller de ledelsesansvarlige i virksomheden, hvis en kreditservicevirksomhed drives som en juridisk person uden bestyrelse eller en direktion.

Offentliggørelse

§ 31. § 354 a i lov om finansiel virksomhed finder tilsvarende anvendelse på virksomheder omfattet af denne lov.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om kreditservicevirksomheders pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før virksomheden.

Kapitel 8

Tavshedspligt og særlige regler om aktindsigt

Tavshedspligt

§ 32. Finanstilsynets ansatte er under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, samt eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

Stk. 2. Samtykke fra den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, berettiger ikke de personer, der er nævnt i stk. 1, til at videregive fortrolige oplysninger.

Stk. 3. Stk. 1 finder ikke anvendelse på oplysninger i sager om god skik, jf. kapitel 5.

Stk. 4. Stk. 1 er ikke til hinder for, at Finanstilsynet af egen drift videregiver fortrolige oplysninger i summarisk eller sammenfattende form, når hverken den enkelte virksomhed eller dens kunder kan identificeres.

Stk. 5. Fortrolige oplysninger kan videregives under en civil retssag, når en kreditservicevirksomhed er erklæret konkurs eller trådt i likvidation, og såfremt oplysningerne ikke vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde virksomheden.

§ 33. Er en sag om god skik omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed, er følgende dokumenter undtaget fra aktindsigt efter lov om offentlighed i forvaltningen (offentlighedsloven), indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning:

- 1) Finanstilsynets udkast til afgørelse af en sag eller udkast til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning.
- 2) Udtalelser afgivet af parten til Finanstilsynets udkast til afgørelse af en sag eller udkast til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning.
- 3) Supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse af en sag eller udkastet til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning.

§ 34. Finanstilsynets ansatte må ikke videregive oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 er ikke til hinder for, at personoplysninger videregives i medfør af § 35.

Stk. 3. Bestemmelsen i stk. 1 er ikke til hinder for, at personoplysninger, der vedrører en kunde, videregives til en kreditservicevirksomhed eller en kreditkøber i forbindelse med sager omfattet af § 32, stk. 3, når kunden har givet udtrykkeligt samtykke til videregivelsen.

Stk. 4. Alle, der i henhold til stk. 2 modtager personoplysninger, er med hensyn til disse oplysninger undergivet tavshedspligten i stk. 1.

Undtagelser til tavshedspligten

§ 35. § 32, stk. 1, er ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til tilsynsmyndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union, der har ansvaret for tilsyn med kreditservicevirksomheder, under forudsætning af at modtageren af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.

Stk. 2. § 354, stk. 6-16, i lov om finansiel virksomhed, finder tilsvarende anvendelse.

Kapitel 9

Partsbegreb, frister m.v.

§ 36. Som part i forhold til Finanstilsynet anses virksomheder eller personer omfattet af denne lov, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov.

Stk. 2. Som part i forhold til Finanstilsynet, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende, anses desuden følgende:

- 1) En virksomhed, der udfører kreditserviceringsaktiviteter uden tilladelse, jf. § 3, stk. 1, og § 4, stk. 1.
- 2) En virksomhed, som ansøger om tilladelse til at udføre kreditserviceringsaktiviteter, jf. § 3, stk. 1, og § 4, stk. 1.
- 3) Et medlem af en virksomheds bestyrelse eller direktion eller en ledelsesansvarlig, når Finanstilsynet nægter en virksomhed tilladelse eller inddrager denne, jf. § 3, stk. 2, nr. 2, og § 8, nr. 5.
- 4) En virksomhed eller person, som Finanstilsynet kræver oplysninger fra til afgørelse af, om denne er omfattet af bestemmelserne i denne lov.
- 5) En virksomhed eller person, som omfattes af en afgørelse truffet af Finanstilsynet om personens egnethed eller hæderlighed i henhold til § 7.

Stk. 3. Som part i forhold til Finanstilsynets afgørelser om egnethed og hæderlighed anses både den virksomhed og det bestyrelsesmedlem eller den direktør, som afgørelsen omhandler.

Frister

§ 37. De frister, der er fastsat i eller i henhold til denne lov, begynder at løbe fra og med dagen efter den dag, hvor den begivenhed, som udløser fristen, finder sted. Dette gælder beregning af både dags-, uge-, måneds- og årsfrister.

Stk. 2. Er fristen angivet i uger, udløber fristen, jf. stk. 1, på ugedagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted.

Stk. 3. Er fristen angivet i måneder, udløber fristen, jf. stk. 1, på månedsdagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted. Er den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted, den sidste dag i en måned, eller udløber fristen på en månedsdato, som ikke findes, udløber fristen på den sidste dag i måneden uanset dens længde.

Stk. 4. Er fristen angivet i år, udløber fristen, jf. stk. 1, på årsdagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted.

Kommunikation

§ 38. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Finanstilsynet om forhold, som er omfattet af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov, skal foregå digitalt.

Stk. 3. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om digital kommunikation, herunder om anvendelse af be-

stemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur eller lignende.

Afgift

§ 39. Virksomheder under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet efter kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed.

Kapitel 10

Klage- og straffebestemmelser

Klagebestemmelser

§ 40. Afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til denne lov og regler udstedt i medfør af loven kan af den, som afgørelsen retter sig mod, indbringes for Erhvervsankenævnet, senest fire uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Straffebestemmelser

§ 41. Overtrædelse af § 3, stk. 1, § 4, stk. 1, § 7, stk. 5 og 6, § 9, § 10, stk. 1 og 3-6, § 11, § 12, stk. 1, 3 og 4, § 14, § 21, stk. 1-6 og § 28, stk. 2, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 2. Overtrædelse af § 15, stk. 1-3, § 16, § 17, stk. 1 og 2, § 18, stk. 1, § 19, § 22, stk. 1, og § 24, stk. 1, straffes med bøde.

Stk. 3. En kreditservicevirksomhed, der ikke efterkommer et påbud eller forbud, som er givet i medfør af § 25, stk. 3, og § 30, stk. 2 og 3, eller en virksomhed, der undlader at meddele eller berigtige oplysninger efter § 28, straffes med bøde.

Stk. 4. Et bestyrelsesmedlem i en kreditservicevirksomhed, som ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 30, stk. 1 og 3, straffes med bøde.

Stk. 5. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Stk. 6. Forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser eller regler udstedt i medfør heraf er 5 år.

Stk. 7. I regler udstedt i medfør af loven kan der fastsættes straf i form af bøde eller fængsel i op til 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i reglerne.

Kapitel 11

Ikrafttrædelses-, overgangs- og territorialbestemmelser

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 42. Loven træder i kraft den 30. december 2023.

Stk. 2. Indtil Finanstilsynet træffer afgørelse efter § 3 eller indtil den 29. juni 2024, alt efter hvilken dato der kommer først, finder loven ikke anvendelse på virksomheder, der udfører kreditserviceringsaktiviteter, som på tidspunktet for lovens ikrafttræden havde tilladelse til at udøve inkassovirksomhed efter lov om inkassovirksomhed, og som senest den 29. februar 2024 indgiver ansøgning om tilladelse efter § 3 til Finanstilsynet. For sådanne virksomheder finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Loven finder ikke anvendelse på en kreditkøbers overførsel af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller af selve den misligholdte kreditaftale, der foretages inden 30. december 2023. For sådanne overførsler finder hidtil gældende regler anvendelse.

Territorialbestemmelser

§ 43. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Kapitel 12

Ændringer i anden lovgivning

§ 44. I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 406 af 29. marts 2022, som ændret bl.a. ved § 27 i lov nr. 405 af 25. april 2023 og senest ved § 335 i lov nr. 718 af 13. juni 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 117, *stk. 1*, indsættes efter »bekendt med«: », jf. dog *stk. 3*«.

2. I § 117 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* *Stk. 1* finder ikke anvendelse på kreditinstitutters videregivelse af fortrolige oplysninger, som sker i forbindelse med overførsel af en kreditgivers rettigheder eller en misligholdt kreditaftale, jf. § 2, nr. 13, i lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere til en kreditkøber, jf. § 2, nr. 6, i lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere.«

3. I § 361 indsættes efter *stk. 11* som nyt stykke:

»*Stk. 12.* Kreditservicevirksomheder omfattet af lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet på 16.700 kr.«

Stk. 12 bliver herefter *stk. 13*.

4. I § 361, *stk. 12*, der bliver *stk. 13*, ændres »1-11« til: »1-12«.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets baggrund
3. Lovforslagets hovedpunkter
 - 3.1. Anvendelsesområde
 - 3.1.1. Gældende ret
 - 3.1.2. NPL-direktivet
 - 3.1.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.2. Tilladelse til kreditservicevirksomheder
 - 3.2.1. Gældende ret
 - 3.2.2. NPL-direktivet
 - 3.2.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.3. Egnetheds- og hæderlighedskrav for ledelsesmedlemmer i kreditservicevirksomheder
 - 3.3.1. Gældende ret
 - 3.3.2. NPL-direktivet
 - 3.3.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.4. Krav om whistleblowerordning for kreditservicevirksomheder
 - 3.4.1. Gældende ret
 - 3.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.5. Tilsyn med kreditservicevirksomheder
 - 3.5.1. Gældende ret
 - 3.5.2. NPL-direktivet
 - 3.5.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.6. Kreditkøbere og kreditinstitutter, der påtænker at indgå en kontrakt om overførsel af en kreditgivers rettigheder eller en misligholdt kreditaftale
 - 3.6.1. Gældende ret

3.6.2. NPL-direktivet

3.6.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
6. Administrative konsekvenser for borgerne
7. Klimamæssige konsekvenser
8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser
9. Forholdet til EU-retten
10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
11. Sammenfattende skema

1. Indledning

Formålet med dette lovforslag er at fremme udviklingen af et sekundært marked for misligholdte lån, der er udstedt af kreditinstitutter, ved at skabe en effektiv og betryggende regulatorisk ramme, der fjerner hindringer og fastsætter beskyttelsesforanstaltninger for overførsel af misligholdte lån fra kreditinstitutter til kreditkøbere.

På den måde kan kreditinstitutter, der står over for en ophobning af misligholdte lån og mangler ekspertise til at servicere lånene på en passende måde, nemmere overføre kreditaftalen til en kreditkøber med henblik på inddrivelse gennem en kreditservicevirksomhed, der har ekspertise til at håndtere og forvalte kreditaftalen.

Ved at forbedre mulighederne for kreditinstitutters salg af misligholdte lån og dermed også muligheden for at forhindre overdreven ophobning af misligholdte lån, understøtter lovforslaget en robust finansiel sektor og øger den finansielle stabilitet.

Betydelige beholdninger af misligholdte lån på kreditinstitutternes balance begrænser desuden kreditinstitutternes mulighed for at leve op til deres funktion som kreditydere til realøkonomien. Ved at forbedre mulighederne for salg af misligholdte lån vil kreditinstitutterne få frigivet kapital, der kan anvendes til fremme långivningen til nye aktiviteter, og dermed til at understøtte vækst og beskæftigelse i samfundet.

Det er derfor vigtigt, at det er muligt for kreditinstitutter

at sælge misligholdte kreditaftaler på effektive, konkurrencedygtige og gennemsigtige sekundære markeder. Det forudsætter en effektiv og klar regulatorisk ramme.

Det er samtidig afgørende, at den retlige ramme for sekundære markeder beskytter låntagerne og deres rettigheder. Aktørerne på de sekundære markeder skal derfor altid handle i god tro, behandle låntagere redeligt og respektere deres privatliv. De skal ligeledes ikke chikanere eller give vildledende oplysninger til låntagere. Forud for den første gældsinddrivelse og når låntagerne anmoder herom, skal de desuden oplyse låntagerne om bl.a. den overførsel, der er fundet sted. Derudover fastsættes der bl.a. et tilladelsesregime og Finanstilsynet gives tilsynsbeføjelser på området.

2. Lovforslagets baggrund

Lovforslaget har baggrund i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kredit-servicevirksomheder og kreditkøbere og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2014/17/EU (NPL-direktivet).

NPL-direktivet fastsætter regler om kreditkøbers køb af og kredit-servicevirksomheders servicering af misligholdte kreditaftaler, der er udstedt af kreditinstitutter. Direktivet har således til formål at fastlægge fælles europæiske regler for salg af misligholdte lån fra kreditinstitutter til kreditkøbere med henblik på inddrivelse gennem kredit-servicevirksomheder samt at fastlægge beskyttelsesregler for låntager. Hensigten hermed er at mindske de aktuelle beholdninger af misligholdte lån, og forhindre overdreven ophobning af misligholdte lån hos kreditinstitutter i fremtiden.

Rådet (ECOFIN) vedtog den 11. juli 2017 ”Handlingsplan for behandling af misligholdte lån i Europa”. Handlingsplanen indeholder en samlet tilgang, der fokuserer på en kombination af komplementære politiske tiltag på fire områder: banktilsyn og -regulering, reform af rammerne for rekonstruktion, insolvens og gældsinddrivelse, udvikling af sekundære markeder for misligholdte lån og restrukturering af kreditinstitutter. Som opfølgning herpå fremsatte Kommissionen den 14. marts 2018 en samlet pakke af tiltag vedrørende misligholdte lån.

En del af tiltagene i denne pakke er udmøntet i NPL-direktivet, som med dette lovforslag implementeres i dansk ret.

Dette lovforslag skal også ses i lyset af Justitsministeriets forslag til lov om ændring af selskabsloven, lov om skifte af dødsboer, værgemålsloven, retsplejeloven og forskellige andre love (Digital behandling af tvangsopløsningssager og dødsboskiftesager, juridiske eksamener fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, terminaladgang til indkomstregisteret for Familieretshuset i værgemålssager

m.v.), hvori der bl.a. foretages ændringer af lov om kreditaftaler. Ændringerne i lov om kreditaftaler gennemfører en række ændringer af bestemmelser i forbrugerkreditdirektivet og boligkreditdirektivet. Ændringerne vedrører en udvidelse af kreditgiverens oplysningspligt i tilfælde af ændring af vilkår og betingelser for en kreditaftale samt regler om, at kreditgivere skal udvise tilbageholdenhed med at indlede fyldestgørelsesprocedurer, hvis en forbruger misligholder en kreditaftale.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Anvendelsesområde

3.1.1. Gældende ret

Kredit-servicevirksomheder og kreditkøbere af misligholdte kreditaftaler, der er udstedt af kreditinstitutter, er ikke i dag særskilt reguleret i dansk ret.

Virksomheder, som på nuværende tidspunkt yder kreditserVICERING af misligholdte kreditaftaler, er i dag omfattet af lov om inkassovirksomhed. Lov om inkassovirksomhed gælder for udøvelse af inkassovirksomhed. Ved inkassovirksomhed forstås ethvert led i erhvervsmæssig inddrivelse af fordringer for andre eller af fordringer, som er købt efter forfald og inddrives på egne vegne. Loven finder dog delvist ikke anvendelse for selvstændig advokatvirksomhed og pengeinstitutter, mens den slet ikke finder anvendelse for offentlige myndigheder og auktionslederens inddrivelse af købesummer.

3.1.2. NPL-direktivet

Direktivets materielle anvendelsesområde fastsættes i direktivets artikel 2. Det følger heraf, at direktivet finder anvendelse på kredit-servicevirksomheder, der handler på vegne af en kreditkøber i forbindelse med en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller af selve den misligholdte kreditaftale, der er udstedt af et kreditinstitut etableret i Unionen.

Det følger videre, at direktivet finder anvendelse på kreditkøbere af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller af selve den misligholdte kreditaftale, der er udstedt af et kreditinstitut etableret i Unionen.

Direktivet finder ikke anvendelse på servicering af en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller af selve kreditaftalen, der udføres af et kreditinstitut, en forvalter af en alternativ investeringsfond, der har opnået tilladelse eller er blevet registreret, eller et godkendt administrations-selskab eller et investerings-selskab, forudsat at investerings-selskabet ikke har udpeget et administrations-selskab. Direktivet finder videre ikke anvendelse på servicering af en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller af selve kreditaftalen, der udføres af et ikke-kreditinstitut,

der er underlagt tilsyn som ejendomskreditselskab eller forbrugslånsvirksomhed.

Direktivet finder alene anvendelse på kredittøb- og servicering af kreditgivers rettigheder eller af selve kreditaftalen, hvis det er en kreditaftale, der er udstedt af et kreditinstitut. Direktivet finder dermed ikke anvendelse på kredittøb og servicering af en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller af selve kreditaftalen, som ikke er udstedt af et kreditinstitut. Servicering af kreditaftaler udstedt af andre end kreditinstitutter, f.eks. detailforretninger, er således ikke omfattet af direktivet.

3.1.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er vigtigt, at der skabes effektive og betryggende rammer for overførsel af misligholdte lån, der er udstedt af kreditinstitutter, dvs. penge- og realkreditinstitutter, til enheder, som kan forestå den videre servicering af lånene.

Med henblik på at sikre en direktivnær implementering af NPL-direktivet foreslås det, at loven finder anvendelse på kreditservicevirksomheder og kredittøbere af misligholdte kreditaftaler udstedt af kreditinstitutter.

Ved kreditservicevirksomhed skal forstås en juridisk person, der som led i sin erhvervmæssige virksomhed forvalter og fyldestgør rettigheder og forpligtelser i tilknytning til en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale, eller til selve den misligholdte kreditaftale på vegne af en kredittøber, og som udfører mindst én eller flere kreditserviceringsaktiviteter.

Ved kreditserviceringsaktiviteter forstås bl.a. opkrævning eller inddrivelse af ethvert skyldigt beløb fra låntageren i tilknytning til en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller til selve kreditaftalen i overensstemmelse med national ret. Kreditserviceringsaktiviteter kan bl.a. også bestå i bistand ved genforhandling med låntageren i overensstemmelse med de vilkår og betingelser, der er knyttet til en kreditgivers rettigheder, i overensstemmelse med de instrukser, som kredittøberen har givet.

Misligholdt kredit, der oprindeligt blev ydet af et kreditinstitut, kan i forbindelse med servicering af kreditten blive til ikke-misligholdt kredit. I så fald kan kreditservicevirksomheder fortsætte med at udføre deres kreditserviceringsaktiviteter på grundlag af deres tilladelse som kreditservicevirksomhed efter lovforslaget.

Ved kredittøber forstås enhver anden fysisk eller juridisk person end et kreditinstitut, som køber en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve

den misligholdte kreditaftale som led i udøvelsen af sin erhvervmæssige virksomhed.

Det bør sikres, at lovforslaget ikke fører til unødvendig overlappning af krav om tilladelser og autorisationer, og dermed øgede efterlevelseseffektiviteter ved at kreditservicevirksomhedernes kreditserviceringsaktiviteter både er omfattet af reglerne i lov om inkassovirksomheder og nærværende lovs anvendelsesområde.

Det er på den baggrund Justitsministeriets og Erhvervsministeriets vurdering, at reguleringen af såvel kreditservicevirksomheder som deres aktiviteter bør være samlet i ét regelsæt. Dette lovforslag skal derfor også ses i sammenhæng med Justitsministeriets forslag til lov om ændring af selskabsloven, lov om skifte af dødsboer, værgemålsloven, retsplejeloven og forskellige andre love (Digital behandling af tvangsopløsningsager og dødsboskiftesager, juridiske eksamener fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, terminaladgang til indkomstregisteret for Familieretshuset i værgemålssager m.v.), hvori det foreslås, at kreditservicevirksomheders udøvelse af kreditserviceringsaktiviteter ikke længere skal være omfattet af lov om inkassovirksomhed.

I overensstemmelse med NPL-direktivet foreslås det at undtage en række virksomheder, som har tilladelse eller er registreret hos Finanstilsynet fra nærværende lovforslags anvendelsesområde. Det gælder bl.a. kreditinstitutter, forvaltere af alternative investeringsfonde, ejendomskreditselskaber og forbrugslånsvirksomheder.

Endelig undtages notarer, fogeder og advokater, der udfører kreditserviceringsaktiviteter som led i deres i erhverv, fra lovens anvendelsesområde. Det skyldes, at notarer, fogeder og advokater efter den gældende lovgivning gennemfører håndhævelse af bindende foranstaltninger, hvorfor disse ikke bør omfattes af forslaget, når de servicerer kreditaftaler.

Hvis en kreditservicevirksomhed også udfører andre inddrivelsesaktiviteter, som ikke er omfattet af dette lovforslag, vil de fortsat være underlagt reglerne i lov om inkassovirksomhed, herunder den gældende tilsynsmodel på dette område. Således skal kreditservicevirksomheder, der både udfører kreditserviceringsaktiviteter omfattet af dette lovforslag og inddrivelse af fordringer, der ikke er omfattet af dette lovforslag, autoriseres til de respektive aktiviteter af hhv. Finanstilsynet og politiet, og vil være underlagt tilsyn af de respektive myndigheder afhængig af karakteren af deres aktiviteter.

3.2. Tilladelse til kreditservicevirksomheder

3.2.1. Gældende ret

Virksomheder, der på nuværende tidspunkt yder kreditserVICERING af misligholdte kreditaftaler, der er udstedt af kreditinstitutter, er i dag omfattet af inkassolovgivning.

Efter lov om inkassovirksomhed, skal den der vil udøve inkassovirksomhed være autoriseret hertil. Formålet med kravet om autorisation er at gøre det muligt på forhånd at vurdere, hvorvidt indehaveren af inkassovirksomheden kan forventes at udøve denne på forsvarlig vis. Hensynet bag autorisationsregimet er at beskytte kunder og kreditorer ved at sikre, at de faglige kvalifikationer er til stede hos inkassovirksomheden. Desuden har autorisationen til formål at gøre det lettere at føre tilsyn med inkassovirksomheder samt at opnå en præventiv virkning ved, at en autorisation kan tilbagekaldes i tilfælde af overtrædelser af lovgivningen.

Kravene til autorisation fastslås i lov om inkassovirksomheds §§ 4 og 5. Det følger heraf, at for at kunne opnå autorisation, skal det gøres antageligt, at inkassovirksomheden kan udøves forsvarligt og i overensstemmelse med god inkassoskik. Er ansøgeren en fysisk person, herunder et interessentskab af fysiske personer, skal en række formelle opfyldes, såsom at man skal have bopæl i Danmark, være fyldt 25 år og ikke være umyndig. Man må ikke være under rekonstruktionsbehandling, have betydelig gæld til det offentlige eller være dømt for strafbare forhold der begrunder nærliggende misbrug af adgangen til at udøve inkassovirksomhed.

Kravene hænger sammen med det forhold, at inkassovirksomhed skal kunne udøves på forsvarlig vis, og sætter nogle regler for, hvornår det må formodes, at dette ikke er tilfældet. Der gælder nogle lignende krav til personale i inkassovirksomheden, f.eks. at disse skal være fyldt 18 år og heller ikke må være dømt for strafbart forhold, der begrunder nærliggende fare for misbrug af deres stilling, jf. lov om inkassovirksomhed § 8.

Efter lov om inkassovirksomheds § 19 er det justitsministeren, eller den, ministeren bemyndiger til det, der giver autorisation til at udøve inkassovirksomhed. Dette er i dag bemyndiget til Politidirektøren ved Midt- og Vestjyllands Politi, hvorefter opgaven varetages af Politiets Administrative Center (PAC).

3.2.2. NPL-direktivet

NPL-direktivet indeholder i artikel 4 krav om, at en kredit-servicevirksomhed skal opnå tilladelse før den påbegynder sine aktiviteter, og der gælder en række betingelser for at opnå denne tilladelse.

Direktivets artikel 5 angiver betingelserne for tilladelse.

Efter direktivet er tilladelse betinget af, at ansøgeren er en

juridisk person med vedtægtsmæssigt hjemsted i den medlemsstat, hvor denne ansøger om tilladelse.

Tilladelse er videre betinget af, at ledelsesmedlemmerne i virksomheden har et tilstrækkeligt godt omdømme og har den fornødne viden og erfaring til at udøve virksomhed på en kompetent og forsvarlig måde. Der stilles også krav om, at de personer, der besidder kvalificerede andele i ansøgeren, har et tilstrækkeligt godt omdømme.

Videre er tilladelse betinget af, at virksomheden har passende politikker og procedurer på en række områder, bl.a. for så vidt angår risikostyring, fair og omhyggelig behandling af låntagere samt sikring af behandling af klager for låntagere.

3.2.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Når håndteringen af misligholdte kreditaftaler, der er udstedt af kreditinstitutter, overdrages til en kredit-servicevirksomhed, er det afgørende, at kredit-servicevirksomheden har den nødvendige ekspertise til at forvalte kreditaftalen og at det sker under passende beskyttelsesforanstaltninger, bl.a. af hensyn til beskyttelse af låntagernes rettigheder.

Det foreslås derfor med nærværende lovforslag, at en kredit-servicevirksomhed skal opnå tilladelse til at udføre kredit-servicevirksomhedsaktiviteter, inden virksomheden påbegynder dette. Beføjelsen til at meddele en tilladelse tillægges Finanstilsynet, ligesom det er Finanstilsynet, der tillægges tilsynskompetencen for kredit-servicevirksomheder.

For at opnå en tilladelse skal en række betingelser være opfyldt. Betingelserne skal blandt andet sikre, at kun virksomheder, der har tilstrækkelige kompetencer til at kunne udføre kredit-servicevirksomhedsaktiviteter på forsvarligt grundlag, kan få en tilladelse.

Det er afgørende, at ledelsen af en kredit-servicevirksomhed som helhed har den fornødne viden og erfaring til at drive virksomheden på en kompetent og ansvarlig måde. For at Finanstilsynet kan give tilladelse, skal kredit-servicevirksomhedens bestyrelse og direktion eller indehaveren, hvis virksomheden drives som en enkeltmandsvirksomhed, eller den eller de ledelsesansvarlige, såfremt virksomheden drives som en juridisk person uden bestyrelse eller direktion, derfor opfylde en række krav om egnethed og hæderlighed.

Der stilles endvidere krav til, at kredit-servicevirksomheden behandler låntagerne på en fair og omhyggelig måde, herunder under hensyntagen til deres finansielle situation og behovet for henvisning til gældsrådgivning eller sociale tjenesteydelser. Kredit-servicevirksomheden skal udforme en politik, der sikrer dette.

Der stilles videre krav til, at virksomheden har robuste governanceordninger og interne kontrolmekanismer, herunder procedurer for risikostyring og regnskabsmæssig praksis, til sikring af, at låntagerrettigheder overholdes.

3.3. Egnetheds- og hæderlighedskrav for ledelsesmedlemmer i kredit-servicevirksomheder

3.3.1. Gældende ret

Lov om inkassovirksomheds § 4 stiller krav om, at den der ansøger om autorisation, skal gøre det antageligt, at den pågældende vil kunne udøve inkassovirksomhed forsvarligt og i overensstemmelse med god inkassoskik. Derudover skal pågældende opfylde kravene i lov om inkassovirksomheds § 5, herunder at ansøger ikke er dømt for strafbart forhold, der begrundes en nærliggende fare for misbrug af adgangen til at udøve inkassovirksomhed.

Såfremt ansøgeren er en juridisk person, kan autorisation meddeles aktieselskaber eller anpartsselskaber, som er registreret i Erhvervsstyrelsen, og opfylder betingelserne i § 4. Det stilles i den forbindelse en række krav til ledelsen, bl.a. at direktørerne og flertallet af bestyrelsesmedlemmerne opfylder betingelserne i lov om inkassovirksomhed § 5, stk. 1, nr. 1-3, jf. § 5, stk. 2, og at direktørerne og alle bestyrelsesmedlemmerne opfylder betingelserne i § 4, stk. 1, og § 5, stk. 1, nr. 4-6, jf. dog § 6, stk. 3.

Der gælder i dag ikke krav om, at ledelsesmedlemmer i en kredit-servicevirksomhed skal være egnede og hæderlige.

3.3.2. NPL-direktivet

Det følger af NPL-direktivets artikel 5, at tilladelse som kredit-servicevirksomhed blandt andet er betinget af, at ledelsesmedlemmerne i virksomheden har et tilstrækkeligt godt omdømme og har den fornødne viden og erfaring til at udøve virksomhed på en kompetent og forsvarlig måde.

3.3.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Den finansielle lovgivning indeholder krav om, at ledelsesmedlemmer i en finansiell virksomhed skal være tilstrækkeligt egnede og hæderlige til at varetage hvervet eller stillingen i virksomheden.

Ledelsesmedlemmer i en finansiell virksomhed m.v., skal egnetheds- og hæderlighedsvurderes af Finanstilsynet i forbindelse med deres indtræden i ledelsen af en finansiell virksomhed. Endvidere kan Finanstilsynet gribe ind over for en finansiell virksomhed, hvis ledelsen ikke længere lever op til kravene om egnethed og hæderlighed. Finanstilsynet kan desuden påbyde en finansiell virksomhed at afsætte en direktør eller et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv i

en finansiell virksomhed, hvis den pågældende ikke længere lever op til kravene om egnethed og hæderlighed.

Formålet med reglerne er at sikre, at finansielle virksomheder m.v., ledes af tilstrækkeligt egnede og hæderlige personer, og at Finanstilsynet har mulighed for at gribe ind over for ledelsespersoner, der handler til skade for virksomheden. Dette er afgørende for tilliden til den finansielle sektor.

Af hensyn til at sikre tillid og troværdighed, herunder at der sker en ordentlig behandling af låntagerne, vurderes det relevant at fastlægge lignende egnetheds- og hæderlighedskrav til ledelsesmedlemmer i kredit-servicevirksomheder, med henblik på at sikre, at virksomhederne drives af tilstrækkeligt kompetente og hæderlige personer.

Det er afgørende for en ansvarlig drift af virksomhederne, at ledelsesmedlemmerne i virksomheden besidder de rette kompetencer.

Det foreslås derfor med lovforslaget, at der fastsættes krav om, at et medlem af bestyrelsen eller direktion hos en kredit-servicevirksomhed eller, indehaveren, hvis virksomheden drives som en enkeltmandsvirksomhed, eller den eller de ledelsesansvarlige, såfremt virksomheden drives som en juridisk person uden bestyrelse eller direktion, til enhver tid skal være egnede og hæderlige til at varetage hvervet eller stillingen.

Dette indebærer bl.a., at ledelsesmedlemmerne skal besidde tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen, at de skal have tilstrækkeligt godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen samt at de ikke må være straffet for forbrydelser, som indebærer risiko for, at de ikke kan varetage stillingen på betryggende måde.

Det foreslås, at kravene skal gælde for samtlige medlemmer af bestyrelsen og direktionen samt indehaveren af en kredit-servicevirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed. Drives en kredit-servicevirksomhed som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion, foreslås det, at kravene skal gælde for den eller de ledelsesansvarlige.

Lovforslaget giver desuden Finanstilsynet beføjelse til at påbyde en kredit-servicevirksomhed at afsætte en direktør eller et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv i en kredit-servicevirksomhed, hvis den pågældende ikke kan varetage hvervet eller stillingen på betryggende vis.

3.4. Krav om whistleblowerordning for kredit-servicevirksomheder

3.4.1. Gældende ret

Lov om beskyttelse af whistleblowere, der blev vedtaget den 24. juni 2021 og trådte i kraft den 17. december 2021, implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten (whistleblowerdirektivet).

Whistleblowerdirektivet forpligter medlemsstaterne til at sikre, at alle juridiske enheder i den offentlige og private sektor med 50 eller flere arbejdstagere etablerer whistleblowerordninger, og fastsætter procedurer for modtagelse af og opfølgning på indberetninger til disse. Whistleblowerdirektivet finder desuden anvendelse på juridiske enheder med færre end 50 ansatte, som i medfør af de sektorspecifikke EU-retsakter, der fremgår af direktivets bilag del II, er forpligtet til at oprette en intern whistleblowerordning. Direktivet supplerer disse retsakter – og eventuel national lovgivning fastsat i medfør heraf – således, at beskyttelsen af whistleblowere som minimum skal leve op til de i direktivet fastlagte minimumsstandarder, dog således at et eventuelt højere beskyttelsesniveau i en sektorspecifik whistleblowerordning opretholdes.

Whistleblowerdirektivet er et minimumsdirektiv. Som supplement til implementering af whistleblowerdirektivet gennem lov om beskyttelse af whistleblowere er det således bestemt ved lov nr. 2382 af 14. december 2021 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love, at lov om beskyttelse af whistleblowere af hensyn til at sikre en ensartet regulering på området også skal finde anvendelse på det finansielle område, herunder også i de tilfælde, hvor forpligtelsen til at etablere en whistleblowerordning ikke udspringer af en EU-retsakt.

Whistleblowerloven stiller krav om, at der etableres whistleblowerordninger på alle private og offentlige arbejdspladser med 50 eller flere ansatte, jf. lov om beskyttelse af whistleblowere § 9, stk. 1, dog således at forpligtelsen til at etablere whistleblowerordninger for arbejdspladser i den private sektor med mellem 50 og 249 ansatte først indtræder den 17. december 2023, jf. whistleblowerlovens § 31, stk. 2.

Kreditservicevirksomheder med 50 eller flere ansatte skal således efter gældende ret etablere en intern whistleblowerordningen senest den 17. december 2023, som lever op til kravene i whistleblowerloven, imens kreditservicevirksomheder med flere end 249 ansatte allerede i dag skal have etableret en intern whistleblowerordning, der lever op til kravene i whistleblowerloven. For kreditservicevirksomheder med færre end 50 ansatte, gælder der ikke noget krav om etablering af en intern whistleblowerordning.

Kreditservicevirksomheder, der håndterer misligholdte lån udstedt af kreditinstitutter, er i dag ikke omfattet af den

finansielle regulering, der indeholder en række regler, som sikrer en stærk beskyttelse af whistleblowere på tværs af den finansielle sektor.

Virksomheder på det finansielle område, der har mere end 5 ansatte, er således forpligtet til at have en intern whistleblowerordning, hvor virksomhedens ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering og anden relevant regulering. Indberetninger til whistleblowerordningen skal bl.a. kunne foretages anonymt, og virksomheden skal følge op på indberetninger til whistleblowerordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan virksomheden har fulgt op på indberetningerne. Herudover gælder der regler, som sikrer ansatte, der har anvendt den interne ordning, mod represalier og anden ufordelagtig behandling.

3.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

I forbindelse med implementeringen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV), blev der på baggrund af den politiske aftale af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6) i den finansielle lovgivning, generelt indført krav om, at virksomheder under Finanstilsynets tilsyn skulle indføre en såkaldt intern whistleblowerordning. Reglerne blev efterfølgende skærpet på baggrund af politisk aftale af 19. september 2018 om yderligere initiativer til styrkelse af indsatsen mod hvidvask og terrorfinansiering, som fastsatte krav om beskyttelse af tidligere ansatte mod ufordelagtig behandling samt dokumentationskrav for virksomhedens opfølgning på indberetninger.

Whistleblowerreglerne i den finansielle sektor skal sikre beskyttelsen af ansatte i virksomhederne således at de trygt kan foretage anonyme indberetninger af mulige overtrædelser af den finansielle regulering direkte til deres arbejdsgiver via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal. Den politiske aftale fastsatte, at interne whistleblowerordninger kan etableres via en kollektiv overenskomst, og endvidere at finansielle virksomheder med fem ansatte eller derunder undtages fra kravet om etablering af whistleblowerordninger, i det omfang det er foreneligt med EU-reglerne. Det blev vurderet, at kravet også skal gælde for virksomheder med færre end 50 ansatte for at sikre den bedst mulige beskyttelse af whistleblowere i den finansielle regulering i overensstemmelse med de politiske aftaler. Whistleblowerreglerne i den finansielle regulering gælder således for virksomheder med mere end fem ansatte.

De politiske aftaler fastsatte endvidere, at der tillige skulle etableres en whistleblowerordning i regi af Finanstilsynet.

På baggrund af de politiske aftaler blev der desuden indført et krav for virksomheder under Finanstilsynets tilsyn om passende beskyttelse af ansatte, der har indberettet overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle lovgivning til Finanstilsynet eller til virksomhedens interne whistleblowerordning.

Af hensyn til at sikre, at der er en stærk beskyttelse af whistleblowere på tværs af den finansielle sektor, vurderes det hensigtsmæssigt at forpligte kreditservicevirksomheder til at efterleve de skærpede whistleblowerregler, der i dag gælder for bl.a. kreditinstitutter, således at der gælder en ensartet og stærk beskyttelse af whistleblowere på tværs af sektoren.

Det foreslås derfor at stille krav om, at kreditservicevirksomheder med mere end fem ansatte etablerer en ordning, hvortil ansatte via en sikret kanal anonymt kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, begået af virksomheden. Det foreslås endvidere, at lov om beskyttelse af whistleblowere skal finde anvendelse på denne ordning. Herved sikres samme høje beskyttelsesniveau af whistleblowere, som gælder i den øvrige finansielle regulering. Det foreslås også, at ordningen kan etableres via kollektiv overenskomst.

Det er endvidere relevant at indføre krav om en passende beskyttelse af ansatte, der har indberettet en overtrædelse eller en potentiel overtrædelse af den regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, til Finanstilsynet eller til virksomhedens interne indberetningsordning. Det skal sikre, at den ansatte er beskyttet, uanset om den ansatte vælger at foretage indberetning gennem virksomhedens interne ordning eller gennem Finanstilsynets ordning.

Med lovforslaget foreslås derfor et forbud mod ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger på baggrund af indberetning af overtrædelser til Finanstilsynet eller whistleblowerordninger i virksomhederne.

Lovforslaget indeholder desuden en godtgørelsesbestemmelse, der giver en ansat mulighed for at få tilkendt en godtgørelse, hvis den pågældende udsættes for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger som konsekvens af en indberetning om overtrædelser af regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med.

3.5. Tilsyn med kreditservicevirksomheder

3.5.1. Gældende ret

Virksomheder, som på nuværende tidspunkt yder kreditserVICERING af misligholdte kreditaftaler, der er udstedt af kreditinstitutter, er i dag omfattet af lov om inkassovirksomhed.

Rigspolitiet fører i samarbejde med Forbrugerombudsmanden tilsyn med overholdelse af inkassoloven, herunder reglerne om god inkassoskik. Samarbejdsstrukturen skyldes, at der er et vist overlap mellem reglerne om hhv. god inkassoskik og god markedsføringsskik. Myndighedernes respektive tilsynskompetence er beskrevet i en samarbejdsaftale om behandlingen af sager på inkassoområdet, som blev indgået i 2019.

Af samarbejdsaftalen fremgår bl.a., at klager i konkrete sager over specifikke inkassoaktørers udøvelse af inkassovirksomhed m.v. i første omgang bør behandles af politiet. Forbrugerombudsmandens tilsyn er primært fokuseret på mere generelle problemstillinger på området samt inkassoselskabers manglende overholdelse af civile retlige regler, f.eks. reglerne i renteloven, eller anvendelse af urimelige kontraktvilkår eller lignende. Forbrugerombudsmanden har således mulighed for civilretlig håndhævelse og forfølgelse af sådanne overtrædelser.

Rigspolitiets opgaver i forhold til at give autorisation til udførelse af inkassovirksomhed, tilsyn m.v. varetages af Midt- og Vestjyllands Politi, jf. § 1 a i bekendtgørelse nr. 752 af 26. september 1997, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1095 af 21. august 2018.

3.5.2. NPL-direktivet

NPL-direktivet indeholder i afsnit 4 krav til de kompetente myndigheders tilsyn med kreditservicevirksomheder.

Af NPL-direktivets artikel 21 fremgår det, at det skal sikres, at kreditserviceringsaktiviteter er omfattet af et passende tilsyn, og at der skal udpeges en kompetent tilsynsmyndighed.

Det følger af artikel 22, at den kompetente myndighed skal have alle de tilsyns-, undersøgelses- og sanktionsbeføjelser, der er nødvendige for udførelsen af dennes funktioner og opgaver, herunder beføjelsen til at gennemføre inspektioner på stedet.

Direktivets artikel 14 indeholder også krav til de kompetente myndigheders tilsyn med grænseoverskridende kreditservicevirksomheder, herunder i forhold til underretningspligt til værtslandets kompetente tilsynsmyndighed og i forhold til, at de kompetente myndigheder i et værtsland har beføjelser til at træffe afgørelse om, hvilke foranstaltninger det er mest hensigtsmæssigt at træffe i hvert enkelt tilfælde for at imødekomme en anmodningen om assistance fra de kompetente myndigheder i hjemlandet.

3.5.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

For at skabe en ordentlig regulatorisk ramme med betryggende beskyttelsesforanstaltninger for låntager vurderes det, at kreditservicevirksomheder bør underlægges tilsyn af Finanstilsynet for så vidt angår udøvelse af kreditserviceringsaktiviteter, der er forbundet med inddrivelse af fordringer der hviler på kreditaftaler, som er udstedt af kreditinstitutter.

Det foreslås derfor i lovforslagets § 25, at Finanstilsynet påser overholdelsen med loven. Det indebærer, at Finanstilsynet har tilsynskompetence inden for lovforslagets anvendelsesområde.

Forbrugerombudsmandens tilsyn, der er reguleret af anden lovgivning, vil i denne sammenhæng have karakter af supplerende tilsyn i forhold til Finanstilsynets tilsyn med denne lovs overholdelse. Forbrugerombudsmanden opretholder således sine nuværende kompetencer til at udøve sit generelle forbrugerbeskyttende tilsyn efter markedsføringsloven med, at kreditservicevirksomheder overholder god skik-reglerne. Det sikrer, at Forbrugerombudsmandens generelle forbrugerbeskyttende tilsyn efter markedsføringsloven fortsat omfatter alle erhvervsdrivende. Forbrugerombudsmanden har således også fortsat mulighed for civilretlig håndhævelse og forfølgelse af overtrædelser heraf.

Finanstilsynets tilsyn vil være risikobaseret og dermed skal det tilrettelægges ud fra et væsentlighedshensyn, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne og låntagerne, hvor den tilsynsmæssige indsats skal stå i forhold til de potentielle risici eller skadevirkninger.

For at sikre et effektivt tilsyn er det vigtigt, at Finanstilsynet får tillagt de nødvendige beføjelser til at påse overholdelsen af loven. Det er bl.a. vigtigt, at Finanstilsynet får mulighed for at indhente oplysninger hos virksomhederne, som er omfattet af loven, men også hos andre virksomheder, til afgørelse af, om en fysisk eller juridisk person er omfattet af loven.

Til brug for dette tilsyn foreslås det derfor, at kreditservicevirksomheder forpligtes til at give Finanstilsynet de oplysninger, som er nødvendige for udøvelsen af tilsynet, og at Finanstilsynet om nødvendigt skal kunne få adgang til en virksomhed mod behørig legitimation og uden retskendelse med henblik på at indhente oplysninger, ligesom der gælder efter den øvrige finansielle regulering. Finanstilsynet må kun skaffe sig adgang til en virksomheds eller persons forretningslokaler uden retskendelse, hvis det er nødvendigt for, at Finanstilsynet kan udøve sin tilsynsvirksomhed. Det er afgørende for et effektivt tilsyn, at Finanstilsynet kan udøve sin tilsynsvirksomhed, også i de særlige tilfælde hvor en virksomhed måtte nægte at give Finanstilsynet de oplysninger, som er nødvendige til brug for tilsynsvirksomheden

og i tilfælde, hvor en virksomhed på anden vis modvirker en inspektion. Det er en betingelse, at formålet ikke kan opnås ved brug af mindre indgribende foranstaltninger.

Det foreslås i den forbindelse også, at Finanstilsynet skal være underlagt den særlige tavshedspligt, der følger af den finansielle lovgivning i øvrigt. Tavshedspligten skal ikke gælde for oplysninger i sager om god skik, svarende til hvad der gælder efter den øvrige finansielle lovgivning.

Af hensyn til tilliden til den finansielle sektor er det vigtigt, at Finanstilsynet har adgang til at inddrage en virksomheds tilladelse i en række tilfælde, og at der sker offentliggørelse heraf. Det foreslås derfor, at Finanstilsynet får beføjelse til at inddrage en kreditservicevirksomheds tilladelse, bl.a. hvis tilladelsen er opnået på baggrund af urigtige oplysninger.

I forlængelse heraf er det vigtigt, at kreditservicevirksomheder og Finanstilsynet skal offentliggøre reaktioner, der er truffet af Finanstilsynets bestyrelse, og som derfor er blevet vurderet til at være af principiel karakter eller at have videregående betydelige følger. Herved skabes der transparens omkring tilsynsaktiviteterne. Finanstilsynet skal ligeledes have mulighed for at offentliggøre beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning. Det foreslås derfor med lovforslagets § 31, at fastsætte regler om offentliggørelse.

3.6. Kreditkøbere og kreditinstitutter, der påtænker at indgå en kontrakt om overførsel af en kreditgivers rettigheder eller en misligholdt kreditaftale

3.6.1. Gældende ret

Kreditkøbere er på nuværende tidspunkt ikke selvstændigt reguleret. En kreditkøber, der i dag køber en misligholdt kreditaftale, vil kun blive omfattet af lov om inkassovirksomhed, såfremt vedkommende også har til hensigt at inddrive fordringen, og at dette sker i erhvervmæssig sammenhæng.

3.6.2. NPL-direktivet

Af NPL-direktivet følger visse krav til et kreditinstitut, der påtænker at indgå en kontrakt om overførsel af en kreditgivers rettigheder eller en misligholdt kreditaftale.

Det følger af NPL-direktivets artikel 15, at et kreditinstitut skal give en potentiel kreditkøber de oplysninger, som er nødvendige, om en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale. Hvor det er relevant, skal der også gives oplysninger om sikkerhedsstillelse. Dette er for at den potentielle kreditkøber kan foretage sin egen vurdering af værdien af kreditgiverens rettigheder i henhold til den misligholdte kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale og sand-

synligheden for at realisere værdien af denne aftale forud for indgåelsen af en kontrakt om overførsel af den pågældende kreditgivers rettigheder i henhold til den misligholdte kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale.

Af NPL-direktivet følger også en række forpligtelser for kreditkøbere. Det følger blandt andet af NPL-direktivets artikel 17, at en kreditkøber skal udpege eksempelvis en kreditservicevirksomhed til at udføre kreditserVICERINGSaktiviteter med relation til kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, der er indgået med forbrugere.

NPL-direktivet indeholder ikke krav om tilladelse for kreditkøbere.

3.6.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Kreditkøbere har ikke tidligere været omfattet af regulering for køb af misligholdte kreditaftaler, uden samtidig inddrivelse heraf. De manglende muligheder for at kreditkøbere kan købe misligholdte kreditaftaler, uden samtidig selv at skulle indkræve dem, har medført en lav efterspørgsel, svag konkurrence og lave købspriser for porteføljer af kreditaftaler på de sekundære markeder, hvilket er en hæmsko for kreditinstitutter, når det drejer sig om at sælge misligholdte kreditaftaler.

En vigtig forudsætning for at kunne varetage rollen som kreditkøber er, at denne har mulighed for at få adgang til alle relevante oplysninger.

Med lovforslaget foreslås derfor i overensstemmelse med NPL-direktivet en række specifikke regler om bl.a. kreditinstitutternes forpligtelse til at afgive information ved slag af kreditaftaler. Det foreslås således at et kreditinstitut, som sælger misligholdte kreditaftaler, skal give kreditkøbere al nødvendig information forud for et salg, og Finanstilsynet skal informeres om salget.

Denne oplysningspligt er nødvendig, for at potentielle kreditkøbere kan træffe informerede valg, inden de indgår en transaktion. Kreditkøberen skal ligeledes informere Finanstilsynet, såfremt lånet videresælges til en anden kreditkøber.

Eftersom kreditkøbere ikke skaber ny kredit, men udelukkende køber eksisterende misligholdte kreditaftaler for egen risiko, giver de ikke anledning til tilsynsmæssige betænkeligheder, og deres potentielle bidrag til systemisk risiko er ubetydeligt. Det er derfor ikke nødvendigt at kræve, at kreditkøbere skal ansøge om tilladelse.

Hvis en kreditkøber køber en misligholdt kreditaftale og

søger at inddrive denne, vil kreditkøberen med nærværende lovforslag både være at betragte som kreditkøber og som kreditservicevirksomhed og vil derfor skulle ansøge om tilladelse som kreditservicevirksomhed.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget forventes ikke at medføre økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for regioner og kommuner.

Lovforslaget forventes ikke at medføre implementeringskonsekvenser for staten.

Lovforslaget forventes at medføre negative økonomiske konsekvenser for staten, da Finanstilsynet skal føre tilsyn med virksomhederne omfattet af lovforslaget.

Dette er et nyt område, hvor der skal etableres ny tilsynspraksis. Der vil skulle behandles ansøgninger om tilladelse til at udføre kreditserVICERINGSaktiviteter. Der vil også skulle vurderes krav om egnethed- og hæderlighed, føres løbende tilsyn med virksomhederne samt føres register over virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udføre kreditserVICERINGSaktiviteter. Det vurderes, at tilsynet og førelse af register kan varetages inden for Finanstilsynets eksisterende it-systemer, og således ikke kræver ny- eller videreudvikling af it-systemer.

Omkostningerne for Finanstilsynet er på nuværende tidspunkt vurderet til at være tre årsværk.

Lovforslaget vurderes at efterleve principperne om digitaliseringsklar lovgivning. Lovforslaget indebærer indberetningsforpligtelser for virksomhederne til Finanstilsynet. Disse oplysninger bliver indberettet elektronisk gennem Finanstilsynets eksisterende systemer for dataindberetning, der sikrer en tryk datahåndtering.

Lovforslagets bestemmelser er desuden i overensstemmelse med princippet om tryk og sikker datahåndtering, da overførsel og behandlingen af data skal overholde databeskyttelsesforordningen, og fordi kreditserVICERINGSaktiviteter pålægges krav om en whistleblowerordning.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Erhvervsstyrelsens område for Bedre Regulering vurderer, at lovforslaget medfører administrative konsekvenser for erhvervslivet. Disse konsekvenser vurderes at være under 4 mio. kr., hvorfor de ikke kvantificeres nærmere.

Virksomhederne, der ønsker at drive kreditserVICERINGS-

hed, underlægges krav om tilladelse til at udføre kreditser-
viceringsaktiviteter. Virksomheder, som tidligere har været
omfattet af lov om inkassovirksomhed, skal opfylde kravene
i denne lov, som adskiller sig fra lov om inkassovirksomhed,
herunder i forhold til krav om egnethed- og hæderlighed, og
derfor søge om tilladelse, såfremt de fortsat ønsker at kunne
udøve kreditserviceringsaktiviteter omfattet af denne lov.

De administrative konsekvenser består yderligere i, at virk-
somheder omfattet af loven skal udarbejde interne politikker
samt oprette en whistleblowerordning.

Lovforslaget forventes derudover at medføre visse negative
økonomiske konsekvenser for kreditservicevirksomheder, da
virksomhederne fremover skal betale afgift til Finanstilsy-
net.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget forventes ikke at medføre administrative kon-
sekvenser for borgerne.

7. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget forventes ikke at medføre klimamæssige kon-
sekvenser.

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget forventes ikke at medføre miljø- eller natur-
mæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Med lovforslaget foretages en direktivnær implementering
af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167
af 24. november 2021 om kreditservicevirksomheder og kred-
ditkøbere (NPL-direktivet).

Med lovforslaget foreslås det dog derudover at stille krav
om en whistleblowerordning for kreditservicevirksomhe-
der. Denne lovændring vurderes at være supplerende nation-
al lovgivning, idet NPL-direktivet ikke stiller krav om en
whistleblowerordning. Dette foreslås ud fra et hensyn til
at beskytte whistleblower og samtidig fastholde den ensar-
tede retsstilling for whistleblowere i den finansielle sektor
i henhold til den politiske aftale af 10. oktober 2013 om
regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI)
samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og
bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6).

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 29. juni 2023

til den 17. august 2023 været sendt i høring hos følgende
myndigheder og organisationer m.v.:

Aalborg Universitet, Aarhus BSS, Advokatsamfundet, Aka-
demisk Arkitektforening, Akademikerne, Andelskassen,
Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Er-
hvervssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension
(ATP), Brancheforeningen for Aktive Ejere i Danmark, Ca-
pital Law, CBS, CEPOS, Computershare, DAFINA, Dan-
marks Nationalbank, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Ak-
tionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Bygge-
ri, Dansk Ejendoms-kredit, Dansk Ejendoms-mæglerforening,
Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Forening for Inter-
national Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri,
Dansk Inkassobrancheforening, Dansk Iværksætter forening,
Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Kredit
Råd, Dansk Metal, Dansk Standard, Danske Advokater,
Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske
Maritime, Danske Rederier, Danske Regioner, Den Dan-
ske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den
Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæg-
lerforening, Det nationale netværk af virksomhedsledere,
Den Sociale Retsbistand, Det økonomiske råds sekretariat
(DØRS), Drivkraft Danmark, EOS Danmark A/S, e-net-
tet, Ejendomsforeningen, Experian, Fagbevægelsens Hoved-
organisation, FDFA – Foreningen af Danske Forsikrings-
mæglere og ForsikringsAgenturer, FDIH – Foreningen for
Distance- og Internethandel, FinansDanmark, Finans og
Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S,
Finanssektorens Arbejdsgiverforening, First North, Forbru-
gerrådet Tænk, Forbrugsforeningen, Foreningen af Forret-
ningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Forenin-
gen af Interne Revisorer v/ Jesper Siddique Olsen, Fore-
ningen Danske Revisorer, Foreningen for platformskon-
omi, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsforbundet,
Forsikringsmæglerforeningen, v/ Direktør Flemming Kos-
kewitsch, FSR – danske revisorer, Garantiformuen, Gode
penge, HK, Horesta Arbejdsgiverorganisation, Hvidvaskse-
kretariatet, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes
Brancheorganisation (ISOBRO), Intertrust (Denmark), ISA-
CA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kom-
munernes Landsforening, Komiteen for god selskabsledel-
se, Kromann Reumert, Kuratorforeningen, Københavns Uni-
versitet, Landbrug & Fødevarer, Landsdækkende banker,
Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsforeningen for
Bæredygtigt Landbrug, Ledernes Hovedorganisation, Libe-
rale Erhvervs Råd, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes
Dyrtdsfond (LD), Mybanker, Nets A/S, Nokas Kontants-
ervice P/S, Nordic Blockchain Association, Oxfam IBIS,
Parcelhusejernes Landsforening, Penneo A/S, Postnord Ju-
ridiske afdeling, Revisor-nævnet, Rigsrevisionen, Roskilde
Universitetscenter, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiver-
forening, Syddansk Universitet, Telekommunikationsindu-
strien i Danmark, Udbetaling Danmark, VISA, VP Securi-
ties A/S, Western Union, Transparency International Dan-
mark, Ældresagen, Ørsted, Færøernes landsstyre via Rigs-

ombudsmanden på Færøerne og Grønlands Naalakkersuisut
via Rigsombudsmanden i Grønland

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Konsekvenser i form af, at Finanstilsynet skal føre tilsyn med et nyt område.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Konsekvenserne er som følge af, at virksomheder omfattet af loven underlægges nye krav samt skal betale afgift til Finanstilsynet.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Konsekvenserne er som følge af, at virksomheder omfattet af loven underlægges nye krav.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Lovforslaget implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere.</p> <p>Med lovforslaget foreslås det at stille krav om en whistleblowerordning for kreditservicevirksomheder. Denne lovændring vurderes at være supplerende national lovgivning, idet NPL-direktivet ikke stiller krav om en whistleblowerordning. Dette foreslås ud af hensyn til at fastholde den ensartede retsstilling for whistleblowere i den finansielle sektor i henhold til den politiske aftale af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6).</p>	
Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	<p>Ja</p> <p>X</p>	<p>Nej</p>

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Kreditservicevirksomheders udøvelse af kreditserviceringsaktiviteter er i dag omfattet af lov om inkassovirksomhed. Kreditservicevirksomheder er ikke særskilt reguleret i dansk ret.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven finder anvendelse på kreditservicevirksomheder og kreditkøbere.

Kreditservicevirksomheder defineres som en juridisk person, der som led i sin erhvervmæssige virksomhed forvalter og fyldestgør rettigheder og forpligtelser i tilknytning til en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller til selve den misligholdte kreditaftale på vegne af en kreditkøber, og som udfører mindst én eller flere kreditserviceringsaktiviteter, jf. lovforslagets § 2, nr. 8.

Det foreslåede vil medføre, at kreditservicevirksomheder omfattes af lovens anvendelsesområde, når de, på vegne af en kreditkøber servicerer en misligholdt kreditaftale, som er udstedt af et kreditinstitut etableret i Den Europæiske Union.

Kreditserviceringsaktiviteter defineres som a) opkrævning eller inddrivelse af ethvert skyldigt beløb fra låntageren i tilknytning til en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller til selve kreditaftalen, b) genforhandling med låntageren i overensstemmelse med de vilkår og betingelser, der er knyttet til en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller til selve kreditaftalen, i overensstemmelse med de instrukser, som kreditkøberen har givet, c) behandling af eventuelle klager i forbindelse med en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller til selve kreditaftalen og d) oplysning til låntageren om enhver ændring i rentesatser, omkostninger eller forfaldne betalinger i forbindelse med en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller til selve kreditaftalen, jf. lovforslagets § 2, nr. 9.

En kreditservicevirksomhed skal være opmærksom på reglerne i renteloven og regler udstedt i medfør heraf, idet nærværende lovforslag ikke ændrer på, at renteloven og regler udstedt i medfør heraf gælder i relation til inddrivelse af misligholdte kreditaftaler, der er udstedt af kreditinstitutter.

Kreditkøbere defineres som enhver anden fysisk eller juridisk person end et kreditinstitut, som køber en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale som led i udøvelsen af sin erhvervmæssige virksomhed, jf. lovforslagets § 2, nr. 6.

For nærmere om definitionerne henvises der til lovforslagets § 2 og bemærkningerne hertil.

Misligholdt kredit, der oprindeligt blev ydet af et kreditinsti-

tut, kan i forbindelse med servicering af kreditten blive til ikke-misligholdt kredit. I så fald kan kreditservicevirksomheder fortsætte med at udføre deres kreditserviceringsaktiviteter på grundlag af deres tilladelse, jf. lovforslagets § 3, som kreditservicevirksomhed, i overensstemmelse med denne lov.

Det foreslåede vil videre medføre, at kreditkøbere omfattes af lovens anvendelsesområde, når de køber rettigheder knyttet til, eller selve den misligholdte kreditaftale, som er udstedt af et kreditinstitut etableret i Den Europæiske Union.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 15 finder anvendelse på kreditinstitutter, der påtænker at indgå en kontrakt om overførsel af en kreditgivers rettigheder eller overførsel af en misligholdt kreditaftale og kreditinstitutter, som har indgået en sådan kontrakt med en kreditkøber.

Det foreslåede vil medføre, at kreditinstitutter, der påtænker at overføre en kreditgivers rettigheder eller overføre en misligholdt kreditaftale skal opfylde de krav, der følger af forslaget til § 15, om oplysningerne, der skal gives til den potentielle kreditkøber og om oplysninger, der skal gives til Finanstilsynet.

For nærmere om oplysningspligterne for kreditinstitutter henvises til forslaget til § 15 og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 1*, at loven ikke finder anvendelse på kreditserviceringsaktiviteter, der udføres af a) kreditinstitutter etableret i Den Europæiske Union, b) forvaltere af alternative investeringsfonde, der efter § 5 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., skal have tilladelse eller være registreret, c) investeringsforvaltningsselskaber, der har tilladelse efter § 10 i lov om finansiel virksomhed eller UCITS, der har tilladelse efter § 9 i lov om investeringsforeninger m.v., forudsat at UCITSen ikke har udpeget et investeringsforvaltningsselskab, d) ejendomskreditselskaber, der er underlagt tilsyn efter lov om ejendomskreditselskaber eller forbrugslånsvirksomheder, der er underlagt tilsyn efter lov om forbrugslånsvirksomheder, og e) notarer, fogeder og advokater, når disse udfører kreditserviceringsaktiviteter som led i deres erhverv.

Da kreditinstitutter allerede er genstand for regulering, eksempelvis efter § 1 i lov om finansiel virksomhed og tilsyn efter kapitel 21 i lov om finansiel virksomhed, vil anvendelse af kravene i denne lov på deres kreditserviceringsaktiviteter føre til unødvendig overlappning af tilladelser og fordobling af efterlevelseseomkostninger, og derfor foreslås det, at de ikke er omfattet af denne lov.

Kreditinstitutters outsourcing af kreditserviceringsaktiviteter til kreditservicevirksomheder eller til andre tredjeparter lig-

ger også uden for lovens anvendelsesområde, da kreditinstitutter allerede er forpligtet til at overholde de gældende regler for outsourcing, herunder i bekendtgørelse nr. 973 af 22. juni 2022 om outsourcing for kreditinstitutter m.v.

Endvidere er kreditgivere, der ikke er kreditinstitutter, men som ikke desto mindre er underlagt tilsyn af Finanstilsynet efter lov om ejendomscreditselskaber eller lov om forbrugslånsvirksomheder, og som udfører kreditserviceaktiviteter, ikke omfattet af loven. Det skyldes, at de hensyn, der søges varetaget og den beskyttelse, der søges opnået, allerede er håndteret ved allerede gældende lovgivning vedrørende deres virksomhedsområder.

Derudover er forvaltere af alternative investeringsfonde, der efter § 5 lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., skal have tilladelse eller være registreret, heller ikke omfattet af lovens anvendelsesområde, da deres virksomhedsområde allerede er reguleret ved anden lovgivning.

Endelig er der også visse erhverv, der som led i deres virksomhed udøver accessoriske aktiviteter i lighed med kreditserviceaktiviteter, eksempelvis notarer, advokater og fogeder, som efter gældende lovgivning, herunder retsplejelovens fjerde afsnit, gennemfører håndhævelse af bindende foranstaltninger, og derfor undtages fra lovens anvendelsesområde.

De personer og virksomheder, der er undtaget fra anvendelsesområdet for lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere, skal således overholde eventuel anden regulering, som disse måtte være omfattet af. Eksempelvis skal advokater overholde bestemmelser i lov om inkassovirksomhed, jf. § 1, stk. 2, i lov om inkassovirksomhed.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 2*, at loven ikke finder anvendelse på køb af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller af selve den misligholdt kreditaftale, der foretages af et kreditinstitut etableret i Den Europæiske Union.

Da kreditinstitutter allerede er genstand for regulering, eksempelvis efter § 1 i lov om finansiel virksomhed og tilsyn efter kapitel 21 i lov om finansiel virksomhed, vil anvendelse af kravene i denne lov på deres købsaktiviteter vedrørende misligholdt kreditaftaler føre til unødvendig overlappning af tilladelser og fordobling af efterlevelseseomkostninger, og derfor foreslås det, at de ikke er omfattet af denne lov.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 3*, at loven ikke finder anvendelse på køb eller kreditservice af en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller af selve kreditaftalen, som ikke er udstedt af et kreditinstitut etableret i Den Europæiske Union, medmindre kreditgiverens rettigheder i henhold

til kreditaftalen eller selve kreditaftalen erstattes af en kreditaftale udstedt af et sådant kreditinstitut.

Den foreslåede nr. 3 vil således medføre, at eksempelvis kreditserviceaktiviteter, såsom tjenester, der tilbydes for kreditaftaler, der er udstedt af ikke-kreditinstitutter, ikke er omfattet af lovens anvendelsesområde. Hvis kreditaftalen, der er udstedt af eksempelvis et ikke-kreditinstitut erstattes af en kreditaftale udstedt af et kreditinstitut etableret i land inden for Den Europæiske Union, omfattes kreditserviceaktiviteterne af lovens anvendelsesområde.

Det foreslåede vil videre medføre, at eksempelvis kreditserviceaktiviteter knyttet til misligholdt kreditaftaler, der er udstedt af et kreditinstitut etableret i et land uden for Den Europæiske Union, ikke er omfattet af lovens anvendelsesområde.

Den foreslåede § 1 implementerer artikel 2, stk. 1, og stk. 5-6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere.

Til § 2

Det foreslås i § 2, *nr. 1*, at et kreditinstitut defineres som et kreditinstitut som defineret i § 5, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede definition skal således forstås i overensstemmelse med definitionen i lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 2.

Det foreslås i *nr. 2*, at en kreditgiver defineres som et kreditinstitut, som har udstedt en kredit, eller en kreditkøber.

Det foreslåede vil medføre, at et kreditinstitut, som har udstedt en kredit, defineres som en kreditgiver. Ved eksempelvis et kreditinstituts overførsel af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale til en kreditkøber, vil kreditkøberen omfattes af definitionen som kreditgiver.

Det foreslås i *nr. 3*, at en låntager defineres som en juridisk eller fysisk person, som har indgået en kreditaftale med et kreditinstitut, herunder dettes juridiske efterfølger eller rettighedserhverver.

Udtrykkene juridiske efterfølger eller rettighedserhverver betegner en person, til hvem noget er overdraget i henhold til en kontrakt.

Det foreslås i *nr. 4*, at en kreditaftale defineres som en aftale, det være sig i sin oprindeligt udstedte, i ændret eller i erstattet form, hvorved et kreditinstitut yder en kredit i form af henstand med betalingen, lån eller anden tilsvarende form for finansiel facilitet.

Det foreslås i *nr. 5*, at en kreditserviceaftale defineres som en skriftlig aftale, der er indgået mellem en kreditkøber og en kreditservicevirksomhed, om de tjenesteydelser, som kreditservicevirksomheden skal levere på kreditkøberens vegne.

Det foreslås i *nr. 6*, at en kreditkøber defineres som enhver anden fysisk eller juridisk person end et kreditinstitut, som køber en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale som led i udøvelsen af sin erhvervmæssige virksomhed.

Det foreslås i *nr. 7*, at en kreditserviceleverandør defineres som tredjemand, som anvendes af en kreditservicevirksomhed til at udføre kreditserviceringsaktiviteterne.

Det foreslås i *nr. 8*, at en kreditservicevirksomhed defineres som en juridisk person, der som led i sin erhvervmæssige virksomhed forvalter og fyldestgør rettigheder og forpligtelser i tilknytning til en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller til selve den misligholdte kreditaftale på vegne af en kreditkøber, og som udfører kreditserviceringsaktiviteter.

Det foreslås i *nr. 9*, at kreditserviceringsaktiviteter defineres som en eller flere af følgende aktiviteter: a) Opkrævning eller inddrivelse af ethvert skyldigt beløb fra låntageren i tilknytning til en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller til selve kreditaftalen, b) genforhandling med låntageren i overensstemmelse med de vilkår og betingelser, der er knyttet til en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller til selve kreditaftalen, i overensstemmelse med de instrukser, som kreditkøberen har givet, c) behandling af eventuelle klager i forbindelse med en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller til selve kreditaftalen, eller d) oplysning til låntageren om enhver ændring i rentesatser, omkostninger eller forfaldne betalinger i forbindelse med en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller til selve kreditaftalen.

Det foreslås i *nr. 10*, at hjemland defineres som den medlemsstat, hvor kreditservicevirksomheden har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den i henhold til den nationale ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dens hovedkontor er beliggende, for så vidt angår kreditservicevirksomheder, og som den medlemsstat, hvor kreditkøberen eller dennes repræsentant er hjemmehørende, eller har sit vedtægtsmæssige hjemsted eller, hvis den i henhold til den nationale ret ikke har noget vedtægtsmæssigt

hjemsted, den medlemsstat, hvor dens hovedkontor er beliggende, for så vidt angår kreditkøbere.

Det foreslås i *nr. 11*, at værtsland defineres som en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor en kreditservicevirksomhed har etableret en filial, eller hvor den udfører kreditserviceringsaktiviteter, og under alle omstændigheder hvor låntageren er hjemmehørende eller har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den i henhold til national ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dens hovedkontor er beliggende.

Det foreslås i *nr. 12*, at forbruger defineres som en fysisk person, der i forbindelse med kreditaftaler, der er omfattet af denne lov, ikke handler som led i sin erhvervmæssige virksomhed.

Det foreslås i *nr. 13*, at en misligholdt kreditaftale defineres som en kreditaftale, der er klassificeret som en misligholdt eksponering i overensstemmelse med artikel 47a i forordning om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Det følger af artikel 47a i forordning om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR), at en eksponering omfatter enhver af følgende poster: a) gældsinstrumenter, herunder gældsbeviser, lån, forskud og anfordringsindsud, b) afgivne lånetilsagn, afgivne finansielle garantier eller ethvert andet tilsagn.

Eksponeringen betragtes som misligholdt, når eksponeringen enten anses for at være værdiforringet i overensstemmelse med regnskabsreglerne, det anses for usandsynligt, at låntageren vil indfri alle sine gældsforpligtelser eller låntageren i over 90 dage har været i restance med en væsentlig gældsforpligtelse.

De foreslåede definitioner skal forstås dels i overensstemmelse med visse i forvejen eksisterende definitioner i primært den finansielle lovgivning og i lov om kreditaftaler. Lovforslaget indeholder derudover visse nye definitioner, som ikke tidligere er defineret i den finansielle regulering. Disse definitioner skal forstås i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere (NPL-direktivet).

Den foreslåede § 3 implementerer artikel 3 i NPL-direktivet.

Til § 3

Det følger af § 3 i lov om inkassovirksomhed, at den, der udøver inkassovirksomhed eller indgår aftale herom, skal være autoriseret hertil.

Det følger af § 2 i lov om inkassovirksomhed, at ved inkassovirksomhed forstås ethvert led i erhvervsmæssig inddrivelse af fordringer for andre, samt i erhvervsmæssig inddrivelse af fordringer, som er købt efter forfaldstid med henblik på inddrivelse på egne vegne.

Kravene til autorisation følger af §§ 4 og 5 i lov om inkassovirksomhed.

Virksomheder, der i dag udfører kreditserVICeringsaktiviteter, vil efter den gældende lov om inkassovirksomhed være omfattet af kravet om autorisation.

Der gælder i dag ikke særskilte krav om, at virksomheder der udfører kreditserVICeringsaktiviteter, skal have tilladelse hertil.

Det foreslås med lovforslagets § 3, stk. 1, at en virksomhed, der udfører kreditserVICeringsaktiviteter, skal have tilladelse af Finanstilsynet som kreditserVICevirksomhed.

Det foreslåede vil medføre, at kreditserVICevirksomheder fremover skal have tilladelse af Finanstilsynet.

Hvis en kreditserVICevirksomhed allerede har tilladelse som kreditinstitut eller har tilladelse eller er registreret i henhold til § 5 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., falder denne virksomheds kreditserVICeringsaktiviteter uden for lovens anvendelsesområde. Det samme gælder, hvis virksomheden er et investeringsforvaltningsselskab, der har tilladelse efter § 10 i lov om finansiel virksomhed eller en UCITS, der har tilladelse efter § 9 i lov om investeringsforeninger m.v., forudsat at UCITSen ikke har udpeget et investeringsforvaltningsselskab. Det samme gælder et ejendoms-kredit-selskab, der er underlagt tilsyn efter lov om ejendoms-kredit-selskaber eller en forbrugslånsvirksomhed, der er underlagt tilsyn efter lov om forbrugslånsvirksomheder, jf. lovforslagets § 1, stk. 3, nr. 1, litra a-d.

Det er en betingelse, at Finanstilsynet har givet virksomheden tilladelse til at udføre kreditserVICeringsaktiviteter, inden virksomheden påbegynder disse aktiviteter. Det er ikke tilstrækkeligt, at virksomheden har indgivet ansøgning om tilladelse. Dette gælder dog ikke for virksomheder, der er omfattet af overgangsordningen, jf. lovforslagets § 42, stk. 2.

Overtrædelse af den foreslåede § 3, stk. 1, foreslås med lovforslagets § 41, stk. 1, strafbelagt med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 1 er kreditserVICevirksomheden. Den strafbare handling består i, at virksomheden uberettiget udfører kreditserVICe-

ningsaktiviteter uden at have opnået den fornødne tilladelse hos Finanstilsynet.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at det er en betingelse for Finanstilsynets tilladelse efter stk. 1, at virksomheden er en juridisk person og dens vedtægtsmæssige hjemsted ligger i Danmark eller, hvis virksomheden ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, dens hovedkontor, ligger i Danmark.

Begrebet "juridisk person" skal forstås i overensstemmelse med artikel 54 i traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde. Det følger af artikel 54, at ved selskaber forstås privatretlige selskaber, heri indbefattet kooperative selskaber, samt alle andre juridiske personer, der henhører under den offentlige ret eller privatretten, med undtagelse af selskaber, som ikke arbejder med gevinst for øje.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at det er en betingelse, at virksomhedens bestyrelse og direktion eller, indehaveren, hvis virksomheden drives som en enkeltmandsvirksomhed, eller den eller de ledelsesansvarlige, såfremt virksomheden drives som en juridisk person uden bestyrelse eller direktion, opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, som følger af lovforslagets § 7.

For en nærmere beskrivelse af disse krav, henvises der til § 7 og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 3*, at de personer, som besidder kvalificerede andele i kreditserVICevirksomheden, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, opfylder kravene i § 7, stk. 1, nr. 3 og 4.

Efter lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 3, defineres kvalificerede andele som direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 procent af kapitalen eller stemmerettighederne eller en andel, som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af virksomheden.

Den foreslåede ændring vil medføre, at kravene i § 7, stk. 1, nr. 3 og 4, om egnethed også gælder for personer, som besidder kvalificerede andele i kreditserVICevirksomheden. For en nærmere beskrivelse af disse krav, henvises der til lovforslagets § 7 og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 4*, at virksomheden har robuste governanceordninger og passende interne kontrolmekanismer, herunder procedurer for risikostyring og regnskabsmæssig praksis.

De omhandlede ordninger, mekanismer og procedurer skal omfatte hele virksomheden og være proportionale med ar-

ten, omfanget og kompleksitetsgraden af virksomhedens aktiviteter.

Robuste governanceordninger indebærer, at virksomheden skal sikre sig, at organisationens opbygning indrettes således, at der er klart definerede ansvars- og arbejdsområder, således at udførelse af opgaver adskilles fra kontrollen af samme.

Som en del af passende interne kontrolmekanismer skal virksomheden sikre procedurer for risikostyring. Det indebærer procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, virksomheden er eller kan blive udsat for.

Som en del af passende interne kontrolmekanismer skal virksomheden også sikre procedurer for regnskabsmæssig praksis.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 5*, at virksomheden anvender en politik, der sikrer, at regler om beskyttelse overholdes, og til sikring af, at låntagere behandles på en fair og omhyggelig måde, herunder med hensyntagen til deres finansielle situation og behovet for henvisning til gældsrådgivning eller sociale tjenesteydelser, hvis der er adgang til sådanne.

Med regler om beskyttelse forstås navnlig regler vedrørende forbrugerbeskyttelse og databeskyttelse.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 6*, at virksomheden har indført passende og særlige interne procedurer til sikring af, at klager fra låntagere registreres og behandles.

At de interne procedurer skal være særlige indebærer, at procedurerne skal vedrøre specifikt behandling af klager fra låntagere. Kravet i nr. 6 skal ses i lyset af forslaget til § 11, hvorefter kreditservicevirksomheder skal indføre og opretholde effektive og gennemsigtige procedurer for behandling af klager fra låntagere. For nærmere om kravene til en klageprocedure henvises der til lovforslagets § 11 og bemærkningerne hertil.

Den foreslåede § 3 angiver hvilke betingelser, der skal være opfyldt for, at det kan antages, at kreditservicevirksomheden kan drives på forsvarlig vis. Bestemmelsen har endvidere til hensigt at beskytte låntagere samt øge muligheden for, at Finanstilsynet kan føre effektivt tilsyn med kreditservicevirksomheder.

Hvis kreditservicevirksomheden skal modtage og opbevare midler fra låntagere, skal kravene i lovforslagets § 4 i øvrigt iagttages. Der henvises i den forbindelse til lovforslagets § 4 og bemærkningerne hertil.

Den foreslåede § 3 implementerer artikel 4 og 5, stk. 1, litra a-g, og stk. 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere.

Til § 4

Det følger af lov om inkassovirksomhed § 14, at en indehaver af autorisation til at udøve inkasso skal holde inddrevne pengebeløb adskilt fra egne midler for derved at beskytte disse over for kreditorer i tilfælde af, at inkassovirksomheden skulle gå konkurs. Derudover skal de inddrevne pengebeløb som udgangspunkt indsættes i et pengeinstitut, jf. lov om inkassovirksomhed § 15, hvorefter inkassovirksomheden til enhver tid skal kunne oplyse fordringshaveren om størrelsen på inddrevne pengebeløb, jf. lov om inkassovirksomhed § 16.

Det foreslås i § 4, *stk. 1*, at for at få tilladelse, skal en kreditservicevirksomhed, der skal modtage og opbevare midler fra låntagere, udover kravene i § 3, opfylde kravene i nr. 1-4.

Det foreslås i *nr. 1*, at kreditservicevirksomheder, der skal modtage og opbevare midler, skal sikre, at disse bliver opbevaret på en særskilt konto i et kreditinstitut, hvor alle midler, der modtages fra låntagere, krediteres og opbevares, indtil de kanaliseres videre til den pågældende kreditkøber på de betingelser, der er aftalt med kreditkøberen.

Det foreslåede vil medføre, at kreditservicevirksomheder, der skal modtage og opbevare midler, skal sikre, at midlerne bliver opbevaret på en særskilt konto i et kreditinstitut, hvor alle midler, der modtages fra låntagere, skal krediteres og opbevares, indtil de videreføres til kreditkøberen på de aftalte betingelser.

Det foreslås i *nr. 2*, at kreditservicevirksomheden sikrer, at midlerne beskyttes mod krav fra kreditservicevirksomhedens øvrige kreditorer navnlig i tilfælde af insolvens.

Det foreslås i *nr. 3*, at virksomheden skal anse en betaling fra låntageren til kreditservicevirksomheden som var den betalt til kreditkøberen, når låntager foretager en betaling til en kreditservicevirksomhed for helt eller delvist at tilbagebetale de skyldige beløb i forbindelse med en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale.

Det foreslås i *nr. 4*, at virksomheden skal aflevere skriftlig kvittering eller et frigørelsesbrev på papir eller på andet varigt medium, når kreditservicevirksomheden modtager midler fra låntageren, som bekræftelse på at have modtaget midler.

Det foreslåede vil medføre, at der fastsættes yderligere krav til kreditservicevirksomheder, der som led i deres forretningsmodel modtager og opbevarer midler fra låntagere.

Formålet er at håndtere de risici, der kan opstå i tilfælde af insolvens, dvs. adskillelse af konti og midler og i tilfælde af afskrivning af låntagerens gæld.

Bestemmelsen skal ses som en videreførelse af retsstillingen efter lov om inkassovirksomheder, dog med tilføjelse af mere detaljerede regler for, hvornår kreditservicevirksomheder kan modtage og opbevare midler.

Overtrædelse af den foreslåede § 4, stk. 1, foreslås med lovforslagets § 41, stk. 1, strafbelagt. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 1 er kreditservicevirksomheden. Den straffbare handling består i, at virksomheden udfører kredit-serviceringsaktiviteter og uberettiget modtager og opbevarer midler, uden at opfylde betingelserne herfor.

Det foreslås i lovforslagets *stk. 2*, at en kreditservicevirksomhed, der ikke har til hensigt at modtage og opbevare midler fra låntagere som led i sin forretningsmodel, skal anføre dette i sin ansøgning efter § 3.

Det foreslåede vil medføre, at kravene nævnt i stk. 1 ikke vil finde anvendelse i dette tilfælde.

Den foreslåede § 4 implementerer artikel 6 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere.

Til § 5

Det følger af lov om inkassovirksomhed § 3, at den der udøver inkassovirksomhed skal være autoriseret hertil.

Ansøgning om autorisation indgives på en blanket udarbejdet af Rigspolitiet. Autorisation kan kun meddeles, hvis ansøgeren giver de oplysninger, der er nødvendige for politiets behandling af ansøgningen, jf. lov om inkassovirksomhed §§ 4 og 5, og herunder giver samtykke til, at der indhentes oplysninger fra andre myndigheder m.v.

Politiet kan anmode om oplysninger og dokumentation vedrørende ansøgerens økonomiske forhold og faglige kvalifikationer samt om regnskabsmæssige oplysninger til brug for fastsættelse af sikkerhedsstillelse efter § 4, stk. 2, i lov om inkassovirksomhed.

Disse regler følger af § 2 i bekendtgørelse om autorisation og sikkerhedsstillelse m.v. ved udøvelse af inkassovirksom-

hed, som blev indsat ved bekendtgørelse nr. 1069 af 30. september 2014.

Ansøgningsblanketten kan findes på politiets hjemmeside.

Det foreslås i lovforslagets § 5, *stk. 1*, at ansøgning om tilladelse efter §§ 3 og 4 skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i dette kapitel er opfyldt.

Bestemmelsen fastsætter de indholdsmæssige krav til en ansøgning, og hvilke informationer en ansøgning efter § 3 skal ledsages af. Ud over dokumentation for at alle kravene i § 3 er opfyldt, skal ansøger bl.a. sende informationer om virksomhedens stiftelsesdokument og vedtægter, adresse på hovedkontor, identiteter på medlemmer af ledelsesorganet og dokumentation for, at der findes en særskilt konto i et kreditinstitut, såfremt ansøger skal modtage og opbevare midler, jf. lovforslagets § 4.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at ansøgningen skal ledsages af dokumentation for ansøgerens retlige status samt en kopi af dennes stiftelsesdokument og virksomhedens vedtægter.

Dokumentation for ansøgerens retlige status indebærer dokumentation for, i hvilken form selskabet er stiftet.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at ansøgningen skal ledsages af oplysning om adresse på ansøgerens hovedkontor eller vedtægtsmæssige hjemsted.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at ansøgningen skal ledsages af oplysning om identiteten på medlemmerne af ansøgerens ledelsesorgan og de personer, som besidder kvalificerede andele, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.

Ved kvalificeret andel forstås direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne eller en andel, som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af virksomheden, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at ansøgningen skal ledsages af dokumentation for, at ansøgeren opfylder betingelserne i § 3, stk. 2, nr. 2.

Det følger af forslaget til § 3, stk. 2, nr. 2, at virksomhedens tilladelse er betinget af, at virksomhedens bestyrelse og direktion eller, indehaveren, hvis virksomheden drives som en enkeltmandsvirksomhed, eller den eller de ledelsesansvarlige, såfremt virksomheden drives som en juridisk person uden bestyrelse eller direktion, opfylder kravene i § 7.

§ 7 i lovforslaget indeholder krav til egnethed og hæderlighed. For nærmere om kravene henvises til § 7 og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 5*, at ansøgningen skal ledsages af dokumentation for, at de personer, som besidder kvalificerede andele, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, opfylder betingelserne i denne lovs § 3, stk. 2, nr. 3.

Det følger af lovforslagets § 3, stk. 2, nr. 3, at de personer, som besidder kvalificerede andele i kreditservicevirksomheden, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, skal opfylde kravene i § 7, stk. 1, nr. 3 og 4.

Efter § 7, stk. 1, nr. 3, må personen ikke være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde, og efter § 7, stk. 1, nr. 4, må personen ikke have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering.

For nærmere om kravene henvises til § 7, stk. 1, nr. 3 og 4 og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 6*, at ansøgningen skal ledsages af dokumentation for de governanceordninger og de interne kontrolmekanismer, der er nævnt i § 3, stk. 2, nr. 4.

Det følger af lovforslagets § 3, stk. 2, nr. 4, at virksomheden skal have robuste governanceordninger og passende interne kontrolmekanismer, herunder procedurer for risikostyring og regnskabsmæssig praksis.

For nærmere herom henvises til forslaget § 3, stk. 2, nr. 4 og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 7*, at ansøgningen skal ledsages af dokumentation for den politik, der er nævnt i § 3, stk. 2, nr. 5.

Det følger af lovforslagets § 3, stk. 2, nr. 5, at virksomheden skal anvende en passende politik til sikring af, at regler om beskyttelse overholdes og til sikring af, at låntagerne behandles på en fair og omhyggelig måde, herunder under hensyntagen til deres finansielle situation og behovet for henvisning til gældsrådgivning eller sociale tjenesteydere, hvis der er adgang til sådanne.

For nærmere herom henvises til forslaget § 3, stk. 2, nr. 5 og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 8*, at ansøgningen skal ledsages af dokumentation for de interne procedurer, der er nævnt i § 3, stk. 2, nr. 6.

Det følger af lovforslagets § 3, stk. 2, nr. 6, at virksomheden skal have indført passende og særlige interne procedurer til sikring af, at klager fra låntagere registreres og behandles.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 9*, at ansøgningen skal ledsages af dokumentation for, at der findes en særskilt konto i et kreditinstitut, jf. § 4, stk. 1, nr. 1.

Det følger af lovforslagets § 4, stk. 1, nr. 1, at hvis en kreditvirksomhed skal modtage og opbevare midler fra låntagere, skal virksomheden have en særskilt konto i et kreditinstitut, hvor alle midler, der modtages fra låntagere, skal krediteres og opbevares, indtil de kanaliseres videre til den pågældende kreditkøber på de betingelser, der er aftalt med kreditkøberen.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 10*, at ansøgningen skal ledsages af eventuelle outsourcingaftaler som nævnt i § 10, stk. 1.

Det følger af lovforslagets § 10, stk. 1, at det er et krav for, at en kreditservicevirksomhed kan outsource kreditserviceaktiviteter til en kreditserviceleverandør, at der indgås en skriftlig outsourcingaftale mellem kreditservicevirksomheden og kreditserviceleverandøren, og at det skal fremgå af aftalen, at kreditserviceleverandøren er forpligtet til at overholde de gældende retlige bestemmelser, herunder denne lov og den relevante EU-ret eller nationale ret, som finder anvendelse på en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller selve kreditaftalen.

Der henvises desuden til bemærkningerne til de foreslåede §§ 3, 4, 7 og 10.

Det foreslås i lovforslagets *stk. 2*, at Finanstilsynet inden for 45 arbejdsdage fra modtagelse af ansøgningen om tilladelse vurderer, om ansøgningen er fuldstændig.

Hvis ansøgningen er ufuldstændig, anmodes der om de manglende informationer.

Det foreslåede vil medføre, at Finanstilsynet inden for 45 arbejdsdage skal vurdere og meddele ansøger, om ansøgningen er fuldstændig eller ufuldstændig. Hvis ansøgningen er ufuldstændig, anmoder Finanstilsynet om de informationer, der mangler. Hvis Finanstilsynet på baggrund af en sådan anmodning modtager informationer, skal Finanstilsynet inden for 45 arbejdsdage meddele ansøger, om ansøgningen herefter er fuldstændig eller ufuldstændig.

Hvis ansøgningen er fuldstændig, indledes Finanstilsynets frist til at træffe afgørelse, jf. det foreslåede stk. 3. Hvis ansøgningen er ufuldstændig, indledes fristen i det foreslåede stk. 3 ikke før, at Finanstilsynet har modtaget den manglende information og ansøgningen dermed er fuldstændig.

Det foreslås i lovforslagets *stk. 3*, at Finanstilsynet inden for 90 dage fra modtagelsen af en fuldstændig ansøgning eller, hvis ansøgningen anses for ufuldstændig, 90 dage fra modtagelsen af de krævede oplysninger, oplyser ansøger om, hvorvidt tilladelsen er meddelt eller nægtet.

Det foreslåede vil medføre, at Finanstilsynet skal træffe afgørelse senest 90 dage fra modtagelsen af en fuldstændig ansøgning eller, hvis ansøgningen anses for at være ufuldstændig, 90 dage fra modtagelsen af de krævede oplysninger, jf. stk. 2, som bevirker, at ansøgningen bliver fuldstændig.

Det foreslåede vil medføre, at Finanstilsynet har en frist på 90 dage til at træffe afgørelse, fra modtagelsen af en fuldstændig ansøgning. Finanstilsynets modtagelse af en ufuldstændig ansøgning vil således ikke have den virkning, at fristen på 90 dage indledes.

Den foreslåede § 5 implementerer artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kredit-servicevirksomheder og kreditkøbere.

Til § 6

Politiets Administrative Center (PAC) fører i dag en liste over alle autoriserede inkassovirksomheder. Denne liste er offentligt tilgængelig på Rigspolitiets hjemmeside og vedligeholdes løbende.

Det foreslås i § 6, at Finanstilsynet opretter og fører et offentligt register over alle kredit-servicevirksomheder, der har tilladelse af Finanstilsynet efter §§ 3 og 4 og kredit-servicevirksomheder, der leverer tjenesteydelser i henhold til § 13.

Registret skal være tilgængeligt online, være offentligt og skal løbende ajourføres.

Det foreslåede vil medføre, at Finanstilsynet opretter og fører et offentligt og online register, over alle virksomheder, der har fået Finanstilsynets tilladelse som kredit-servicevirksomhed. Det foreslåede vil også medføre, at Finanstilsynet opdaterer registret hurtigst muligt, hvis en tilladelse inddrages efter den foreslåede § 8. Registret kan tilgås fra Finanstilsynets hjemmeside.

Den foreslåede § 6 implementerer artikel 9 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kredit-servicevirksomheder og kreditkøbere.

Til § 7

Det følger af lov om inkassovirksomheds § 4, at den der ansøger om autorisation, skal gøre det antageligt, at den pågældende vil kunne udøve inkassovirksomhed forsvarligt og i overensstemmelse med god inkassoskik. Derudover skal pågældende opfylde kravene i lov om inkassovirksomheds § 5.

Såfremt ansøgeren er en juridisk person, kan autorisation meddeles aktieselskaber eller anpartsselskaber, som er registreret i Erhvervsstyrelsen og opfylder betingelserne i § 4. Det stilles i den forbindelse en række krav til ledelsen, bl.a. at direktørerne og flertallet af bestyrelsesmedlemmerne opfylder betingelserne i lov om inkassovirksomhed § 5, stk. 1, nr. 1-3, jf. § 5, stk. 2, og at direktørerne og alle bestyrelsesmedlemmerne opfylder betingelserne i § 4, stk. 1, og § 5, stk. 1, nr. 4-6, jf. dog § 6, stk. 3.

Lov om inkassovirksomhed stiller dog ikke krav til inkassovirksomhedens ejerkreds.

Det foreslås i § 7, at medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i kredit-servicevirksomheder eller, indehaveren, hvis virksomheden drives som en enkeltmandsvirksomhed, eller den eller de ledelsesansvarlige, såfremt virksomheden drives som en juridisk person uden bestyrelse eller direktion, skal opfylde kravene i nr. 1-5.

Det foreslåede vil medføre, at medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i kredit-servicevirksomheder eller, indehaveren, hvis virksomheden drives som en enkeltmandsvirksomhed, eller den eller de ledelsesansvarlige, såfremt virksomheden drives som en juridisk person uden bestyrelse eller direktion, skal opfylde krav om egnethed- og hæderlighed til.

Kravene har til formål at sikre en sund og sikker ledelse af kredit-servicevirksomheder, således at tilliden til den finansielle sektor fremmes.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at det er et krav at have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen.

Kravene skal være opfyldt til enhver tid, hvilket indebærer, at kravene skal opfyldes fra det tidspunkt, hvor bestyrelsesmedlemmet eller direktøren, indehaveren eller den ledelsesansvarlige tiltræder hvervet eller stillingen i kredit-

servicevirksomheden og i hele den periode, hvori den pågældende person varetager hvervet eller stillingen. For en kreditservicevirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal kravene være opfyldt fra det tidspunkt hvor indehaveren søger om tilladelse til at udøve kreditservicevirksomheden. Ydermere skal kravene være opfyldt i hele den periode, hvori den pågældende varetager stillingen eller hvervet, eller er indehaver af en kreditservicevirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed.

Når en person tiltræder et sådan hverv som bestyrelsesmedlem eller en stilling som direktør for en kreditservicevirksomhed, påser Finanstilsynet, at vedkommende har tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne udøve hvervet eller varetage stillingen i virksomheden og dermed, at den pågældende opfylder kravene.

Der opstilles ikke specifikke kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav personen skal opfylde. Disse varierer afhængigt af, om der er tale om en direktørpost eller et bestyrelseshverv, samt hvilken type virksomhed der er tale om. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant uddannelse, om vedkommende har haft relevant ansættelse indenfor den finansielle sektor, og om vedkommende har ledelseserfaring.

De foreslåede regler skal fortolkes i overensstemmelse med praksis fra lignende regler i den finansielle regulering, eksempelvis i lov om finansiel virksomhed. Der stilles i denne praksis mindre omfattende krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør, ligesom kravene er skærpede, hvis der er tale om en stor og kompleks kreditservicevirksomhed. Vurderingen af, om en person opfylder kravene i det foreslåede nr. 1, skal foretages med udgangspunkt i hvervet eller stillingen i den konkrete virksomhed.

Der stilles ikke et ubetinget krav om, at et bestyrelsesmedlem skal have særlig indsigt i finansielle virksomheders forhold. I visse tilfælde kan særlig indsigt i en anden branche eller i lokale forhold, således være tilstrækkelig.

De øvrige kompetencer i bestyrelsen eller direktionen indrages ikke i forbindelse med vurderingen af, om et bestyrelsesmedlem eller en direktør opfylder kravene i det foreslåede nr. 1.

Det foreslås i nr. 2, at ledelsesmedlemmet skal have tilstrækkeligt godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen,

Kravene i nr. 2 skal til enhver tid være opfyldt. Det indebærer, at kravene skal være opfyldt fra det tidspunkt, hvor ledelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stil-

lingen og i hele den periode, hvori den pågældende person varetager hvervet eller stillingen. Når en person tiltræder som ledelsesmedlem, påser Finanstilsynet, om personen har et tilstrækkeligt godt omdømme, og om personen vil kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelse af hvervet eller stillingen. Finanstilsynet tager hensyn til, i hvilken type virksomhed, den pågældende besidder en direktions- eller bestyrelsespost.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at de personer, der er en del af ledelsen i en kreditservicevirksomhed, har en høj standard både når det gælder deres faglige og ledelsesmæssige kompetencer og i forhold til deres personlige adfærd. Det er derfor vigtigt, at ledelsesmedlemmer generelt udviser en høj grad af hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelse af hvervet eller stillingen. Kravet indebærer, at ledelsesmedlemmet skal udvise den fornødne uafhængighed set i forhold til den konkrete stilling eller det konkrete hverv i kreditservicevirksomheden. For bestyrelsesmedlemmer betyder det eksempelvis, at det enkelte bestyrelsesmedlem i tilstrækkelig grad skal kunne agere uafhængigt af den daglige ledelse i kreditservicevirksomheden og således i tilstrækkelig grad kunne udfordre og overvåge direktionens arbejde. Tilsvarende betyder det for direktionsmedlemmer, at det enkelte medlem i tilstrækkelig grad løbende skal kunne overvåge, udfordre og føre tilsyn med ledende medarbejders arbejde.

Et ledelsesmedlem anses for at have et godt omdømme, hvis andet ikke er påvist, og hvis der ikke er nogen grund til at nære begrundet tvivl om vedkommendes gode omdømme. Finanstilsynet lægger alle relevante oplysninger til grund for vurderingen af, om ledelsesmedlemmet har et godt omdømme. Ledelsesmedlemmet anses ikke for at have et godt omdømme, hvis vedkommendes personlige eller forretningsmæssige adfærd giver anledning til begrundet tvivl om vedkommendes evner til at sikre en sund og sikker ledelse af virksomheden.

Ved denne vurdering lægger Finanstilsynet bl.a. vægt på alle strafbare og administrative overtrædelser, inddragelse af tidligere tilladelser, licenser eller lignende, tidligere afskedigelser og baggrunden herfor. I vurderingen af ledelsesmedlemmets omdømme tager Finanstilsynet hensyn til alvoren af overtrædelserne, den tid der er gået siden overtrædelserne, personens opførsel siden en eventuel strafbar overtrædelse af loven, og om der er tale om gentagelsestilfælde. Specielt i forhold til direktører vil det være vanskeligt at opretholde tilliden til vedkommende, hvis den virksomhed, som vedkommende leder, har modtaget gentagne påbud for samme overtrædelser af den finansielle lovgivning.

Ved vurderingen af om et ledelsesmedlem lever op til kravene i det foreslåede nr. 2, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor. Det er vigtigt at opretholde den finansielle sektors omdømme og det

omgivende samfunds tillid til sektoren. Manglende tillid til enkelte ledelsesmedlemmer i dele af den finansielle sektor vil kunne have en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og tilliden til den samlede branche. Medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en kreditservicevirksomhed skal derfor have et tilstrækkeligt godt omdømme i samfundet.

Det foreslås i *nr. 3*, at et ledelsesmedlem ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.

Det betyder, at en person som udgangspunkt ikke kan være bestyrelsesmedlem eller direktør for en kreditservicevirksomhed, hvis personen er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom personen som udgangspunkt må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis personen bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser, efter at personen er indtrådt i ledelsen for kreditservicevirksomheden. Sker det ikke, kan Finanstilsynet i medfør af dette lovforslags § 30, påbyde kreditservicevirksomheden at afsætte en direktør eller give et bestyrelsesmedlem et påbud om at nedlægge sit hverv.

I vurderingen af om en strafbar overtrædelse skal føre til, at den pågældende ikke kan udnævnes eller skal udtræde af ledelsen, vil det indgå, om det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis. Herudover vil hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor indgå i vurderingen af, om en strafbar overtrædelse skal medføre, at den pågældende ledelsesmedlem ikke kan varetage hvervet eller stillingen. Hensynet til at opretholde tilliden til det finansielle system vil også indgå i vurderingen. Der henvises til de specielle bemærkninger til den foreslåede bestemmelse i *nr. 2*.

Det er ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side. Efter Finanstilsynets praksis har bestyrelsesmedlemmer og direktører pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens regler i kapitel 28 og 29 om berigelsesforbrydelser og andre strafbare formuekrænkelser eller overtrædelse af markedsmissbrugsforordningen (Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 596/2014/EU af 16. april 2014 om markedsmissbrug med senere ændringer). Også andre overtrædelser af lovgivning af relevans for den finansielle sektor kan være omfattet af oplysningspligten. Det kan eksempelvis være overtrædelser af strafbelagte bestemmelser i skatte- og selskabslovgivningen. Finanstilsynet foretager

en konkret vurdering af, om overtrædelsen skal føre til, at personen ikke anses for at leve op til kravet i det foreslåede *nr. 3*.

Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette kunne anses for en overtrædelse af anden relevant lovgivning, som vil kunne begrunde Finanstilsynets indgriben efter det foreslåede *nr. 3*.

Det strafbare forhold skal være fastslået ved endelig dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har vedtaget et bødeforelæg, jf. retsplejelovens § 832.

Finanstilsynet har i medfør af dette forslags § 30, mulighed for at påbyde, at en kreditservicevirksomhed afsætter en direktør, når der er rejst tiltale for overtrædelse i en straffesag, og indtil sagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at den pågældende ikke længere opfylder kravene i det foreslåede *nr. 3*.

Det foreslås i *nr. 4*, at ledelsesmedlemmet ikke må have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering.

Et ledelsesmedlem kan således ikke varetage hvervet eller stillingen som bestyrelsesmedlem eller direktør, hvis den pågældende har indgivet begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering eller er under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe ind, uanset på hvilket stadie i rekonstruktionsbehandlingen eller de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig.

Det foreslås i *nr. 5*, at ledelsesmedlemmet ikke må have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at medlemmet ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Et ledelsesmedlem kan således ikke varetage hvervet eller stillingen som bestyrelsesmedlem eller direktør, hvis den pågældende har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Ved vurderingen af, om den pågældende har udvist en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde, vil der blive lagt vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor. Ved afvejning af dette tillidshensyn skal ledelsesmedlemmets adfærd i forhold til efterlevelse af regler på bl.a. hvidvaskområdet indgå. Der henvises til de specielle bemærkninger til det foreslåede *nr. 2*.

Bestemmelsen foreslås bl.a. anvendt i den situation, hvor ledelsesmedlemmets private økonomi er i en sådan uorden,

at selve det forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse i en kreditservicevirksomhed. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes, at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende. Endvidere kan viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at en person ikke opfylder kravet.

Der skal dog foretages en individuel vurdering, hvor Finanstilsynet bl.a. kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, f.eks. advokater og andre professionelle bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet indsat i en konkurstruet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Eksempler på en tidligere udvist uforsvarlig adfærd kan være situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af. Uforsvarlig adfærd kan tillige være et ledelsesmedlems meget mangelfulde styring af virksomheden generelt, ledelsesmedlemmets manglende forankring og prioritering af efterlevelse af Finanstilsynets påbud, manglende evne til at rette op på disse forhold eller gentagne overtrædelser af regler om inhabilitet eller passivitet. Også medvirken til beslutninger truffet af den samlede bestyrelse, som f.eks. medvirken til at godkende metoder til inddrivelse i strid med lovens regler eller manglende kompetencer og forståelse for den finansielle lovgivning, vil efter Finanstilsynets praksis efter en konkret vurdering kunne føre til, at et ledelsesmedlem ikke anses for at leve op til kravet i det foreslåede nr. 5.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af en kreditservicevirksomhed sker på betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen eller direktionen har handlet til skade for selskabet. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis kreditservicevirksomhedens ledelse ikke har sikret en ordentlig styring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis, eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet kreditservicevirksomhed, eller der er risiko for, at dette vil ske.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at når en person tiltræder et hverv som bestyrelsesmedlem eller en stilling som direktør i en kreditservicevirksomhed, påser Finanstilsynet, at personen opfylder egnetheds- og hæderlighedskravene i *stk. 1*.

Det følger således af det foreslåede *stk. 2, 1. pkt.*, at Finanstilsynet påser, at personer omfattet af bestemmelsen opfylder egnetheds- og hæderlighedskravene i *stk. 1*, i forbindelse med, at den pågældende tiltræder hvervet eller stillingen som ledelsesmedlem i en kreditservicevirksomhed. Ledelsesmedlemmer kan, i forbindelse med deres tiltrædelse af et hverv eller en stilling vælge at benytte og udfylde et oplysningsskema for bestyrelses- eller direktionsmedlemmer, som indsendes til Finanstilsynet. Finanstilsynet modtager i den forbindelse de oplysninger, som er nødvendige for Finanstilsynets vurdering af, om vedkommende opfylder kravene i *stk. 1*, i forhold til den konkrete stilling, og Finanstilsynet inddrager alle relevante oplysninger i Finanstilsynets vurdering af den pågældendes egnethed og hæderlighed. Når Finanstilsynet har modtaget relevante oplysninger, træffer Finanstilsynet afgørelse om den pågældendes egnethed og hæderlighed. Afgørelsen meddeles herefter vedkommende. Samtidig orienteres den pågældende kreditservicevirksomhed.

Det foreslås videre i *stk. 2, 2. pkt.*, at Finanstilsynet træffer afgørelse om, hvorvidt personen kan bestride hvervet eller stillingen i den pågældende virksomhed.

Det foreslåede *stk. 2, 2. pkt.*, vedrører den situation, hvor et ledelsesmedlem ikke opfylder kravene til egnethed i *stk. 1, nr. 1*, fordi den pågældende vurderes ikke at have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen. Den vedrører også den situation, hvor vedkommende er blevet pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, og der som følge heraf er risiko for, at vedkommende ikke længere kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis, jf. *stk. 1, nr. 3*. Det foreslåede *stk. 2* vedrører desuden de øvrige situationer, hvor et ledelsesmedlem ikke opfylder kravene til hæderlighed i *stk. 1, nr. 2, 4 og 5*. Det drejer sig om f.eks. de tilfælde, hvor vedkommende tages under insolvensbehandling eller gældssanering. Det samme gælder situationer, hvor personen har udvist en adfærd, hvorefter det må antages, at den pågældende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis. Såfremt Finanstilsynet vurderer, at den pågældende ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed i *stk. 1*, træffer Finanstilsynet afgørelse om, at den pågældende ikke kan bestride hvervet eller stillingen i den pågældende virksomhed.

Inden Finanstilsynet træffer afgørelse om, at den pågældende ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed i *stk. 1*, skal der i henhold til reglerne i forvaltningsloven foretages en partshøring af virksomheden, og af den som afgørelsen retter sig mod. Sagen forelægges for Finanstilsynets bestyrelse til endelig afgørelse, da Finanstilsynets bestyrelse i medfør af § 345, *stk. 12, nr. 4*, i lov om finansiell virksomhed træffer afgørelser i tilsynssager, der har videregående betydelige følger. Som part i Finanstilsynets afgørelser om egnethed og hæderlighed anses både den berørte

virksomhed og det bestyrelsesmedlem eller den direktør, som afgørelsen vedrører. Finanstilsynets afgørelser kan sædvanligvis påklages til Erhvervsankenævnet af virksomheden eller af den pågældende person, som afgørelsen retter sig imod. Herudover vil Finanstilsynets afgørelser efter stk. 2 kunne forlanges indbragt for domstolene af den virksomhed og af den person, som afgørelsen vedrører, jf. lovforslagets § 30. Der henvises til de specielle bemærkninger til den foreslåede § 30, i lovforslaget.

Det foreslås i *stk. 3*, at hvis Finanstilsynet vurderer, at personen ikke opfylder kravene i stk. 1, nr. 2-5, skal afgørelsens varighed fremgå af afgørelsen.

Det foreslåede vil medføre, at en afgørelse om, at en person ikke opfylder hæderlighedskravene i stk. 1, nr. 2-5, skal indeholde afgørelsens varighed. Virkningen af en angivelse af afgørelsens varighed vil være, at Finanstilsynet som udgangspunkt ikke efter udløbet af den tid, varigheden er angivet til, vil inddrage de forhold, der lå til grund for afgørelsen, i forbindelse med at den person, som afgørelsen vedrører, eventuelt på ny måtte ansøge om en egnetheds- og hæderlighedsvurdering. Det betyder, at de forhold, der var afgørende for en vurdering af, at personen ikke opfyldte hæderlighedskravet, som udgangspunkt ikke længere forventes at have betydning for en ny vurdering. Det foreslåede vil ikke ændre på, at såfremt den pågældende, efter udløbet af afgørelsens varighed, ønsker at tiltræde et hverv som bestyrelsesmedlem eller en stilling som direktør, vil den pågældende på ny skulle ansøge Finanstilsynet om en egnetheds- og hæderlighedsvurdering. I denne nye vurdering vil de passerede forhold, der tidligere førte til den negative afgørelse, blot ikke blive tillagt vægt. Det vil bero på en konkret vurdering, hvor længe afgørelsen skal have virkning. Varigheden kan som udgangspunkt fastsættes fra et år til fem år, men kan i særligt alvorlige sager fastsættes til ”indtil videre”. Det er ikke enhver tvivl om en persons omdømme eller adfærd, der kan føre til, at personen vurderes ikke-hæderlig. Forhold, der fører til et afslag, vil altid have en væsentlig tyngde. Baggrunden for bestemmelsen er hensynet til tilliden til den finansielle sektor, der kan blive påvirket negativt, hvis en person, kort tid efter at personen er vurderet ikke-hæderlig, atter kan være ledelsesmedlem i en finansiel virksomhed. Retningsgivende for fastsættelsen af en varighed på fem år vil således være, at der ikke er forhold, der taler for en kortere varighed, eller hvor karakteren og omfanget af forholdene tilsiger, at en længere varighed er påkrævet.

I forbindelse med afgørelser vedrørende manglende opfyldelse af kravet i stk. 1, nr. 2, fremgår det af bemærkninger til bestemmelsen i lovforslaget, at Finanstilsynet skal lægge vægt på alle strafbare og administrative overtrædelser, inddragelse af tidligere tilladelser, licenser eller lignende, tidligere afskedigelser og baggrunden herfor. I vurderingen af den pågældendes omdømme tager Finanstilsynet hensyn til

alvoren af overtrædelser, den tid der er gået siden overtrædelser, personens adfærd siden en eventuel strafbar overtrædelse af loven, og om der er tale om gentagelsestilfælde. Når Finanstilsynet således vurderer, om en person ikke har et tilstrækkeligt godt omdømme og kan udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen, skal Finanstilsynet eksplicit forholde sig til tidsaspektet og personens ageren siden en eventuel kritisabel adfærd. I vurderingen af fastsættelsen af varigheden efter det foreslåede stk. 3 vil Finanstilsynet foretage en samlet vurdering, der bl.a. tager hensyn til, hvor lang tid der er gået siden det pågældende forhold, personens adfærd siden det pågældende forhold, og om der er tale om gentagelsestilfælde. I situationer med gentagelsestilfælde vil der ikke blive sondret mellem, om den kritisable adfærd vedrører en anden type forhold end det første forhold eller de andre forhold. Gentagelsestilfælde vil være skærpende for fastsættelsen af afgørelsens varighed. Hvis et forhold er begået forud for en tidligere afgørelse om manglende opfyldelse af kravene i stk. 1, nr. 2-5, vil der som udgangspunkt skulle udmåles en samlet varighed svarende til, hvad der ville være blevet resultatet ved en samlet vurdering.

Et formål med at fastsætte varigheden er at øge transparensen og retssikkerheden for de personer, som afgørelsen vedrører. Der vil være forskel på varigheden af afgørelser meddelt på baggrund af mindre alvorlige forhold og grovere forhold. Finanstilsynet vil derfor tage hensyn til karakteren af forholdet, herunder om det er et strafbart eller administrativt forhold, om det vedrører et tillidsbrud, og om der er tale om gentagelsestilfælde. De kumulative effekter af flere mindre overtrædelser i samme sag kan være skærpende i forbindelse med fastsættelsen af varigheden. Ligesom en tilstrækkelig grov overtrædelse i særligt alvorlige sager kan betyde, at påbuddets varighed fastsættes til ”indtil videre”. En varighed, der fastsættes til ”indtil videre”, vil derfor kun kunne anvendes ved særligt alvorlige forhold og i sjældne tilfælde.

Som udgangspunkt vil Finanstilsynet ikke inddrage forhold i en vurdering af en persons hæderlighed, der er mere end 10 år gamle. Finanstilsynet vil dog kunne inddrage forhold, der ligger længere tilbage i tid, hvis forholdene er særligt alvorlige, eller hvis disse er en del af et sammenhængende sagsforløb, hvor dele er mindre end 10 år gamle, eller hvor der er tale om gentagelsestilfælde. Alvorlige forhold kan f.eks. være svindel, grov tilsidesættelse af god skik eller egentlig medvirken til økonomisk kriminalitet. En tidligere afgørelse om manglende opfyldelse af stk. 1, nr. 2-5, har således gentagelsevirkning for varigheden, uanset om det aktuelle forhold er af samme art eller ej. Det vil omvendt også betyde, at der skal være særlige forhold, der gør sig gældende, hvis Finanstilsynet skal kigge mere end 10 år tilbage ved vurderingen af en persons adfærd. Ud over hensynet til omfanget, karakteren og grovheden af de forhold, der begrunder afgørelsen, vil Finanstilsynet også lægge vægt på, hvorvidt der er grund til at antage, at den pågældende

fortsat ikke vil kunne varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Det beror på en vurdering af de konkrete forhold, herunder om forholdet er så kritisabelt, at en længere varighed er påkrævet, eller hvor varigheden i særligt alvorlige sager bør være ”indtil videre”.

Begyndelsestidspunktet for varigheden af afgørelsen vil, som udgangspunkt være datoen for Finanstilsynets afgørelse. Varigheden af afgørelser og påbud vil bl.a. afhænge af grovheden af de passerende forhold, om der er tale om gentagelsestilfælde, hvor lang en periode forholdene har stået eller stod på, og hvor lang tid der er gået siden de pågældende forhold er ophørt. I vurdering af fastsættelsen af varigheden vil Finanstilsynet skulle foretage en samlet vurdering. I de tilfælde, hvor Finanstilsynet imidlertid afviser en person med henvisning til, at vedkommende er under konkurs, rekonstruktion eller gældssanering, jf. stk. 1, nr. 4, vil det skulle fremgå af afgørelsen, at begyndelsestidspunktet regnes fra datoen for afslutningen af konkurs, rekonstruktion eller gældssanering.

Udgangspunktet for en negativ hæderlighedsvurdering vil være, at et afslag har en varighed på fem år, medmindre særlige forhold taler for en kortere eller længere varighed. Retningsgivende for fastsættelsen af en varighed på fem år vil således være, at der ikke er forhold, der taler for en kortere varighed, eller hvor karakteren og omfanget af forholdene tilsiger, at en længere varighed er påkrævet. Når en person har modtaget et afslag på ansøgning om egnetheds- og hæderlighedsgodkendelse på grund af manglende hæderlighed, er der tale om en adfærd, der medfører, at personens omdømme ikke anses for at være tilstrækkeligt betryggende til at personen kan varetage den pågældende stilling, dvs. at den pågældendes omdømme er påvirket af en given adfærd. Det vil derfor være naturligt, at der er en periode umiddelbart efter, hvor personens omdømme ikke kan bedømmes anderledes.

Udover en konkret vurdering af grovheden af forholdene, vil Finanstilsynet også kunne inddrage kumulative effekter af flere overtrædelser, gentagelsestilfælde og den eventuelle skadevirkning af forholdet. Hvis det pågældende forhold er egnet til i betydeligt omfang at svække den samlede sektors omdømme og derved tilliden til sektoren, bør det skærpe varigheden. Herudover har tidsaspektet også betydning for fastsættelsen af varigheden, hvor forhold, der ligger tilbage i tid, efter en konkret vurdering kan føre til en lempelse af varigheden. Det vil imidlertid omvendt kunne være en skærpende omstændighed, såfremt personen eller virksomheden har misligholdt sin forpligtelse til at meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 1, i forbindelse med dennes indtræden, jf. det foreslåede stk. 4.

Retningsgivende for afgørelser med en varighed, der sættes til mindre end fem år, vil være, at der kan være tale om en situation, hvor Finanstilsynet efter en samlet vurdering vur-

derer, at personen ikke er hæderlig, men hvor det samlede sagsforløb afdækker en række formildende omstændigheder om den pågældende eller hændelsesforløbet. Det vil imidlertid også kunne være tilfældet, hvor forholdet har en sådan beskaffenhed, at varigheden eksempelvis isoleret set vil kunne fastsættes til fem år, men hvor forholdet ligger en år-række tilbage. I sådanne tilfælde vil tidsaspektet, personens adfærd siden det pågældende forhold, og fraværet af gentagelsesvirkning kunne føre til en lempelse af varigheden. Endelig kan der være tale om tilfælde, hvor Finanstilsynet kunne have truffet afgørelsen på et tidligere tidspunkt, men hvor den pågældende f.eks. fratrådte den finansielle virksomhed tidligere, men nu igen vil være omfattet af reglerne om egnethed og hæderlighed. I nogle tilfælde kan Finanstilsynet vurdere, at denne periode uden for sektoren kan betyde, at varigheden skal være mindre end fem år. Derudover kan der være tilfælde, hvor forholdet ligger så langt tilbage i tiden, at det ikke vil have indflydelse på vurderingen af vedkommendes hæderlighed. Retningsgivende for fastsættelsen af varigheden på ”indtil videre” er, at der skal være tale om grove forhold eller alvorlige gentagelsestilfælde, der som udgangspunkt ikke ligger mere end 10 år tilbage i tiden. Det vil således alene være i særligt alvorlige sager, at Finanstilsynet vil fastsætte varigheden til ”indtil videre”. Der kan eksempelvis være tale om særdeles grove forhold med overtrædelse af straffelovens berigelsesforbrydelser, åbenbare ledelsesmæssige svigt, der har medført betydelige økonomiske tab eller skadevirkning, grove misbrugssituationer, svigagtighed, grov tilsidesættelse af god skik eller egentlig medvirken til økonomisk kriminalitet eller andre alvorlige tillidsbrud. Generelt kan det siges, at det eller de udviste forhold skal have en sådan alvorlig karakter, at det må anses for åbenbart, at hverken Finanstilsynet eller samfundet kan have tillid til, at den pågældende indenfor en overskuelig fremtid vil kunne varetage hvervet som bestyrelsesmedlem eller stillingen som direktør i en kreditservicevirksomhed på en forsvarlig måde.

Det fremgår af *stk. 4*, at Finanstilsynet i særlige tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at en person ikke har tilstrækkelige faglige forudsætninger eller erfaring i forhold til den stilling som medlem af direktionen, som den pågældende vurderes til, kan træffe afgørelse om, at personen kan bestrides stillingen under nærmere fastsatte betingelser.

Det foreslåede vil medføre, at Finanstilsynet kan opstille betingelser, således at et medlem af direktionen kan meddeles en betinget afgørelse, uanset at personen ikke umiddelbart lever op til egnethedskravene i stk. 1, nr. 1. Bestemmelsen vil indebære, at Finanstilsynet således kan finde, at den pågældende person ville opfylde egnethedskravene i stk. 1, nr. 1, hvis en eller flere betingelser bliver opfyldt. Bestemmelsen vil finde anvendelse i de tilfælde, hvor Finanstilsynet enten vurderer, at den pågældende ikke har de tilstrækkelige, faglige forudsætninger eller erfaring i forhold til den stilling som medlem af direktionen, som den pågældende vurderes til, eller hvor den betingede godkendelse ikke medfører, at

den pågældende tiltræder stillingen med det samme, men hvor vedkommende er under oplæring. I begge tilfælde træffer Finanstilsynet kun betingede afgørelser, hvor det vurderes, at der kan opstilles veldefinerede, konkrete og målbare betingelser for, at den pågældende kan vurderes egnet til stillingen, f.eks. hvor den pågældende inden for et relativt afgrænset område ikke lever op til egnethedskravene i stk. 1, nr. 1. Betingede afgørelser vil kunne bruges, hvis betingelserne kan defineres klart og entydigt og kan opfyldes på kort tid. Det kan f.eks. dreje sig om, at den pågældende skal gennemgå konkret uddannelse, eller at den pågældende igennem en periode skal varetage en rolle på niveauet under den rolle, som den pågældende har ansøgt om, eller på tilsvarende niveau.

Det kan eksempelvis være tilfælde, hvor den pågældende har tilstrækkelig ledelseserfaring, men er ny i den konkrete rolle i kreditservicevirksomheden og derfor mangler kompetencer på et relevant forretnings- eller kontrolområde. Direktionsmedlemmet vil kunne opnå tilladelse på betingelse af, at personen gennemfører en specifik uddannelse eller træning inden for det relevante område.

Et andet eksempel kan være en kandidat til en stilling som medlem af direktionen, der ikke selv har den tilstrækkelige viden, faglige kompetence eller erfaring med et ansvarsområde, som personen skal have ansvar for, men hvor den påkrævede kompetence eller erfaring er til stede hos andre personer i direktionen. I så fald kan ansøgeren godkendes med betingelse om, at en eller flere personer med disse kompetencer forbliver i direktionen og er til kandidatens rådighed i hele betingelsens løbetid. Der kan også være tilfælde, hvor den betingede godkendelse medfører, at personen ikke kan tiltræde den endelige stilling (slutstillingen) med det samme. Godkendelse til slutstillingen kan gives på betingelse af, at den pågældende er under oplæring i en periode. Ansøgeren opnår med denne form for betinget godkendelse en vished for, hvornår vedkommende vil blive anset for egnet til den stilling, som er det endelige mål med henvendelsen til Finanstilsynet. Denne type betingede godkendelser vil derfor også være egnede i forbindelse med successionsplanlægning. Betingelsens løbetid kan i disse tilfælde også være længere end ved betingelser, hvor ansøgeren godkendes til at tiltræde stillingen med det samme.

De af Finanstilsynet fastsatte betingelser skal være proportionale og tage hensyn til, at kreditservicevirksomhederne varierer i størrelse, art og kompleksitet. Finanstilsynet vil således tage hensyn til den pågældendes rolle, opgaver og ansvarsområder i virksomheden, herunder virksomhedens størrelse og kompleksitet. De betingelser, der stilles til den pågældende, vil derfor skulle afvejes op imod de opgaver og det ansvar, den pågældende er forpligtet til løfte i kraft af sin rolle i virksomheden. Fastsættelsen af betingelser til personer tilhørende eksempelvis direktionen må således af-

spejle de funktioner, som direktionen udøver i den konkrete virksomhed.

En betinget afgørelse vil derfor forudsætte, at der kan stilles relevante betingelser for opnåelse af den viden, faglige kompetence eller erfaring efter lovforslagets stk. 1, nr. 1, som personen ikke vurderes fuldt ud at have, og hvis dette findes forsvarligt henset til virksomhedens størrelse, omfang og kompleksitet samt det arbejde og ansvar, der er forbundet med den konkrete stilling.

De af Finanstilsynet opstillede betingelser fastsættes derfor med udgangspunkt i stillingen i den konkrete virksomhed og knytter sig specifikt hertil. Når den pågældende opfylder betingelserne, vurderes personen at opfylde egnethedskravene i stk. 1, nr. 1, i forhold til den konkrete stilling i den konkrete virksomhed. Det er derfor ikke givet, at den pågældende vil opfylde egnethedskravet i stk. 1, nr. 1, i forhold til en anden stilling i en anden og måske større og mere kompleks virksomhed.

Betingede afgørelser vil være tidsbegrænsede, således at betingelserne skal opfyldes inden for en af Finanstilsynet fastsat tidsperiode, som ikke bør være længere end højst 18 måneder. Forudsætningen for at opnå en betinget godkendelse vil være, at personen opfylder de fastsatte betingelser, ved eksempelvis at gennemføre den nødvendige uddannelse, træning eller andre afhjælpende foranstaltninger, inden for den af Finanstilsynet fastsatte tidsperiode. Betingelserne vil derfor skulle fastsættes således, at Finanstilsynet har mulighed for at vurdere, om betingelserne er opfyldt inden for tidsperioden.

Finanstilsynet skal påse, at den pågældende opfylder betingelserne, når perioden udløber. Finanstilsynet vil ikke foretage en fornyet prøvelse af, hvorvidt den pågældende opfylder egnetheds- og hæderlighedskravene i lovforslagets stk. 1, men alene vurdere, hvorvidt de tidligere meddelte betingelser er opfyldt. Finanstilsynet skal modtage de oplysninger, som er nødvendige for Finanstilsynets vurdering af, om vedkommende opfylder betingelserne. Det foreslåede ændrer ikke på, at personen har pligt til at meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold som nævnt i stk. 1, nr. 2-5, hvis forholdene efterfølgende ændres.

Hvis Finanstilsynet vurderer, at den pågældende direktør ikke opfylder de fastsatte betingelser, vil konsekvensen være, at den pågældende ikke vurderes fuldt ud at leve op til egnethedskravet i lovforslagets stk. 1, nr. 1. Finanstilsynet vil i særlige tilfælde kunne forlænge fristen for opfyldelse af betingelserne, hvor der vurderes at være rimelig udsigt til, at den pågældende inden for den nye frist vil kunne opfylde betingelserne. Forlængelse af fristen bør ikke overskride seks måneder. Ansvar for en direktør med en betinget godkendelse er som udgangspunkt det samme som for en

person i samme stilling med en ubetinget godkendelse. En person med en betinget egnethedsgodkendelse, der påtager sig en stilling, hvortil der knytter sig egnethedskrav, har en skærpet opmærksomhedspligt. Efter omstændighederne kan det derfor være ansvarspådragende for en person med en betinget godkendelse ikke at udvise en særlig agtpågivenhed. Den skærpede opmærksomhedspligt knytter sig til de områder, betingelsen i godkendelsen vedrører, og kan efter omstændighederne fordrer, at direktøren indhenter intern eller ekstern rådgivning til brug for sit beslutningsgrundlag i sager på disse områder. En betinget godkendt direktør vil dermed ikke ubetinget kunne påberåbe sig sin manglende erfaring – dokumenteret i form af en betinget godkendelse – som eksempelvis undskyldningsgrund ved vurderingen af vedkommendes erstatningsansvar.

Det foreslås i *stk. 5, 1. pkt.*, at medlemmerne af bestyrelsen eller direktionen i en kredit-servicevirksomhed skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i *stk. 1* i forbindelse med deres indtræden i kredit-servicevirksomhedens ledelse og om forhold nævnt i *stk. 1, nr. 2-5*, hvis forholdene efterfølgende ændres.

Oplysningerne skal meddeles Finanstilsynet snarest muligt.

Indtræder der efter tiltrædelsen forhold, som er af betydning for vurderingen af, om kravene til egnethed og hæderlighed i *stk. 1, nr. 2-5*, fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person tillige forpligtet til af egen drift at informere Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Finanstilsynet at tage stilling til, om vedkommende fortsat kan anses for at være egnet og hæderlig. Et ledelsesmedlem har f.eks. pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at vedkommende har søgt om gældssanering, eller at der er rejst sigtelse mod vedkommende for overtrædelse af lovgivningen nævnt i *stk. 1, nr. 3*.

De oplysninger, som Finanstilsynet modtager, indgår herefter i bedømmelsen af, om vedkommende er egnet og hæderlig i medfør af det foreslåede *stk. 1*. Finanstilsynet tillægges efter lovforslagets § 30 beføjelse til at pålægge en kredit-servicevirksomhed at afsætte et medlem af direktionen, hvis den pågældende ikke efter de foreslåede § 7, *stk. 1, nr. 2-5*, kan bestride stillingen. Tilsvarende kan Finanstilsynet med lovforslagets § 30, *stk. 1*, påbyde et medlem af bestyrelsen at nedlægge sit hverv, hvis den pågældende ikke efter § 7, *stk. 1, nr. 2-5*, kan bestride stillingen.

I de tilfælde, hvor et eller flere medlemmer af en bestyrelse eller direktion ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, er Finanstilsynets sanktionsmuligheder herudover at nægte kredit-servicevirksomheden tilladelse efter lovforslagets § 3, eller at inddrage en eksisterende tilladelse til at drive virksomhed i henhold til lovforslagets § 8, jf. dog § 30, *stk. 7*, hvorefter Finanstilsynets inddragelse af en kredit-

servicevirksomheds tilladelse på baggrund af manglende opfyldelse af kravene til egnethed og hæderlighed, forudsætter manglende efterlevelse af påbud om henholdsvis afsættelse af en direktør eller et bestyrelsesmedlems nedlæggelse af sit hverv.

Overtrædelse af det foreslåede § 7, *stk. 5*, foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 41, *stk. 1*. Ansvarssubjektet for overtrædelse af *stk. 5*, er det pågældende ledelsesmedlem. Den strafbare handling består i ikke at meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold vedrørende strafansvar og insolvensbehandling i forbindelse med indtræden i kredit-servicevirksomhedens ledelse eller efterfølgende, hvis forholdene ændres. Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen er, at et ledelsesmedlem ikke meddeler Finanstilsynet oplysninger om idømt straf i forbindelse med det pågældende ledelsesmedlems indtræden i ledelsen. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i *stk. 5, 2. pkt.*, at udpeges eller vælges et medlem af bestyrelsen til posten som formand for bestyrelsen i en kredit-servicevirksomhed, skal bestyrelsesmedlemmet endvidere meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold omfattet af *stk. 1, nr. 1*.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at et bestyrelsesmedlem i en kredit-servicevirksomhed, der skal varetage hvervet som bestyrelsesformand for den samme virksomhed, er forpligtet til at meddele Finanstilsynet oplysninger om pågældendes viden, kompetencer og erfaring, der er afgørende for, at den pågældende kan varetage hvervet som bestyrelsesformand i virksomheden. Bestemmelsen er således først og fremmest en oplysningspligt, der skal supplere Finanstilsynets pligt til at oplyse sagen som led i sagsbehandling, jf. officialmaksimen.

Med "et medlem af bestyrelsen" skal forstås både menige medlemmer og eventuelle næstformænd. Bestemmelsen har til formål at sikre, at et menigt bestyrelsesmedlem eller en næstformand, der efter udpegning eller valg m.v. skal varetage hvervet som formand for bestyrelsen, skal opfylde det egnethedskrav, der i henhold til *stk. 1, nr. 1*, stilles til en person, der skal varetage hvervet som bestyrelsesformand i virksomheden. Med udpegning eller valg skal forstås enhver form for beslutning, der fører til, at det pågældende bestyrelsesmedlem i en periode skal varetage bestyrelsesformandsposten i virksomheden. Dette gælder dog ikke næstformandens varetagelse af formandsposten på baggrund af sædvanligt forfald fra et eller enkeltstående bestyrelsesmøder. Det vil endvidere ikke gælde kortvarig konstitution eller varetagelse af formandsposten i tilfælde af, at bestyrelsesformanden må gå af indenfor sin udpegningsperiode som bestyrelsesmedlem. Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at der vil skulle foretages en særskilt vurdering af, om det

bestyrelsesmedlem, der skal varetage bestyrelsesformandsposten, har tilstrækkelige personlige kompetencer i form af den nødvendige robusthed og gennemslagskraft og den fornødne ledelsesmæssige tyngde til at lede arbejdet i bestyrelsen og sikre, at bestyrelsens tilsyns- og kontrolopgaver overfor direktionen løses på effektiv måde. Vurderingen skal foretages, uanset om bestyrelsesformanden vælges blandt bestyrelsens eksisterende medlemmer og dermed allerede er vurderet egnet som bestyrelsesmedlem, eller om formanden vælges uden for bestyrelsens rækker og dermed vurderes for første gang. Sker udpegningen eller valget til bestyrelsesformand ikke som led i et skifte fra menigt bestyrelsesmedlem eller næstformand, vil vurderingen derfor skulle foretages i forbindelse med den pågældendes direkte indtræden i bestyrelsesformandsposten efter stk. 1, nr. 1, jf. den foreslåede stk. 5, 1. pkt., og ud fra samme vurderingsgrundlag, som hvis vedkommende allerede var en del af bestyrelsen.

I vurderingen af kandidatens egnethed vil indgå den pågældendes evne til at lede arbejdet i bestyrelsen og sikre et konstruktivt samarbejde med direktionen, herunder give direktionen det nødvendige med- og modspil med hensyn til strategiske og styringsmæssige anliggender samtidig med, at bestyrelsens tilsyn og kontrol med direktionen fastholdes.

Bestyrelsesformanden skal bl.a. facilitere et åbent og tillidsfuldt samarbejde i bestyrelsen, hvor alle medlemmer får mulighed for og har lyst til at deltage med henblik på, at bestyrelsen træffer beslutning om de anliggender, som det tilkommer bestyrelsen at afgøre, og at de beslutninger, der tages i bestyrelsen, træffes på et oplyst og kvalificeret grundlag. Bestyrelsesformanden skal sørge for, at arbejdet i bestyrelsen tilrettelægges således, at bestyrelsen fører et effektivt tilsyn og kontrol med direktionen. Formanden skal endvidere tage initiativ til at sikre, at sammensætningen af bestyrelsen repræsenterer de kompetencer, der er relevante for virksomheden. Bestyrelsesformanden skal kunne evaluere bestyrelsens og direktionens arbejde og være indstillet på at være virksomhedens ansigt udadtil i situationer, hvor dette er påkrævet eller i øvrigt relevant. Ved vurderingen af en kandidat vil der først og fremmest skulle inddrages den pågældendes hidtidige erfaring fra bestyrelseshverv eller topledelsestillinger i private virksomheder, offentlige myndigheder eller private eller faglige organisationer. Der skal ved vurderingen bl.a. lægges vægt på, hvilke tidligere og nuværende poster eller hverv, den pågældende har varetaget eller varetager, den tidsmæssige udstrækning af posterne eller hvervene, deres art og kompleksitet samt karakteren af de virksomheder m.v., der er tale om, herunder om der heriblandt er virksomheder indenfor den finansielle sektor. Derudover vil de nævnte forhold tillige med den pågældendes uddannelse, teoretiske og praktiske kendskab til virksomhedens kerneområder, herunder virksomhedens forretningsmodel, kunne danne grundlag for en formodning om, at vedkommende har den nødvendige personlige og ledelsesmæssige tyngde til at kunne påtage sig rollen som bestyrelsesformand i virksomheden.

Ved vurderingen af, om kandidaten besidder den nødvendige robusthed og gennemslagskraft, vil eksempelvis kunne indgå, om den pågældende er egnet til og indstillet på at være den ledende kraft i bestyrelsen og at være den, der sætter dagsordenen og faciliterer et åbent og tillidsfuldt samarbejde i bestyrelsen. Kandidaten skal være ansvarsbevidst, overbevisende og i besiddelse af et godt overblik og en god dømmekraft og kunne træffe og gennemføre vanskelige beslutninger, herunder overfor direktionen. Kandidaten skal have den nødvendige forhandlingserfaring og strategiske indsigt samt de nødvendige kommunikative evner. Egenskaber såsom ansvarsbevidsthed, godt overblik, god dømmekraft og evnen til at træffe og gennemføre beslutninger er vigtige, når bestyrelsesformanden skal være drivkraften og indgå i den nævnte relation til direktionen. De ovenfor anførte egenskaber og karakteristika er ikke udtømmende.

Der vil kunne foretages en vurdering med udgangspunkt i bl.a. oplysningerne i kandidatens CV, herunder navnlig om pågældende har bestyrelses- eller ledelseserfaring fra en finansiell virksomhed eller anden erhvervsvirksomhed eller organisation (eksempelvis faglig eller erhvervspolitisk) af tilsvarende kompleksitet, størrelse eller samfundsmæssig betydning. Har den pågældende ingen sådan erfaring, eller har den pågældende åbenbart haft ringe succes i sådanne stillinger, vil det kunne have formodningen imod sig, at vedkommende besidder tilstrækkelige faglige kompetencer og den nødvendige robusthed og gennemslagskraft til at lede arbejdet i bestyrelsen og give direktionen det fornødne faglige og ledelsesmæssige modspil. Virksomhedens bestyrelse vil kunne gennemføre interviews som bidrag til en afklaring af de faktiske oplysninger, der relaterer sig til kandidatens egnethed. Det kunne eksempelvis være med henblik på mundtligt at drøfte forventninger til bestyrelsesformandsrollen, herunder med henblik på en vurdering af, hvorvidt kandidaten har de nødvendige personlige kompetencer og den nødvendige robusthed og gennemslagskraft til at lede arbejdet i en bestyrelse i den konkrete type af finansiell virksomhed. Oplysninger om kandidatens eksamensbeviser, certificeringer, uddannelsesbeviser m.v. angår først og fremmest viden og kompetencer og i mindre grad, hvorvidt den pågældende besidder den fornødne robusthed og gennemslagskraft som person. Den pågældendes uddannelsesprofil eller uddannelsesniveau vil således aldrig kunne stå alene, dels fordi det i sig selv ikke opfylder kravet om erfaring og kompetencer, og dels fordi vurderingen også vil skulle vedrøre den pågældendes personlige robusthed og gennemslagskraft. De nævnte forhold vil dog kunne indgå med nogen vægt i den samlede vurdering. Oplysninger om kandidatens praktiske erfaring gennem tidligere stillinger vil også indgå i vurderingen, herunder den pågældendes roller og opgaver og de krævede kvalifikationer, eksempelvis typen af den tidligere stilling og ansvarsområder, ansættelsesforholdets varighed, typen og kompleksiteten af den eller de virksomheder, hvor vedkommende var ansat, herunder vedkommendes beslutningsbeføjelser og ansvar og antal un-

derordnede. Anbefalinger fra tidligere ansættelse kan skabe en formodning om den pågældendes professionelle adfærd.

Vurderingen af, om en person opfylder såvel de faglige krav som krav af mere personlig karakter, skal foretages med udgangspunkt i hvervet som bestyrelsesformand i den konkrete virksomhed. Det er således muligt, at en person på baggrund af sin uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring opfylder kravet om tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at være bestyrelsesformand i en mindre kreditservicevirksomhed eller en kreditservicevirksomhed med en ikke-kompleks forretningsmodel, men at den pågældende ikke vil kunne opfylde kravet til rollen som bestyrelsesformand i en mere komplekst eller stort landsdækkende kreditservicevirksomhed. Det bemærkes, at sker udpegningen eller valget til bestyrelsesformand ikke som led i et skifte fra menigt bestyrelsesmedlem eller næstformand, vil vurderingen skulle foretages i forbindelse med en pågældendes direkte indtræden i bestyrelsesformandsposten efter lovforslagets § 7, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2, 1. pkt.

Det foreslås i *stk. 5, 3. pkt.*, at virksomhedens vurdering af en bestyrelsesformands personlige kompetencer omfattet af stk. 1, nr. 1, skal foreligge i skriftlig form.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er navnlig at sikre, at virksomheden aktivt tager stilling til, om pågældende, som virksomheden overvejer at indstille som bestyrelsesformand, har tilstrækkelige personlige kompetencer til at varetage dette hverv. Ved ”personlige kompetencer” skal navnlig forstås, om pågældende besidder den robusthed og gennemslagskraft, der er påkrævet til at lede arbejdet i bestyrelsen og give direktionen det fornødne faglige og ledelsesmæssige modspil. Der sigtes herved til de mere personlige kompetencer, som indgår i bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 7, stk. 2, 2. pkt. Forslaget vil indebære, at virksomheden har pligt til skriftligt at redegøre for sin vurdering af ovennævnte egenskaber underbygget med dokumentation i videst muligt omfang. Forslaget skal ses på baggrund af, at vurderingen af de personlige kompetencer ofte vil være baseret på mere skønsmæssige og friere overvejelser end de øvrige krav efter stk. 1, nr. 1.

Det foreslås i *stk. 6*, at kreditservicevirksomheden er forpligtet til at påse overholdelsen af stk. 1.

Bestemmelsen fastsætter, at kreditservicevirksomhed er forpligtet til at påse overholdelsen af stk. 1. Heri ligger en forpligtelse til at påse, at ledelsesmedlemmet opfylder kravene i stk. 1 ved medlemmets indtræden i bestyrelsen og direktionen. Endvidere skal kreditservicevirksomheden påse overholdelsen løbende, så længe det pågældende ledelsesmedlem varetager hvervet eller stillingen. Vurderingen af om et medlem af bestyrelsen og direktionen opfylder kravene i stk. 1, vil i praksis skulle foretages af bestyrelsen i

forbindelse med det pågældende medlems indtræden eller i forbindelse med kreditservicevirksomhedens ansøgning om tilladelse. Det medlem af bestyrelsen eller direktionen, som vurderingen drejer sig om, må ikke være til stede under sagens behandling, og det skal protokolleres, at vedkommende ikke er til stede. Finanstilsynet kan bede kreditservicevirksomheden om bestyrelsens vurdering både i forbindelse med kreditservicevirksomhedens ansøgning om tilladelse i henhold til § 3, eller ved medlemmets indtræden i bestyrelse eller direktion samt alle senere vurderinger med henblik på at påse overholdelsen af bestemmelsen, jf. lovforslagets § 28, stk. 1.

Efter medlemmets indtræden i bestyrelse eller direktion skal kreditservicevirksomheden løbende overvåge egnetheden og hæderligheden af ledelsesmedlemmet og vurdere, om en egentlig ny vurdering af ledelsesmedlemmet er nødvendig. Bestyrelsen skal vurdere de enkelte ledelsesmedlemmers ageren og resultater. Bestyrelsen skal tage højde for alle nye relevante oplysninger, herunder oplysninger der kan give anledning til tvivl om ledelsesmedlemmets egnethed og hæderlighed. Bestyrelsen bør som minimum foretage en revurdering af et ledelsesmedlems egnethed og hæderlighed, hvis der er en særlig anledning hertil. Det vil eksempelvis være relevant i tilfælde, hvor kreditservicevirksomheden har konstateret manglende overholdelse af reguleringen i en del af virksomheden, som det pågældende ledelsesmedlem har ansvaret for. Hvis kreditservicevirksomheden bliver bekendt med, at forholdene nævnt i stk. 1 er ændret, og dette er af væsentlig betydning for Finanstilsynets tilsyn med virksomheden, skal virksomheden hurtigst muligt meddele Finanstilsynet dette, jf. lovforslagets § 7, stk. 5. Den foreslåede bestemmelse fratager ikke et bestyrelsesmedlem eller et medlem af direktionen vedkommendes eget ansvar for at opfylde kravene om egnethed og hæderlighed eller vedkommendes pligt til at informere Finanstilsynet om relevante forhold. Et medlem af direktionen eller bestyrelsen skal til enhver tid opfylde kravene om egnethed og hæderlighed, mens personen varetager stillingen eller hvervet i kreditservicevirksomheden.

Det fremgår af lovforslagets § 41, stk. 1, at overtrædelse af § 7, stk. 6, kan straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af det foreslåede § 7, stk. 6, er kreditservicevirksomheden. En kreditservicevirksomhed vil eksempelvis kunne straffes med bøde, hvis et medlem af bestyrelsen eller direktionen ikke opfylder betingelserne i § 7, stk. 1, og virksomhedens bestyrelse burde have konstateret dette enten ved medlemmets indtræden eller efterfølgende, og den manglende konstatering skyldes en manglende vurdering af medlemmernes egnethed og hæderlighed, som burde have været foretaget med henblik på overholdelsen af § 7, stk. 1.

Den foreslåede § 7 implementerer artikel 5, stk. 1, litra b og c Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167

af 24. november 2021 om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere.

Til § 8

Det følger af lov om inkassovirksomhed §§ 21 og 22, at en autorisation til at udøve inkassovirksomhed kan tilbagekaldes eller bortfalde i visse situationer. Dette kan bl.a. være tilfældet, hvis autorisationsindehaveren eller den ansatte gør sig skyldig i grov eller gentagen overtrædelse af vilkår for autorisationen eller af bestemmelser i loven eller forskrifter udstedt i medfør af loven.

En autorisation til at udøve inkassovirksomhed kan også bortfalde, hvis autorisationsindehaveren dør eller ophører med at opfylde visse betingelser, f.eks. ved at blive taget under rekonstruktionsbehandling eller konkurs i henhold til kravet i § 5, stk. 1, nr. 4.

Afgørelse om tilbagekaldelse af autorisation træffes af politiet, hvorefter den kan begæres domstolsprøvelse efter reglerne i lov om inkassovirksomhed §§ 24-26.

Det foreslås i lovforslagets § 8, at Finanstilsynet kan inddrage en kreditservicevirksomheds tilladelse efter §§ 3 og 4, hvis kreditservicevirksomheden gør et af forholdene nævnt i nr. 1-6.

Inden Finanstilsynet inddrager en kreditservicevirksomheds tilladelse, skal der i henhold til reglerne i forvaltningsloven foretages en partshøring af virksomheden.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen som kreditservicevirksomhed, hvis kreditservicevirksomheden ikke udnytter sin tilladelse inden der er gået 12 måneder fra meddelelse heraf.

Kreditservicevirksomheden vil altså skulle bruge sin tilladelse aktivt, ellers kan den inddrages og virksomheden må ansøge på ny. En kreditservicevirksomhed gør brug af sin tilladelse, når virksomheder begynder at udføre kreditser- viceringsaktiviteter. For nærmere om definitionen af kreditser- viceringsaktiviteter henvises der til lovforslagets § 2, nr. 8, og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen som kreditservicevirksomhed, hvis virksomheden selv giver udtrykkeligt afkald på tilladelsen.

Det foreslåede vil medføre, at Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen, hvis virksomheden selv anmoder om det. Det er en betingelse for inddragelse af tilladelsen, at virksomheden ophører med de aktiviteter, som tilladelsen er givet til.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen som kreditservicevirksomhed, hvis virksomheden ophører med at udøve kreditser- viceringsaktiviteter i mere end 12 måneder.

Det foreslåede vil medføre, at tilladelsen kan inddrages, hvis kreditservicevirksomheden ikke har udøvet kreditser- viceringsaktiviteter i en samlet periode på over 12 måneder.

For nærmere om definitionen af kreditser- viceringsaktiviteter henvises der til lovforslagets § 2, nr. 9, og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen som kreditservicevirksomhed, hvis tilladelsen er erhvervet på baggrund af urigtige eller vildledende oplysninger eller på anden uretmæssig vis.

Det er en forudsætning, at oplysningerne har haft en vis betydning for Finanstilsynets beslutning. Endvidere er det en forudsætning, at oplysningerne bevidst har været urigtige. Er det sidste ikke tilfældet, må Finanstilsynet vurdere forholdet efter forslaget til nr. 5.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 5*, at Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen som kreditservicevirksomhed, hvis betingelserne i § 3, stk. 1, og § 4, stk. 1, ikke længere er opfyldt.

Bestemmelsen vil eksempelvis kunne finde anvendelse i tilfælde, hvor en kreditservicevirksomhed ikke har efterkommet et påbud fra Finanstilsynet om at afsætte en direktør eller et medlem af bestyrelsen, der ikke længere opfylder de foreslåede krav om egnethed og hæderlighed.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 6*, at Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen som kreditservicevirksomhed, hvis virksomheden groft eller gentagne gange tilsidesætter sine pligter efter denne lov eller anden relevant lovgivning.

Anden relevant lovgivning kan være forbrugerbeskyttelsesregler, herunder databeskyttelsesforordningen.

Bestemmelsen kan imidlertid også anvendes ved andre grove eller gentagne pligtforsømmelser.

Det fremgår af bestemmelsen, at der skal være tale om grove eller gentagne overtrædelser. Inddragelse af tilladelse vil typisk først være aktuel efter, at der har været givet frist til berigtigelse af forholdet, og dette ikke er sket.

Det er således en betingelse, at virksomheden groft eller gentagne gange har tilsidesat denne forpligtelse. Dette krav

vil være opfyldt, hvis virksomheden tilsidesætter et påbud fra Finanstilsynet om at afsætte en direktør, jf. lovforslagets § 30. Hvis en kreditservicevirksomhed ikke efterkommer et påbud fra Finanstilsynet om at afsætte sin direktør, jf. § 30, vil dette være en grov tilsidesættelse af virksomhedens pligter efter denne lov.

Inddragelse af tilladelse er en indgribende foranstaltning, idet virksomheden ved en inddragelse af sin tilladelse mister muligheden for at udøve de aktiviteter, der kræves tilladelse til, og det kan betyde, at kreditservicevirksomheden helt må ophøre med at eksistere.

Det fremgår af bestemmelsen, at der skal være tale om grove eller gentagne overtrædelser. Inddragelse af tilladelse vil typisk først være aktuel efter, at der har været givet frist til berigtigelse af forholdet og dette ikke er sket. Det forudsættes som udgangspunkt, at en mindre indgribende reaktion er anvendt over for virksomheden, før tilladelsen inddrages, eller at forholdene i virksomheden indebærer, at virksomheden ikke har mulighed for at rette op på overtrædelserne inden for en tilpas kort tidshorison. Kan forholdene i virksomheden rettes op ved en mindre indgribende reaktion end at trække virksomhedens tilladelse, skal den mindre indgribende reaktion vælges. En mildere reaktion kan bl.a. være, at Finanstilsynet giver påbud om, at virksomheden retter op på de kritisable forhold i virksomheden, at forholdet anmeldes til politiet eller at Finanstilsynet giver påbud om afsættelse af virksomhedens direktør eller påbud om nedlægges af bestyrelseshverv.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis Finanstilsynet inddrager en tilladelse efter *stk. 1*, underretter Finanstilsynet straks de kompetente myndigheder i et eventuelt værtsland eller i den eventuelle medlemsstat, hvor kreditten blev ydet, hvis dette ikke er i Danmark eller i det eventuelle værtsland.

Formålet med bestemmelsen er samarbejde med kompetente myndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union, når det er nødvendigt for udførelsen af deres opgaver og udførelsen af deres beføjelser i henhold til nationale bestemmelser.

Den foreslåede § 8 implementerer artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere.

Til § 9

Det foreslås i *stk. 1*, at kreditservicevirksomheder, der udfører kreditserviceringsaktiviteter for en kreditkøber, skal levere sine tjenesteydelser med hensyn til forvaltning og håndhævelse af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller til selve den misligholdte kre-

ditaftale på grundlag af en kreditserviceaftale med kreditkøberen.

Det foreslåede vil medføre, at kreditservicevirksomheder skal indgå en kreditserviceaftale med kreditkøberen, og udføre kreditserviceringsaktiviteter i overensstemmelse med kreditserviceaftalen.

Overtrædelse af det foreslåede § 9, *stk. 1*, foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 41, *stk. 1*. Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 9, *stk. 1*, er kreditservicevirksomheden. Den strafbare handling består i levere sine tjenesteydelser med hensyn til forvaltning og håndhævelse af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller til selve den misligholdte kreditaftale uden, at der er indgået en kreditserviceaftale med kreditkøberen.

Det foreslåede *stk. 2*, fastsætter krav til indholdet af aftalen nævnt i *stk. 1*.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at kreditserviceaftalen skal indeholde en udførlig beskrivelse af de kreditserviceringsaktiviteter, kreditservicevirksomheden skal udføre.

Dette vil indebære en udførlig beskrivelse af kreditserviceringsaktiviteterne.

For nærmere om definitionen af kreditserviceringsaktiviteter henvises der til lovforslagets § 2, *nr. 8* og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at kreditserviceaftalen skal indeholde størrelsen på det vederlag, der skal betales, eller specifikation af, hvordan vederlaget beregnes.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 3*, at kreditserviceaftalen skal indeholde en præcisering af, i hvilket omfang kreditservicevirksomheden kan repræsentere kreditkøberen i relation til låntageren.

Det foreslåede vil eksempelvis betyde, at det skal præciseres, om kreditservicevirksomheden kan repræsentere kreditkøberen i relation til låntageren i forbindelse med genforhandling med låntageren.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 4*, at kreditserviceaftalen skal indeholde et tilsagn om, at parterne vil overholde de relevante regler, som finder anvendelse på en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller til selve kreditaftalen, herunder med hensyn til forbruger- og databeskyttelse.

Dette omfatter blandt andet databeskyttelsesforordningen.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 5*, at kredittserviceaftalen skal indeholde en klausul, der kræver, at låntagere behandles på en fair og omhyggelig måde.

En fair og omhyggelig behandling af låntagere indebærer eksempelvis, at låntagere behandles i overensstemmelse med reglerne om god skik som foreslået i lovens § 20, stk. 1 og at der sker håndtering af eventuelle indsigelser.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 6*, at kredittserviceaftalen skal indeholde et krav om, at kredittservicevirksomheden underretter kredittkøberen forud for outsourcing af en hvilken som helst af sine kredittserviceaktiviteter.

Når en kredittkøber overdrager forvaltningen og fyldestgørelsen af en kredittaftale til en kredittservicevirksomhed, overdrager kredittkøberen sine rettigheder og forpligtelser og også sin direkte kontakt med låntageren til kredittservicevirksomheden, men er fortsat i sidste ende ansvarlig. Formålet med den foreslåede bestemmelse og kravene i *stk. 1-3* er at sikre, at der indgås en kredittserviceaftale i forbindelse med en kredittkøbers overdragelse af forvaltningen og fyldestgørelsen af en kredittaftale, og at forholdet mellem kredittkøber og kredittservicevirksomheden ved overdragelsen præciseres.

Overtrædelse af det foreslåede § 9, stk. 2 foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 41, stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse er kredittservicevirksomheden. Den strafbare handling består i levere sine tjenesteydelser med hensyn til forvaltning og håndhævelse af en kredittgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kredittaftale eller til selve den misligholdte kredittaftale på baggrund af en kredittserviceaftale med kredittkøberen, som ikke opfylder kravene i *stk. 2, nr. 1-5* og *stk. 3*.

Det foreslås i *stk. 3*, at stille krav om, at kredittservicevirksomheden i mindst fem år fra den dato, hvor kredittserviceaftalen bringes til ophør, eller frem til udløbet af den maksimale forældelsesfrist i forældelsesloven, i begge tilfælde dog højst 10 år, skal opbevare fortegnelserne nævnt i *nr. 1-3*.

Det foreslås således i *nr. 1*, at virksomheden i denne periode skal opbevare relevant korrespondance med såvel kredittkøber som låntager på de betingelser, der er fastsat i gældende national ret.

Relevant korrespondance kan eksempelvis være korrespondance om ændringer af kredittaftalens eksisterende vilkår og betingelser.

Det foreslås i *nr. 2*, at virksomheden i denne periode skal opbevare relevante anvisninger fra kredittkøber vedrørende en kredittgivers rettigheder i henhold til hver misligholdt

kredittaftale eller selve den misligholdte kredittaftale, som kredittservicevirksomheden forvalter og fuldbyrder på vegne af denne kredittkøber.

Relevante anvisninger kan eksempelvis være anvisninger fra kredittkøberen vedrørende opkrævning eller inddrivelse af det skyldige beløb.

Det foreslås i *nr. 3*, at virksomheden i denne periode skal opbevare selve kredittserviceaftalen.

Overtrædelse af det foreslåede § 9, stk. 3 foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 41, stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 9, stk. 3, er kredittservicevirksomheden. Den strafbare handling består i ikke at opbevare fortegnelserne nævnt i *stk. 3, nr. 1-3* i den angivne periode.

Det foreslås i *stk. 4*, at de oplysninger, som kredittservicevirksomheden skal opbevare efter *stk. 3*, skal gøres tilgængelige for Finanstilsynet efter anmodning.

Overtrædelse af det foreslåede § 9, stk. 4 foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 41, stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 9, stk. 4, er kredittservicevirksomheden. Den strafbare handling består i ikke at gøre fortegnelserne nævnt i *stk. 4* tilgængelig for Finanstilsynet efter anmodning fra Finanstilsynet.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at gøre det muligt for Finanstilsynet at kontrollere, hvordan forholdet mellem kredittkøber og kredittservicevirksomheden er fastlagt i forbindelse med en overdragelse af forvaltningen og fyldestgørelsen af en kredittaftale.

Den foreslåede § 9 implementerer artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kredittservicevirksomheder og kredittkøbere.

Til § 10

Outsourcing er almindelig praksis for finansielle virksomheder m.v., og outsourcing er i vidt omfang reguleret i den finansielle lovgivning, eksempelvis i bekendtgørelse om outsourcing for kredittinstitutter m.v. Der gælder imidlertid i dag ikke regler om outsourcing for kredittservicevirksomheder.

Det foreslås i lovforslagets § 10 at en kredittservicevirksomhed kan outsource kredittserviceaktiviteter til en kredittserviceleverandør, når betingelserne i *nr. 1-7* er opfyldt.

Det foreslåede vil medføre, at der fastsættes regler for kre-

reditservicevirksomheders outsourcing af kreditserviceeringsaktiviteter.

Reglerne om outsourcing har bl.a. til formål at sikre, at kredit-servicevirksomheder, i tilfælde af outsourcing, fortsat bærer ansvaret for de opgaver, der udføres hos tjenesteyderen samt at sikre, at Finanstilsynet fortsat kan udøve et effektivt tilsyn. Ved outsourcing skal kredit-servicevirksomheder derfor sikre, at de har kontrol over opgaverne, og at de har mulighed for at udøve nødvendig indflydelse på opgavernes udførelse.

Det foreslås i *stk. 1*, at en kredit-servicevirksomhed kan outsource sine kreditserviceeringsaktiviteter, når betingelserne i nr. 1-7 er opfyldt.

Det foreslås i *nr. 1, 1. pkt.*, at outsourcing er betinget af, at der indgås skriftlige aftaler om outsourcing mellem kredit-servicevirksomheden og kredit-serviceleverandøren.

Det foreslås i *nr. 1, 2. pkt.*, at det skal fremgå af aftalen, at kredit-serviceleverandøren er forpligtet til at overholde de gældende retlige bestemmelser, herunder denne lov og den relevante EU-ret eller nationale ret, som finder anvendelse på en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller selve kreditaftalen.

Relevant EU-ret eller national ret kan eksempelvis være forbruger- og databeskyttelsesregler.

Det foreslås i *nr. 2*, at outsourcing er betinget af, at en kredit-servicevirksomhed ikke må outsource alle sine kreditserviceeringsaktiviteter til en kredit-serviceleverandør på samme tid.

Outsourcing af alle aktiviteter på én gang er således forbudt.

Det foreslås i *nr. 3*, at outsourcing er betinget af, at aftaleforholdet mellem kredit-servicevirksomheden og kreditkøberen og kredit-servicevirksomhedens forpligtelser i forhold til låntager ikke ændres ved en outsourcingaftale med kredit-serviceleverandøren.

Det foreslås i *nr. 4*, at outsourcing er betinget af, at de betingelser, som kredit-servicevirksomheden skal opfylde for at blive meddelt tilladelse og bevare denne, jf. § 3, stk. 1, fortsat opfyldes.

For nærmere om de betingelser, som kredit-servicevirksomheden skal opfylde for at blive meddelt tilladelse, henvises til det foreslåede § 3, stk. 1, og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i *nr. 5*, at outsourcing er betinget af, at kredit-servicevirksomheden har direkte adgang til alle relevante oplysninger vedrørende de kreditserviceeringsaktiviteter, der er outsourcet til kredit-serviceleverandøren.

Det foreslås i *nr. 6*, at outsourcing er betinget af, at kredit-servicevirksomheden, har den fornødne ekspertviden og de fornødne ressourcer til at levere de outsourcete kreditserviceeringsaktiviteter, når outsourcingaftalen er ophørt.

Det foreslås i *nr. 7*, at outsourcing er betinget af, at outsourcingen af kreditserviceeringsaktiviteter ikke forringer kvaliteten af kredit-servicevirksomhedens interne kontrol eller soliditeten eller kontinuiteten af dens kreditserviceeringsaktiviteter eller Finanstilsynets mulighed for at overvåge, om kredit-servicevirksomheden opfylder betingelserne i denne lov.

Det foreslåede vil medføre, at kredit-servicevirksomheden og dens revisorer skal have adgang til alle nødvendige oplysninger om de outsourcete opgaver. Outsourcing må videre ikke forringe Finanstilsynets mulighed for at overvåge, at kredit-servicevirksomheden overholder reglerne i denne lov. Bestemmelsen medfører således, at outsourcingkontrakten, som indgås mellem kredit-servicevirksomheden og leverandøren skal tage højde for dette, ligesom det vil være nødvendigt for Finanstilsynet at få adgang til leverandøren mod behørig legitimation i forbindelse med Finanstilsynets tilsyn med kredit-servicevirksomheden. Der henvises i den forbindelse til § 29, stk. 2, og bemærkningerne hertil.

Formålet med det foreslåede er bl.a. at undgå omgåelse af reglerne om tilladelse som kredit-servicevirksomhed, da kredit-serviceleverandøren de facto ville være en kredit-servicevirksomhed, hvis den stod for alle kreditserviceeringsaktiviteter på en gang.

Overtrædelse af det foreslåede § 10, stk. 1, foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 41, stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 10, stk. 1, er kredit-servicevirksomheden. Den strafbare handling består i at outsource kreditserviceeringsaktiviteter, hvor kravene i nr. 1-7 ikke er opfyldt.

Det foreslås i *stk. 2*, at kredit-servicevirksomheden, der outsourcer kreditserviceeringsaktiviteter til en kredit-serviceleverandør, er fuldt ud ansvarlig for opfyldelse af bestemmelserne i denne lov.

Det foreslås i *stk. 3*, at kredit-servicevirksomheden, forud for outsourcing af sine aktiviteter skal underrette Finanstilsynet.

Formålet med bestemmelsen er at give Finanstilsynets mulighed for at gøre indsigelser mod eller fremkomme med bemærkninger til den påtænkte outsourcing. En manglende

indsigelse fra Finanstilsynet vil ikke være udtryk for en godkendelse af den påtænkte outsourcing, eller at Finanstilsynet ved en efterfølgende vurdering af en påbegyndt outsourcing ikke vil kunne reagere over for forhold, der ikke lever op til reglerne.

Overtrædelse af det foreslåede § 10, stk. 3, foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 41, stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 10, stk. 3, er kreditservicevirksomheden. Den strafbare handling består i ikke at underrette Finanstilsynet forud for outsourcing.

Det foreslås i *stk. 4*, at kreditservicevirksomhed, der outsourcer kreditserviceringsaktiviteter til en kreditserviceleverandør, skal opbevare og føre fortegnelser over relevante anvisninger til kreditserviceleverandøren i overensstemmelse med betingelserne i outsourcingaftalen i en periode på mindst fem år fra den dato, hvor outsourcingaftalen bringes til ophør eller frem til udløbet af den maksimale forældelsesfrist i forældelsesloven, i begge tilfælde dog højst 10 år.

Relevante anvisninger kan eksempelvis være anvisninger fra kreditkøberen vedrørende opkrævning eller inddrivelse af det skyldige beløb.

Overtrædelse af det foreslåede § 10, stk. 4, foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 41, stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 10, stk. 4, er kreditservicevirksomheden. Den strafbare handling består i ikke at opbevare relevante anvisninger til kreditserviceleverandøren i den nævnte tidsperiode.

Det foreslås i *stk. 5*, at kreditservicevirksomheden og kreditserviceleverandøren skal gøre oplysningerne nævnt i *stk. 4*, tilgængelige for Finanstilsynet efter anmodning.

Overtrædelse af det foreslåede § 10, stk. 5, foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 41, stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 10, stk. 5, er kreditservicevirksomheden. Den strafbare handling består i ikke at gøre oplysningerne tilgængelige for Finanstilsynet efter Finanstilsynets anmodning.

Det foreslås i *stk. 6*, at kreditserviceleverandører ikke må modtage og besidde midler fra låntagere.

Overtrædelse af det foreslåede § 10, stk. 6, foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 41, stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 10, stk. 6, er kreditservicevirksomheden. Den strafbare handling består i at benytte en kreditserviceleverandør, der modtager og besidder midler fra låntagere.

Den foreslåede § 10 implementerer artikel 12 i Europa-Par-

lamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere.

Til § 11

Det foreslås i *stk. 1*, at kreditservicevirksomheder skal indføre og opretholde effektive og gennemsigtige procedurer for behandling af klager fra låntagere.

Det foreslås i *stk. 2*, at behandling af sådanne klager skal ske vederlagsfrit.

Det foreslås i *stk. 3*, at kreditservicevirksomheder skal registrere klagerne og de foranstaltninger, der træffes for at håndtere dem.

Bestemmelsen skal sikre, at låntagere behandles ordentligt, hvilket indebærer, at låntager har mulighed for at klage. Ligeledes skal klager kunne klage over måden kreditserviceringsaktiviteterne udføres på. Det skal sikres, at låntager kan agere i forhold til kreditservicevirksomheden.

Overtrædelse af det foreslåede § 11 foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 41, stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 11 er kreditservicevirksomheden. Den strafbare handling består i ikke at indføre og opretholde gennemsigtige klageprocedurer eller i ikke at behandle dem vederlagsfrit eller uden registrering af klagerne og de foranstaltninger, der træffes for at håndtere dem.

Den foreslåede § 11 implementerer artikel 24 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere.

Til § 12

Det foreslås i *stk. 1* at en kreditservicevirksomhed, der har opnået tilladelse i overensstemmelse med §§ 3 eller 4, her i landet, og som ønsker at levere kreditserviceringsaktiviteter i et andet land inden for Den Europæiske Union, skal oplyse Finanstilsynet om en række forhold.

Hvis virksomheden har opnået tilladelse som kreditservicevirksomhed, er kreditservicevirksomheden berettiget til at udbyde de tjenester, der er omfattet af tilladelsen, i alle lande inden for Den Europæiske Union.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at kreditservicevirksomheden skal oplyse om, hvilket værtsland, som kreditservicevirksomheden agter at levere tjenesteydelser i, og, hvis kreditservicevirksomheden allerede har kendskab til disse oplysninger,

den medlemsstat, hvor kreditten blev ydet, hvis denne ikke blev ydet i Danmark eller i værtslandet.

Kreditservicevirksomheden skal oplyse, i hvilket land kreditserviceringsaktiviteterne ønskes påbegyndt. Kreditservicevirksomheden skal derudover oplyse, i hvilken medlemsstat, den kredit, der ønskes serviceret, blev ydet. Kreditservicevirksomheden skal alene oplyse om dette, hvis kreditten hverken blev ydet i Danmark eller i det værtsland, hvor kreditserviceringsaktiviteterne ønskes påbegyndt.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at kreditservicevirksomheden skal oplyse adressen på filialen af kreditservicevirksomheden, hvis der er etableret en sådan i værtslandet.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at kreditservicevirksomheden skal oplyse identiteten og adressen på kreditserviceleverandøren, hvis der anvendes en sådan i værtslandet.

Der henvises til lovforslagets § 10 og bemærkningerne hertil for nærmere om kravene til anvendelse af kreditserviceleverandører.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at kreditservicevirksomheden skal oplyse identiteten på de personer, der er ansvarlige for styring af kreditserviceringsaktiviteter i værtslandet.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 5*, at kreditservicevirksomheden skal oplyse om de foranstaltninger, der er truffet for at tilpasse kreditservicevirksomhedens interne procedurer, governanceordninger og interne kontrolmekanismer med henblik på at sikre overholdelse af den lovgivning, som finder anvendelse på en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller selve kreditaftalen.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 6*, at kreditservicevirksomheden skal kunne oplyse, at virksomheden kan kommunikere på værtslandets sprog, eller på det sprog kreditaftalen er udfærdiget på.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 7*, at kreditservicevirksomheden skal oplyse, om virksomheden har tilladelse til at modtage og besidde midler fra låntagere.

Bestemmelsen har til formål at give Finanstilsynet indsigt i kreditservicevirksomheders aktiviteter i udlandet og gøre det muligt at tilrettelægge tilsynet med aktiviteterne, inden de påbegyndes, herunder aftale det nødvendige samarbejde med kreditservicevirksomheden og det pågældende lands tilsynsmyndigheder. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at Finanstilsynet kan anmode om flere oplysninger efter forslaget til § 28.

Overtrædelse af det foreslåede § 12, stk. 1, foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 41, stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 12, stk. 1, er kreditservicevirksomheden. Den strafbare handling består i ikke at oplyse Finanstilsynet om forholdene nævnt i stk. 1, nr. 1-7.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at Finanstilsynet senest 45 arbejdsdage efter modtagelsen af alle oplysninger, der er nævnt i stk. 1, deler disse oplysninger med de kompetente myndigheder i værtslandet.

Hvis kreditservicevirksomheden ikke fremsender oplysningerne nævnt i stk. 1, nr. 1-7, i det omfang de er relevante for den pågældende kreditservicevirksomheds påtænkte virksomhed i værtslandet, og eventuelle oplysninger, som Finanstilsynet finder nødvendige, kan Finanstilsynet undlade at fremsende en meddelelse i overensstemmelse med stk. 2, indtil kreditservicevirksomheden har fremsendt oplysningerne. Fristen på 45 arbejdsdage, jf. stk. 2, 1. pkt., løber først fra det tidspunkt, hvor kreditservicevirksomheden har givet alle de nævnte oplysninger.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at Finanstilsynet derefter oplyser kreditservicevirksomheden om, på hvilken dato oplysningerne blev meddelt de kompetente myndigheder i værtslandet, og på hvilken dato de bekræftede modtagelsen af oplysningerne.

Det foreslås i *stk. 2, 3. pkt.*, at Finanstilsynet også meddeler oplysningerne til de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor kreditten blev ydet, hvis den ikke blev ydet i Danmark eller i værtslandet.

Det foreslås i *stk. 3*, at kreditservicevirksomheden kan påbegynde leveringen af tjenesteydelser i værtslandet fra: 1) modtagelsen af oplysning fra Finanstilsynet om, at værtslandets kompetente myndigheder har bekræftet, at den meddelelse, der er nævnt i stk. 2., er modtaget, eller 2) to måneder fra datoen for indgivelsen af alle de oplysninger, der er nævnt i stk. 1, hvis der ikke er modtaget nogen meddelelse som nævnt i nr. 1.

Det foreslås i lovforslagets *stk. 4*, at kreditservicevirksomheden skal oplyse Finanstilsynet, hvis der sker ændringer i de oplysninger, der kræves meddelt i henhold til stk. 1.

Overtrædelse af det foreslåede § 12, stk. 3 og 4, foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 41, stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 12, stk. 3 og 4, er kreditservicevirksomheden. Den strafbare handling består i at begynde leveringen af tjenesteydelserne før det tidligste af tidspunkterne angivet i stk. 3, nr. 1-2 eller i, at kreditservicevirksomheden ikke oplyser Finanstilsynet om ændringer i de oplysninger, der kræves meddelt efter stk. 1.

Kreditservicevirksomheden skal selv meddele ændringerne til værtslandets tilsynsmyndigheder, hvis en sådan pligt fremgår af det pågældende lands lovgivning.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet videresender oplysningerne, der er meddelt efter *stk. 4*, til de kompetente myndigheder i værtslandet hurtigst muligt og senest 45 dage efter modtagelsen af oplysningerne.

En kreditservicevirksomhed, der udøver virksomhed i et værtsland, er underlagt de restriktioner og krav, der er fastsat i dette værtslands nationale ret, som ikke er knyttet til andre krav om meddelelse af tilladelse til virksomheden end de krav, der følger af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere. Herunder et eventuelt forbud mod at modtage og opbevare midler fra låntagere.

Den foreslåede § 12 implementerer artikel 13 i af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere.

Til § 13

Det foreslås i § 13, at når Finanstilsynet modtager meddelelse fra en kompetent myndighed om, at en kreditservicevirksomhed, der har opnået tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union, ønsker at levere tjenesteydelser her i landet som udbyder af grænseoverskridende tjenesteydelser, skal Finanstilsynet straks til den kompetente myndighed i hjemlandet bekræfte modtagelsen af meddelelsen.

For nærmere om indholdet af den meddelelse, som Finanstilsynet modtager, henvises til § 12, *stk. 1-5*, og bemærkningerne hertil.

Den foreslåede § 13 implementerer artikel 13, *stk. 3*, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere.

Til § 14

Det foreslås i *stk. 1*, at en kreditservicevirksomhed, der har opnået tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union, kan påbegynde leveringen af tjenesteydelserne i form af kreditserviceringsaktiviteter her i landet fra det tidligste af de to tidspunkter, der foreslås i *nr. 1 og 2*.

Det foreslås i *nr. 1*, at kreditservicevirksomheden kan påbegynde leveringen af tjenesteydelser her i landet fra datoen, hvor de kompetente myndigheder i hjemlandet har oplyst

kreditservicevirksomheden, at Finanstilsynet har bekræftet modtagelsen af meddelelsen nævnt i § 13.

Det foreslås i *nr. 2*, at kreditservicevirksomheden kan påbegynde leveringen efter udløbet af to måneder fra datoen for indgivelse af alle de oplysninger, der er nævnt i § 12, *stk. 1*, til de kompetente myndigheder i hjemlandet.

Den udenlandske kreditservicevirksomhed må kun udøve den virksomhed, som den har tilladelse til som kreditservicevirksomhed i hjemlandet.

Overtrædelse af det foreslåede § 14 foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 41, *stk. 1*. Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 14 er kreditservicevirksomheden. Den strafbare handling består i at påbegynde leveringen her i landet tidligere end det tidligste af de to tidspunkter, der er nævnt i *nr. 1 og 2*.

Den foreslåede § 14 implementerer artikel 13, *stk. 1 og 5*, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere.

Til § 15

Det foreslås i lovforslagets *stk. 1*, at et kreditinstitut, skal give en potentiel kreditkøber de nødvendige oplysninger om en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller om selve den misligholdte kreditaftale og, hvor det er relevant, om sikkerhedsstillelse.

Det foreslåede vil medføre, at der ved en kreditkøbers køb af en kreditgivers rettigheder eller en misligholdt kreditaftale, stilles nogle krav om, hvilke informationer kreditinstituttet skal give til den potentielle køber.

Formålet er at køberen kan tage en velbegrunnet beslutning om køb af kreditten.

Der skal efter bestemmelsen gives de nødvendige oplysninger. De oplysninger, der er nødvendige, er dem der gør, at kreditkøberen kan foretage en vurdering af værdien af kreditgiverens rettigheder i henhold til den misligholdte kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, og sandsynligheden for at kunne realisere værdien af aftalen, før der indgås kontrakt om overførsel af kreditgivers rettigheder i henhold til den misligholdte kreditaftale, samtidig med at der sikres beskyttelse af de oplysninger, som kreditinstituttet har stillet til rådighed, samt fortroligheden af forretningsoplysninger.

En vigtig forudsætning for at kunne varetage rollen som kre-

ditkøber er, at virksomheden har mulighed for at få adgang til alle relevante oplysninger. I den forbindelse er det vigtigt, at kreditinstitutter giver potentielle kreditkøbere detaljerede oplysninger, således at de kan foretage deres egen vurdering af værdien af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale. Kreditinstitutter bør kun give disse oplysninger én gang i løbet af processen, enten i løbet af den indledende fase eller i de efterfølgende faser, men under alle omstændigheder inden indgåelsen af aftalen om overførsel. Denne oplysningspligt er nødvendig og berettiget, for at potentielle kreditkøbere kan træffe informerede valg, inden de indgår en transaktion, og det er derfor lovligt for kreditinstitutter at dele låntagernes personoplysninger med potentielle kreditkøbere. Sådanne oplysninger bør være strengt begrænset til, hvad der er nødvendigt for at sætte potentielle kreditkøbere i stand til at vurdere værdien af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale og sandsynligheden for at realisere værdien af denne aftale.

Videregivelse af oplysninger i henhold til § 15 samt videregivelse af oplysninger til en kreditkøber, som indgår aftale om overførsel af en kreditgivers rettigheder eller salg af en misligholdt kreditaftale, jf. § 2, nr. 13, i lov om kredit-servicevirksomheder og kreditkøbere, til en kreditkøber, jf. § 2, nr. 6, i lov om kredit-servicevirksomheder og kreditkøbere, er ikke omfattet af videregivelsesreglen i § 117, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 44, hvorefter det foreslås at indsætte et nyt stk. 3 i § 117 i lov om finansiel virksomhed.

Kreditinstituttets iagttagelse af denne oplysningspligt skal ske i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Overtrædelse af den foreslåede § 15, stk. 1, foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 41, stk. 2. Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 15, stk. 1, er det kreditinstitut, der påtænker at indgå en kontrakt om overførsel af en kreditgivers rettigheder eller en misligholdt kreditaftale. Den strafbare handling består i ikke at give den potentielle kreditkøber de nødvendige oplysninger.

Det foreslås i *stk. 2*, at kreditinstitutter, der overfører en kreditgivers rettigheder i henhold til misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale til en kreditkøber, to gange årligt skal oplyse Finanstilsynet om en række forhold nævnt i nr. 1-4.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at kreditinstituttet skal oplyse om identifikationen for juridiske enheder (LEI) for kreditkøberen eller LEI-koden for vedkommendes eventuelle repræsentant som udpeget i overensstemmelse med § 18, eller

hvis en sådan identifikator ikke findes, om oplysningerne nævnt i litra a eller b.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1, litra a*, at oplysningerne er om identiteten på kreditkøberen eller på direktionen og bestyrelsesmedlemmerne i kreditkøberens og de personer, som besidder kvalificerede andele i kreditkøberen, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1, litra b*, at oplysningerne er om adressen på kreditkøber eller dennes eventuelle repræsentant som udpeget i overensstemmelse med § 18.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at kreditinstituttet skal oplyse om det samlede udestående beløb for kreditgiverens rettigheder i henhold til de misligholdte kreditaftaler eller for de misligholdte kreditaftaler, som overføres.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 3*, at kreditinstituttet skal oplyse om antallet og størrelsen af kreditgiverens rettigheder i henhold til de misligholdte kreditaftaler eller de misligholdte kreditaftaler, der overføres.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 4*, at kreditinstituttet skal oplyse om, hvorvidt overførslen omfatter kreditgiverens rettigheder i henhold til de misligholdte kreditaftaler eller selve de misligholdte kreditaftaler, der er indgået med forbrugere, og de eventuelle typer af aktiver, der tjener som sikkerhedsstillelse for de misligholdte kreditaftaler.

Når et kreditinstitut overfører misligholdte kreditaftaler, skal kreditinstituttet således to gange årligt underrette Finanstilsynet om det samlede udestående beløb for de overførte kreditporteføljer og om antallet og størrelsen af de omfattede kreditter, samt om transaktionen omfatter kreditaftaler indgået med forbrugere. For hver kreditportefølje, der overføres i en enkelt transaktion, skal de givne oplysninger omfatte identifikatoren for juridiske enheder (LEI) for kreditkøberen eller, hvor det er relevant, for dennes repræsentant, eller, hvor dette ikke er muligt, kreditkøberens identitet og adresse eller, hvis det er relevant, oplysninger om dennes repræsentant i Unionen.

Det foreslås i *stk. 3*, at kreditinstitutterne efter anmodning fra Finanstilsynet skal afgive oplysningerne nævnt i *stk. 2*, på kvartalsbasis, når Finanstilsynet vurderer, at det er nødvendigt.

Det vil eksempelvis være nødvendigt for bedre at kunne overvåge et stort antal overførsler, der kan finde sted i en kriseperiode.

Overtrædelse af det foreslåede § 15, stk. 2 og 3, foreslås

strafbelagt, jf. lovforslagets § 41, stk. 2. Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 15, stk. 2 og 3, er det kreditinstitut, der påtænker at indgå en kontrakt om overførsel af en kreditgivers rettigheder eller en misligholdt kreditaftale. Den strafbare handling består i ikke at oplyse Finanstilsynet om forholdene nævnt i stk. 2, nr. 1-4 to gange årligt, eller ikke at oplyse om forholdene kvartalsvis, når Finanstilsynet anmoder om dette.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at stk. 2 og 3 finder tilsvarende anvendelse, når Finanstilsynet er værtslandsmyndighed.

Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt.*, at Finanstilsynet hurtigst muligt videregiver oplysningerne til kreditkøberens hjemland.

De foreslåede stk. 1-4 skal anvendes i overensstemmelse med gældende regler om databeskyttelse, herunder Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger.

Den foreslåede § 15 implementerer artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kredit-servicevirksomheder og kreditkøbere.

Til § 16

Det foreslås i *stk. 1*, at en kreditkøber, der er hjemmehørende i Den Europæiske Union, eller som har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller hvis den i henhold til national ret ikke har et vedtægtsmæssigt hjemsted, sit hovedkontor i Den Europæiske Union, skal udpege et kreditinstitut, et ejendomskreditselskab, der er underlagt tilsyn efter lov om ejendomskreditselskaber, en forbrugslånsvirksomhed, der er underlagt tilsyn efter lov om forbrugslånsvirksomheder eller en kredit-servicevirksomhed, til at udføre kredit-serviceaktiviteter med relation til kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, der er indgået med forbrugere.

Dette har til hensigt at sikre, at den der udfører kredit-servicevirksomhed er godkendt hertil, og at kreditkøbere ikke kan agere kredit-servicevirksomhed uden først at indhente tilladelse hertil.

Den samme virksomhed kan godt både agere kreditkøber og kredit-servicevirksomhed, så længe der indhentes tilladelse som kredit-servicevirksomhed, jf. lovforslagets §§ 3 og 4.

Overtrædelse af det foreslåede § 16, stk. 1, foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 41, stk. 2. Ansvarssubjektet for

overtrædelse af § 16, stk. 1, er kreditkøberen. Den strafbare handling består i ikke at udpege et kreditinstitut, et ejendomskreditselskab, der er underlagt tilsyn efter lov om ejendomskreditselskaber, en forbrugslånsvirksomhed, der er underlagt tilsyn efter lov om forbrugslånsvirksomheder eller en kredit-servicevirksomhed, til at udføre kredit-serviceaktiviteter med relation til kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, der er indgået med forbrugere.

Det foreslås i lovforslagets *stk. 2*, at repræsentanten for en tredjelandskreditkøber, jf. § 18, skal udpege en et kreditinstitut, et ejendomskreditselskab, der er underlagt tilsyn efter lov om ejendomskreditselskaber, en forbrugslånsvirksomhed, der er underlagt tilsyn efter lov om forbrugslånsvirksomheder eller en kredit-servicevirksomhed, medmindre repræsentanten selv er en sådan virksomhed, til at udføre kredit-serviceaktiviteter i forbindelse med en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, som indgås med virksomheder og personer nævnt i nr. 1 og 2.

Det foreslås i *nr. 1*, at det skal gælde kreditaftaler, som indgås med fysiske personer, herunder forbrugere og selvstændige arbejdstagere.

Det foreslås i *nr. 2*, at det skal gælde for kreditaftaler, som indgås med mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder (SMV'er).

Mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder (SMV'er) skal forstås i overensstemmelse med artikel 2 i bilaget til Kommissionens henstilling 2003/361/EF.

I tilfælde, hvor overførslen af en kreditportefølje både omfatter kreditaftaler indgået med forbrugere, andre fysiske personer eller SMV'er, for hvilke der kræves udpegelse af et kreditinstitut, eller en virksomhed under Finanstilsynets tilsyn efter lov om ejendomskreditselskaber eller lov om forbrugslånsvirksomheder, eller af en kredit-servicevirksomhed, og samtidig også omfatter andre kreditaftaler, for hvilke en sådan udpegelse ikke er påkrævet, skal kreditkøberen eller dennes repræsentant opfylde udpegelsesforpligtelsen i forbindelse med kreditaftaler indgået med forbrugere, andre fysiske personer eller SMV'er.

Når en kreditkøber eller dennes repræsentant, der er udpeget i overensstemmelse med denne lov, skal udpege en kredit-servicevirksomhed eller en anden enhed, og vælger selv at forvalte og fyldestgøre rettigheder og forpligtelser i forbindelse med en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, anses kreditkøberen, eller dennes repræsentant, for at være en kredit-servicevirksomhed og skal derfor godkendes i henhold til denne lov.

Overtrædelse af det foreslåede § 16, stk. 2, foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 41, stk. 2. Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 16, stk. 2, er repræsentanten for en tredjelandskreditkøber, jf. § 18. Den strafbare handling består i ikke at udpege et kreditinstitut, et ejendomskreditselskab, der er underlagt tilsyn efter lov om ejendomskreditselskaber, en forbrugslånsvirksomhed, der er underlagt tilsyn efter lov om forbrugslånsvirksomheder eller en kreditservicevirksomhed, til at udføre kreditserviceringsaktiviteter med relation til kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, som indgås med virksomhederne og personerne nævnt i nr. 1 og 2.

Det foreslås i lovforslagets *stk. 3, 1. pkt.*, at enheden udpeget efter stk. 1 og 2, på vegne af kreditkøberen, skal opfylde de forpligtelser, der er pålagt kreditkøberen i henhold til §§ 17 og 19.

Det foreslåede vil medføre, at enheden udpeget efter stk. 1 og 2 på vegne af kreditkøberen skal opfylde pligterne til at underrette en række oplysninger til Finanstilsynet efter §§ 17 og 19.

For nærmere om underretningspligterne henvises der til forslaget til §§ 17 og 19 og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at er der ikke er udpeget nogen kreditservicevirksomhed eller anden enhed, er kreditkøberen eller dennes repræsentant omfattet af disse forpligtelser.

Den foreslåede § 16 implementerer artikel 17, stk. 1 og 5, i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere.

Til § 17

Det foreslås i lovforslagets *stk. 1*, at en kreditkøber eller dennes eventuelle repræsentant, jf. § 18, der udpeger et kreditinstitut, et ejendomskreditselskab, der er underlagt tilsyn efter lov om ejendomskreditselskaber, en forbrugslånsvirksomhed, der er underlagt tilsyn efter lov om forbrugslånsvirksomheder eller en kreditservicevirksomhed, til at udføre kreditserviceringsaktiviteter, i forbindelse med de overførte kreditgiverrettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, skal underrette Finanstilsynet om identiteten og adressen på kreditservicevirksomheden eller den anden enhed senest den dato, hvor kreditserviceringsaktiviteterne påbegyndes.

Selvom kreditservicevirksomheder i forvejen skal have tilladelse af Finanstilsynet og derfor er underlagt tilsyn, er det nødvendigt, at en kreditkøber meddeler Finanstilsynet, hvil-

ken kreditservicevirksomhed denne har udpeget til at udføre aktiviteterne, da det muliggør, at Finanstilsynet kan udøve sine tilsynsbeføjelser med hensyn til de regler, der gælder for forholdet imellem kreditkøber og kreditservicevirksomhed.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis kreditkøberen eller en eventuel repræsentant, jf. § 18, udpeger en anden enhed end den, der blev underrettet om i henhold til stk. 1, underretter kreditkøberen eller dennes eventuelle repræsentant Finanstilsynet herom senest på datoen for ændringen med angivelse af identiteten og adressen på den nye kreditservicevirksomhed eller anden enhed.

Det foreslåede vil medføre, at ændringer i udpegelsen af kreditservicevirksomheden skal meddeles Finanstilsynet senest på datoen for ændringen. Der skal afgives de samme oplysninger om den nye kreditservicevirksomhed, som der skulle om den forudgående, jf. bestemmelsens stk. 1.

Overtrædelse af den foreslåede § 17, stk. 1 og 2 foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 41, stk. 2. Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 17 er kreditkøberen eller dennes eventuelle repræsentant, jf. § 18. Den strafbare handling består i ikke at underrette Finanstilsynet om identiteten og adressen på kreditservicevirksomheden eller den anden enhed senest den dato, hvor kreditserviceringsaktiviteterne påbegyndes eller ikke at underrette Finanstilsynet om identiteten og adressen på den nye kreditservicevirksomhed eller anden enhed, hvis der udpeges en ny.

Det foreslås i *stk. 3*, at når Finanstilsynet modtager oplysninger efter stk. 1 eller 2, fremsender Finanstilsynet hurtigst muligt oplysningerne til de kompetente myndigheder i et eventuelt værtsland eller i den eventuelle medlemsstat, hvor kreditten blev ydet, hvis dette ikke er i Danmark eller i det eventuelle værtsland.

Det foreslåede vil medføre, at når Finanstilsynet efter stk. 1 modtager oplysninger om identiteten på kreditservicevirksomheden eller den anden enhed eller efter stk. 2 modtager oplysninger om senere udpegede enheder end dem, der tidligere er underrettet om, skal Finanstilsynet hurtigst muligt fremsende oplysningerne til de kompetente myndigheder i et eventuelt værtsland eller i den eventuelle medlemsstat, hvor kreditten blev ydet, hvis dette ikke er i Danmark eller i det eventuelle værtsland.

Formålet med bestemmelsen er samarbejde med kompetente myndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union, når det er nødvendigt for udførelsen af deres opgaver og udførelsen af deres beføjelser i henhold til nationale bestemmelser.

Den foreslåede § 17 implementerer artikel 18 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere.

Til § 18

Det foreslås i lovforslagets *stk. 1*, at en kreditkøber, der ikke er hjemmehørende inden for Den Europæiske Union, eller som ikke har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller hvis den i henhold til national ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, sit hovedkontor i Den Europæiske Union, skal når der er indgået en aftale om overførsel af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller til selve den misligholdte kreditaftale, som er udstedt af et dansk kreditinstitut, udpege en repræsentant, som er hjemmehørende i Den Europæiske Union, eller som har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller hvis den i henhold til national ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, sit hovedkontor i Den Europæiske Union.

Det foreslåede vil medføre, at en tredjelandskreditkøber, som ønsker at købe kreditaftaler udstedt af danske kreditinstitutter, skal have udpeget en repræsentant som er hjemmehørende i Den Europæiske Union. Bestemmelsen skal sikre, at der kan føres tilsyn, og at Finanstilsynet har en kontakt og kan rette henvendelse til en repræsentant inden for Den Europæiske Union ud over eller i stedet for kreditkøber.

Det foreslås i *stk. 2*, at repræsentanten, jf. *stk. 1*, er ansvarlig for opfyldelse af alle pligter, som påhviler kreditkøberen i henhold til bestemmelserne i denne lov.

Overtrædelse af det foreslåede § 18, *stk. 1*, foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 41, *stk. 2*. Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 18, *stk. 1*, er kreditkøberen, der ikke er hjemmehørende inden for Den Europæiske Union, eller som ikke har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller hvis den i henhold til national ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, sit hovedkontor i Den Europæiske Union. Den strafbare handling består i ikke at udpege en repræsentant, som er hjemmehørende i Den Europæiske Union, eller som har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller hvis den i henhold til national ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, sit hovedkontor i Den Europæiske Union.

Den foreslåede § 18 implementerer artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere.

Til § 19

Det foreslås i lovforslagets *stk. 1*, at en kreditkøber eller en eventuel repræsentant, jf. § 18, som overfører en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller

selve den misligholdte kreditaftale, to gange årligt skal oplyse Finanstilsynet, om identifikatoren for juridiske enheder (LEI-kode) for den nye kreditkøber, eller dennes eventuelle repræsentant, jf. § 18.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1 og 2*, at hvis en sådan identifikator ikke findes, skal Finanstilsynet oplyses om identiteten på den nye kreditkøber eller dennes eventuelle repræsentant, jf. § 18, eller direktions- eller bestyrelsesmedlemmerne i den nye kreditkøber og de personer, som besidder kvalificerede andele i den nye kreditkøber, jf. § 5, *stk. 3*, i lov om finansiel virksomhed, og adressen på den nye kreditkøber eller, hvis det er relevant, dennes repræsentant, jf. § 18.

Det foreslås i *stk. 2*, at kreditkøberen eller dennes repræsentant, jf. § 18, samtidig med oplysningerne, jf. *stk. 1*, endvidere skal oplyse Finanstilsynet om en række forhold, der er nævnt nr. 1-3.

Det foreslås i *nr. 1*, at oplysningspligten i *stk. 1*, omfatter det samlede udestående beløb for kreditgiverens rettigheder i henhold til den misligholdte kreditaftale eller de misligholdte kreditaftaler, der overføres.

Det foreslås i *nr. 2*, at oplysningen i *stk. 1*, omfatter antallet og størrelsen af kreditgiverens rettigheder i henhold til de misligholdte kreditaftaler eller de misligholdte kreditaftaler, der overføres.

Det foreslås i *nr. 3*, at oplysningspligten i *stk. 1* omfatter oplysninger om, hvorvidt overførslen omfatter en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, der er indgået med forbrugere, og de typer af aktiver, der tjener som sikkerhedsstillelse for den misligholdte kreditaftale, hvor dette er relevant.

Det foreslåede vil medføre, at når en kreditkøber eller dennes eventuelle repræsentant overfører misligholdte kreditaftaler, skal kreditkøberen eller repræsentanten to gange årligt underrette Finanstilsynet om det samlede udestående beløb for de overførte kreditporteføljer, om antallet og størrelsen af de omfattede kreditter, om transaktionen omfatter kreditaftaler indgået med forbrugere og de typer af aktiver, der tjener som sikkerhedsstillelse, hvor dette er relevant.

Det foreslås i *stk. 3*, at kreditkøberen eller dennes eventuelle repræsentant, jf. § 18, efter anmodning fra Finanstilsynet, skal afgive oplysningerne nævnt i *stk. 1 og 2*, kvartalsvis, når Finanstilsynet vurderer, at det er nødvendigt.

Det vil eksempelvis være nødvendigt for bedre at kunne overvåge et stort antal overførsler, der kan finde sted i en kriseperiode.

Overtrædelse af den foreslåede § 19 foreslås med lovfor-
slagets § 41, stk. 2, strafbelagt. Ansvarssubjektet for over-
trædelse af stk. 1 er kreditkøberen eller dennes eventuelle
repræsentant, jf. § 18. Den strafbare handling består i ikke
at oplyse Finanstilsynet om forholdene nævnt i stk. 1, nr.
1-2 og stk. 2, nr. 1-3 to gange årligt, eller ikke at oplyse
om disse forhold kvartalsvis, når Finanstilsynet anmoder om
dette.

Det foreslåede implementerer artikel 20 i Europa-Parlamen-
tets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november
2021 om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere.

Til § 20

Efter de gældende regler i lov om inkassovirksomhed §
9 skal virksomheder der driver inkassovirksomhed, udøve
deres hverv i overensstemmelse med god inkassoskik, hvor-
efter ingen må udsættes for urimelig pression, skade eller
ulempe. Dette krav vedrører således selve den benyttede
fremgangsmåde.

Bedømmelsen heraf sker ud fra en objektiv vurdering af
den pågældende adfærd m.v., men skyldnerens eller kundens
konkrete forhold kan dog have betydning for, hvilke krav
der bør stilles til inkassovirksomheden. Der vil eksempelvis
normalt være grund til at gå lempeligere frem over for en
person, der må forventes at være insolvent.

Inkassovirksomheden må ikke anvende virkemidler, som
lægger et stærkere pres på skyldneren, når en mere lempelig
fremgangsmåde ville føre til samme resultat. Heri ligger
også, at inkassovirksomheder undervejs skal vejlede skyld-
neren om, hvordan sagen lettest for skyldneren kan afsluttes.

Før der over for en skyldner iværksættes andre foranstaltning-
er med henblik på inddrivelse, skal der til skyldneren være
sendt en påkravsskrivelse, der giver skyldneren mulighed
for at indfri fordringen uden yderligere omkostninger.

Det foreslås i lovforslagets § 20, *stk. 1*, at kreditservicevirk-
somheder og kreditkøbere skal drive virksomhed i overens-
stemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden
for virksomhedsområdet.

Det foreslåede vil medføre, at der fastlægges en række ad-
færdsnormer for kreditservicevirksomheder og kreditkøbere.

Det foreslås at reglen gælder for både kreditservicevirk-
somheder og for kreditkøbere, da hensynene til at have en
adfærdregulerende regel er de samme for kreditservicevirk-
somheder såvel som kreditkøbere.

Bestemmelsen vil i høj grad videreføre gældende ret, og in-
debærer det samme beskyttelsesniveau for låntager, som der
hidtil har været gældende efter lov om inkassovirksomhed.

Bestemmelsen svarer til de gældende bestemmelser om god
skik på det finansielle område, eksempelvis § 43 i lov om
finansiell virksomhed. God skik-reglerne har til formål at
sikre, at kunderne kan have tillid til markedet og de virk-
somheder, der agerer på markedet, og reglerne vil endvidere
bidrage til at sikre et velfungerende marked.

Denne god skik-regel gælder således også for kreditinstitut-
ter, så længe den pågældende kreditaftale serviceres af kre-
ditinstituttet selv.

God skik er en dynamisk norm, der fastlægger rammerne
for virksomhedernes adfærd på markedet. Efter god skik-be-
stemmelserne skal der foretages en løbende normdannelse
og videreudvikling af retstilstanden, således at den svarer
til den gældende samfundsopfattelse af sund og rimelig er-
hvervsudøvelse. Hvorvidt et forhold er i overensstemmelse
med redelig forretningsskik og god praksis skal fortolkes
i lyset af hensynet til at sikre velfungerende markeder, her-
under hensynene til forbrugerne, de erhvervsdrivende og al-
mene samfundsinteresser, som de udvikles over tid. Hensyn-
ene er principielt sideordnede, og Finanstilsynet skal derfor
foretage en konkret afvejning af hensynene på baggrund af
de konkrete omstændigheder i de konkrete sager forelagt for
Finanstilsynet.

Normen regulerer kreditservicevirksomhedens og kreditkø-
bernes adfærd over for såvel potentielle som eksisterende
kunder og låntagere. Dette er ensbetydende med, at kravet
til redelig forretningsskik og god praksis både omfatter kre-
ditservicevirksomhedernes adfærd i forbindelse med mar-
kedsføring, aftaleindgåelse og det løbende aftaleforhold.

Bestemmelsen gør det samtidigt muligt at foretage en of-
fentligretlig vurdering af, om de indgåede aftaler og vilkår
er i overensstemmelse med kravet om redelig forretnings-
skik og god praksis.

Finanstilsynet er ikke forpligtet til at behandle alle klager,
som Finanstilsynet modtager, men kan på basis af en klage
eller af egen drift behandle spørgsmål om god skik.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren kan fastsætte
nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis
for kreditkøbere og kreditservicevirksomheder.

Bestemmelsen forventes benyttet til løbende at fastsætte
regler, som medvirker til en løbende normdannelse og vide-
reudvikling af retstilstanden, som svarer til den gældende
samfundsopfattelse af sund og rimelig erhvervsudøvelse.

Til § 21

Det foreslås i lovforslagets *stk. 1*, at kreditservicevirksomheder og kreditkøbere skal iagttage kravene nævnt i nr. 1-3.

Det foreslås i *nr. 1*, at kreditservicevirksomheder og kreditkøbere skal give oplysninger til låntagere, som ikke er vildledende, uklare eller forkerte.

Overtrædelse af den foreslåede § 21, stk. 1, nr. 1, foreslås med lovforslagets § 41, stk. 1, strafbelagt. Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 21, stk. 1, nr. 1, er kreditkøberen eller kreditservicevirksomheden. Den strafbare handling består i at give oplysninger til låntagere, som er vildledende, uklare eller forkerte.

Det foreslås i *nr. 2*, at kreditservicevirksomheder og kreditkøbere skal respektere og beskytte låntageres personoplysninger og privatliv.

At kreditkøbere og kreditservicevirksomheder skal respektere og beskytte låntagerens privatliv indebærer eksempelvis, at kreditkøbere og kreditservicevirksomheder ikke uanmodet må rette personlig henvendelse til låntageren på steder, hvortil der ikke er almindelig adgang.

At kreditkøbere og kreditservicevirksomheder skal respektere og beskytte låntagerens personoplysninger og privatliv indebærer navnlig overholdelse af de databeskyttelsesretlige regler i bl.a. databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Det bemærkes i den forbindelse, at de databeskyttelsesretlige regler i alle tilfælde udgør retlige forpligtelser for kreditkøbere og kreditservicevirksomheder, som dermed skal overholde de databeskyttelsesretlige regler i forbindelse med driften af deres virksomhed.

Overtrædelse af den foreslåede § 21, stk. 1, nr. 2, foreslås med lovforslagets § 41, stk. 1, strafbelagt. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 1, nr. 2, er kreditkøberen eller kreditservicevirksomheden. Den strafbare handling består i ikke at respektere og beskytte låntageres personoplysninger og privatliv.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at kreditkøbere og kreditservicevirksomheder skal kommunikere med låntagere på en måde, der ikke udgør chikane, tvang eller utilbørlig påvirkning.

Overtrædelse af den foreslåede § 21, stk. 1, nr. 3, foreslås med lovforslagets § 41, stk. 1, strafbelagt. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 1, nr. 3, er kreditkøberen eller kre-

ditservicevirksomheden. Den strafbare handling består i at kommunikere med låntagere på en måde, der udgør chikane, tvang eller utilbørlig påvirkning.

Det foreslås i *stk. 2*, at kreditkøberen eller enheden, jf. §§ 16 eller 17, eller kreditservicevirksomheden, hvis der er udpeget en sådan til at udføre kreditserviceringsaktiviteter, i god tid forud for den første inddrivelse af gæld skal sende låntageren en skriftlig meddelelse, der på en for modtageren klar og forståelig måde oplyser om forholdene nævnt i nr. 1-9.

Det foreslåede stk. 2 vil medføre, at der skal sendes en skriftlig meddelelse til låntageren med forholdene nævnt i nr. 1-9, og denne meddelelse skal sendes i god tid.

Formålet med bestemmelsen er, at låntageren i god tid forud for første inddrivelse på en klar og forståelig måde får meddelelse om de oplysninger, der er nødvendige for låntageren, herunder i forhold til at kunne bedømme kravets opgørelse og retsmæssigheden af kravet.

At låntageren skal have meddelelsen i ”god tid” indebærer, at låntageren skal have tilstrækkelig tid til at kunne bedømme kravet. Det vil i den forbindelse normalt udgøre tilstrækkelig god tid for låntageren, hvis meddelelsen sendes senest 10 hverdage inden inddrivelsen.

Det foreslås i *nr. 1*, at låntageren skal have oplysninger om overførslen, der fandt sted, herunder datoen for overførslen.

Det foreslås i *nr. 2*, at låntageren skal oplyses om identifikation af og kontaktoplysninger for kreditkøberen.

Det foreslås i *nr. 3*, at låntageren skal oplyses om identifikation af og kontaktoplysninger for kreditservicevirksomheden eller den enhed, der er nævnt i §§ 16 og 17.

Det foreslås i *nr. 4*, at låntageren skal have dokumentation for meddelelse af tilladelse til en kreditservicevirksomhed i medfør af § 3 når en sådan er udpeget.

Det foreslås i *nr. 5*, at låntageren, hvor det er relevant, skal oplyses om identiteten på og kontaktoplysninger for kreditserviceleverandøren.

Det foreslås i *nr. 6*, at låntageren skal have en tydelig angivelse af et kontaktpunkt hos kreditkøberen eller, hos enheden, jf. §§ 16 og 17, eller hos kreditservicevirksomheden, hvis der er udpeget en sådan til at udføre kreditserviceringsaktiviteter, og, hvor det er relevant, hos kreditserviceleverandøren, hvorfra der kan indhentes oplysninger, når det er nødvendigt.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 28, hvorefter virksomheder omfattet af loven skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed.

Det foreslås i *nr. 7*, at låntageren skal have oplysninger om de beløb, som låntager skylder på tidspunktet for meddelelsen, med angivelse af, hvad der skal betales i kapital, renter, gebyrer og andre tilladte omkostninger.

Det foreslås i *nr. 8*, at låntageren skal have en erklæring om, at relevant EU-ret og national ret vedrørende navnlig håndhævelsen af kontrakter, forbrugerbeskyttelse, låntagers rettigheder og strafferet finder anvendelse.

Det foreslås i *nr. 9*, at låntageren skal oplyses om navn, adresse og kontaktoplysninger på den klageinstans, hvortil låntager kan indgive en klage.

Overtrædelse af den foreslåede § 21, stk. 2, foreslås med lovforslagets § 41, stk. 1, strafbelagt. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 2 er kreditkøberen eller enheden, jf. §§ 16 eller 17, eller kreditservicevirksomheden. Den strafbare handling består i, at der ikke på en klar og forståelig måde som minimum oplyses om forholdene nævnt i stk. 2, nr. 1-9.

Det foreslås i *stk. 3*, at samme meddelelse som nævnt i stk. 2, skal gives ved enhver overførsel af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller af selve den misligholdte kreditaftale til en kreditkøber.

Det foreslås i *stk. 4*, at samme meddelelse som nævnt i stk. 2, skal gives, hvis en låntager anmoder herom.

Det foreslås i *stk. 5*, at kreditkøberen eller, enheden, jf. §§ 16 og 17, eller kreditservicevirksomheden, hvis der er udpeget en sådan til at udføre kreditserviceringsaktiviteter, i al efterfølgende kommunikation med låntageren skal omfatte oplysningerne nævnt i stk. 2, nr. 6.

Det foreslås i *stk. 6*, at i den første meddelelse efter udpegelsen af en ny kreditservicevirksomhed, skal oplysningerne nævnt i stk. 2, nr. 3, 4 og 6 medtages.

Overtrædelse af den foreslåede § 21, stk. 3-6, foreslås med lovforslagets § 41, stk. 1, strafbelagt. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 3-6 er kreditkøberen, enheden, jf. §§ 16 og 17 eller kreditservicevirksomheden. Den strafbare handling består i, ikke at give de nævnte oplysninger til låntageren.

Det foreslåede § 21 implementerer artikel 10 i Europa-Parla-

mentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere.

Det foreslås i *stk. 7*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om etablering af en klageinstans for klager fra låntagere vedrørende kreditkøbere, kreditservicevirksomheder og kreditserviceleverandører for så vidt angår aktiviteter omfattet af loven.

Det foreslåede vil medføre, at erhvervsministeren får bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om etablering af en klageinstans, hvortil låntagere kan indgive klager vedrørende kreditkøbere, kreditservicevirksomheder og kreditserviceleverandører for så vidt angår aktiviteter omfattet af loven.

Det forventes, at bemyndigelsesbestemmelsen udnyttes ved udstedelse af en bekendtgørelse, som fastsætter regler om etablering af en klageinstans, hvortil låntagere kan indgive klager relateret til kreditkøberes, kreditservicevirksomheders og kreditserviceleverandørers aktiviteter omfattet af loven. Efter lovforslagets § 2, nr. 3, kan låntagere både være fysiske personer, herunder forbrugere og selvstændige arbejdstagere, og juridiske personer.

Den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse skal ses i sammenhæng med forslaget til stk. 2, nr. 9, hvorefter låntageren skal oplyses om navn, adresse og kontaktoplysninger på den klageinstans, hvortil låntager kan indgive en klage.

Reglerne i den forventede bekendtgørelse vedrørende etablering af en klageinstans forventes at implementere artikel 24, stk. 3, og artikel 10, stk. 2, litra i, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere.

Det følger af artikel 24, stk. 3, at medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder indfører og offentliggør en procedure for behandling af klager fra låntagere vedrørende kreditkøbere, kreditservicevirksomheder og kreditserviceleverandører, og sikrer at klagerne behandles hurtigt efter modtagelsen.

Til § 22

De almindelige regler om beskyttelse af whistleblowere og etablering af whistleblowerordninger følger af lov om beskyttelse af whistleblowere. Det følger af lov om beskyttelse af whistleblowere § 9, stk. 1, at arbejdsgivere med 50 eller flere ansatte skal etablere en intern whistleblowerordning, hvor arbejdstagerne kan indberette oplysninger omfattet af lovens § 1, stk. 1.

Det følger af lov om beskyttelse af whistleblowere § 1, stk. 1, at loven finder anvendelse på indberetninger, som vedrører overtrædelser af EU-retten, og som er omfattet af anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten, og indberetninger, som i øvrigt vedrører alvorlige lovovertrædelser eller øvrige alvorlige forhold.

Derudover gælder der særlige regler for finansielle virksomheder efter eksempelvis lov om finansiell virksomhed § 75 a og lov om forsikringsvirksomhed § 135. Det følger heraf, at finansielle virksomheder skal have en whistleblowerordning, hvor ansatte kan foretage anonyme indberetninger om lovovertrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af virksomheden, dens ansatte eller medlemmer af bestyrelsen.

Det foreslås i § 22, stk. 1, 1. pkt., at en kreditservicevirksomhed skal have en ordning, hvor dens ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, som er begået af virksomheden, herunder ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden.

Kravet om en særlig kanal indebærer, at virksomheden skal have etableret en ordning med det formål, at ansatte som minimum skal kunne indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til ordningen.

At kanalen tillige skal være uafhængig og selvstændig betyder, at der skal etableres en selvstændig funktion, der er uafhængig af den daglige ledelse, og hvor indberetning kan ske uden om de normale procedurer. Det kan f.eks. være direkte til den afdeling eller de ansatte, som behandler indberetningerne. Det vil eksempelvis kunne være en complianceansvarlig eller en anden funktion, der er uafhængig af den daglige ledelse, herunder den ansattes foresatte.

At der kan indberettes overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering betyder, at der kan indberettes om alvorlige såvel som mindre alvorlige forseelser, og der ligeledes kan indberettes om overtrædelser, som ikke er af afgørende betydning for koncernen eller virksomheden som helhed. Det kan f.eks. være tilfælde, som alene kan medføre et påbud eller en påtale fra Finanstilsynet. Der vil tillige kunne indberettes i tilfælde af mistanke om overtrædelse af den finansielle regulering.

Den finansielle regulering omfatter den til enhver tid gældende regulering, der hører under Erhvervsministeriets ressortområde, som Finanstilsynet fører tilsyn med. Dette inkluderer også EU-regulering på det finansielle område, heriblandt forordninger og direkte gældende sekundære retsakter i form af delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter

(niveau 2-regulering), som har direkte virkning for kreditservicevirksomheder.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at indberetningerne skal kunne foretages anonymt.

At indberetninger skal kunne foretages anonymt indebærer, at den, der indberetter en overtrædelse, kan gøre dette fuldstændigt anonymt, f.eks. via en løsning på virksomhedens intranet, hvor der kan indsendes indberetninger uden angivelse af navn, uden mulighed for sporing af computerens IP-adresse og lignende. Indberetningerne bør som udgangspunkt alene være tilgængelige for den afdeling eller medarbejder, som behandler indberetningerne. Dette vil eksempelvis kunne være den complianceansvarlige.

Anonyme henvendelser til en whistleblowerordning kan svække mulighederne for at bevise, at der er sket forskelsbehandling som følge af indberetningen, da kravet om anonymitet medfører, at virksomheden i tilfælde af anonyme indberetninger ikke ved, hvem der har foretaget indberetningen. Det er imidlertid vigtigt at sikre, at de ansatte, der anvender ordningen, kan være fuldstændig anonyme, idet det kan være svært for en ansat at beslutte at indberette en overtrædelse til virksomheden, hvis det ikke kan ske anonymt. En ansat kan eksempelvis være bange for at miste sit arbejde, imens en anden ansat kan føle, at handlingen er illoyal over for en kollega eller over for virksomheden.

En overtrædelse eller en potentiel overtrædelse begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen, omfatter enhver overtrædelse eller potentiel overtrædelse af virksomhedens forpligtelser, også selvom denne ikke kan henføres til en enkelt person, men eksempelvis skyldes en grundlæggende systemfejl i virksomheden. Der vil tillige kunne blive indberettet om overtrædelser, der skyldes undladelser. Hvis en virksomhed har valgt at outsource en del af de forpligtelser, der påhviler den enkelte virksomhed til en ekstern virksomhed, vil de ansatte i virksomheden også kunne indberette til virksomhedens whistleblowerordning om manglende efterlevelse af forpligtelserne, som sker hos den eksterne virksomhed. Ansatte hos den eksterne virksomhed vil kunne indberette overtrædelser til Finanstilsynet.

En kreditservicevirksomhed kan outsource en whistleblowerordning til en ekstern leverandør. En kreditservicevirksomhed kan imidlertid ikke fraskrive sig sine forpligtelser efter lovgivningen, og en virksomhed, der benytter sig af outsourcing, er således fortsat ansvarlig for, at ordningen lever op til lovgivningens krav.

En virksomhed, som varetager, administrerer eller på anden måde håndterer en ordning på vegne af en kreditservicevirksomhed, skal være opmærksom på anden særlovgivning, der kan være til hinder herfor. En virksomhed, der varetager,

administrerer eller på anden måde håndterer en ordning på vegne af en kreditservicevirksomhed, skal endvidere være opmærksom på eventuelle lovbestemte oplysningsforpligtelser som kreditservicevirksomhederne er underlagt, idet nærværende lovforslag ikke ændrer herpå.

Da det oftest er ansatte i virksomheder, som er tættest på oplysninger om eventuelle overtrædelser af reguleringen, er det særligt relevant, at de har mulighed for at indberette disse oplysninger til virksomheden via en særlig kanal, som er selvstændig og uafhængig af den daglige ledelse, således at virksomheden får mulighed for at rette op på lovstridige forhold. Ansattes, herunder direktionens, indberetning til whistleblowerordningen vil ikke være i strid med § 132 i selskabsloven om tavshedspligt. Dette gælder tillige i tilfælde, hvor ordningen er outsourcet til en ekstern leverandør.

Ifølge forslaget er det ikke et krav, at medlemmer af bestyrelsen i en kreditservicevirksomhed skal kunne indberette til ordningen. Medlemmer af bestyrelsen kan fortroligt indberette overtrædelser og potentielle overtrædelser af den regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, til Finanstilsynets eksterne whistleblowerordning.

Finanstilsynets eksterne whistleblowerordning giver personer med særlig tilknytning til en finansiel virksomhed mulighed for gennem en særlig og anonym kanal at indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af den finansielle virksomhed. Herudover kan alle andre personer også indberette evt. overtrædelser af den finansielle lovgivning. Finanstilsynets eksterne whistleblowerordning giver også mulighed for at indberette om potentielt markedsmisbrug. Markedsmisbrug dækker over insiderhandel, uretmæssig videregivelse af intern viden og markedsmanipulation i henhold til Markedsmisbrugsforordningen.

Det foreslås i *stk. 1, 3. pkt.*, at virksomheden skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan kreditservicevirksomheden har fulgt op på indberetningerne.

Bestemmelsen sikrer kontrol med overholdelse af den finansielle regulering, samt at virksomhederne omfattet heraf får fulgt op på indberetninger om overtrædelser og potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning og dokumenteret dette på fyldestgørende vis.

Bestemmelsen indebærer, at en kreditservicevirksomhed skal kunne dokumentere, hvordan denne løbende har fulgt op på indberetninger til virksomhedens whistleblowerordning. Dette kan f.eks. være efter anmodning fra Finanstilsynet som led i Finanstilsynets tilsynsvirksomhed, jf. lovforslagets § 28. Bestemmelsen indeholder et skriftligt dokumentationskrav, som indebærer, at kreditservicevirksomhe-

den skriftligt skal sikre, at virksomheden får fulgt op på indberetninger til whistleblowerordningen, så virksomheden kan dokumentere over for Finanstilsynet, at virksomheden på betryggende vis har fulgt op på alle indberetninger til whistleblowerordningen.

Hvilke oplysninger, kreditservicevirksomheden skal opbevare for at opfylde dokumentationskravet, er op til den enkelte virksomhed at vurdere. Det kan f.eks. være relevant mailkorrespondance, interne undersøgelsesrapporter eller andet materiale, der dokumenterer, at virksomheden på betryggende vis har fulgt op på indberetningerne.

Som dataansvarlig vil kreditservicevirksomheden til enhver tid skulle efterleve principperne for behandling af personoplysninger, jf. artikel 5 i databeskyttelsesforordningen. Det betyder bl.a., at når personoplysninger ikke længere er nødvendige for at efterleve dokumentationskravet, vil virksomheden som udgangspunkt skulle slette eller anonymisere personoplysningerne.

Det foreslås i *stk. 1, 4. pkt.*, at lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Lov om beskyttelse af whistleblowere implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1937 af 23. oktober 2019 om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten (whistleblowerdirektivet).

§ 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere implementerer whistleblowerdirektivets artikel 3, stk. 1. Artiklen regulerer whistleblowerdirektivets forhold til regler om whistleblowerordninger i sektorspecifikke EU-retsakter, herunder ordningerne på det finansielle område.

Det følger af § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere, at særlige regler om indberetning af overtrædelser, der er fastsat i medfør af sektorspecifikke EU-retsakter og nationale regler, der gennemfører disse retsakter, fortsat finder anvendelse, og at reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere supplerer disse regler, i det omfang et forhold ikke er ufravigeligt reguleret.

Det foreslåede indebærer, at reglerne i denne lov har forrang, når de giver whistlebloweren en bedre beskyttelse, end whistlebloweren vil få i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowere.

Indberetninger til whistleblowerordninger i kreditservicevirksomheder skal i overensstemmelse med det foreslåede kunne foretages anonymt. Det er således på trods af, at der ikke stilles krav om, at indberetninger til interne whistleblowerordninger skal kunne foretages anonymt i medfør af

lov om beskyttelse af whistleblowere. Det indebærer bl.a., at kravene om bekræftelse, opfølgning og feedback, jf. § 12, stk. 2, nr. 1-3, i lov om beskyttelse af whistleblowere, ikke gælder i de tilfælde, hvor indberetningen er indgivet anonymt, og hvor det som følge af udformningen af whistleblowerordningen ikke vil være muligt at sende en sådan bekræftelse, følge op eller give feedback til whistlebloweren. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis den anonyme indberetning indgives til en fysisk postkasse.

Lov om beskyttelse af whistleblowere forpligter alene arbejdsgivere med 50 eller flere ansatte til at etablere en intern whistleblowerordning, jf. § 9, stk. 1, i lov om beskyttelse af whistleblowere.

§ 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere indebærer bl.a., at arbejdsgivere med færre end 50 ansatte, der allerede som følge af sektorspecifikke regler, f.eks. på det finansielle område, er underlagt en forpligtelse til at etablere en whistleblowerordning, fortsat skal have en whistleblowerordning, selv om forpligtelsen i medfør lov om beskyttelse af whistleblowere alene omfatter arbejdsgivere med 50 ansatte eller flere, jf. Folketingstidende 2020-21 A, L 213, som fremsat, side 33.

Lov om beskyttelse af whistleblowere finder alene anvendelse på indberetninger, som vedrører overtrædelser af EU-retten, og som er omfattet af anvendelsesområdet for whistleblowerdirektivet, samt indberetninger som i øvrigt vedrører alvorlige lovovertrædelser eller øvrige alvorlige forhold, jf. § 1, stk. 1, i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Det foreslåede stk. 1, 4. pkt., indebærer, at whistleblowerordninger i kreditervicevirksomheder med færre end 50 ansatte, som er oprettet i henhold til det foreslåede § 22, stk. 1, pkt. 1, også skal opfylde kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere. Dette gælder uanset, at lov om beskyttelse af whistleblowere alene forpligter arbejdsgivere med 50 eller flere ansatte til at etablere en intern whistleblowerordning. Kreditervicevirksomheder, der er forpligtet til at etablere en intern ordning efter det foreslåede § 22, stk. 1, skal bl.a. sikre, at den pågældende ordning er tilpasset således, at den kan tage imod og behandle indberetninger om overtrædelser af regulering uden for det finansielle område, men som omfattes af anvendelsesområdet i § 1 i lov om beskyttelse af whistleblowere.

En kreditervicevirksomhed er forpligtet til at stille ordningen til rådighed for virksomhedens ansatte. Ansatte skal forstås i overensstemmelse med det EU-retlige arbejdstagerbegreb. EU-Domstolen har i en række sager udtalt, at arbejdstagerbegrebet i TEUF artikel 45 er et EU-retligt begreb, der ikke må fortolkes indskrænkende, og at det væsentligste kendetegn ved et arbejdsforhold er, at en person i en vis periode præsterer ydelser mod vederlag for en anden og

efter dennes anvisninger. Det er dog en forudsætning, at den pågældende person for at kunne kvalificeres som arbejdstager skal udøve en reel og faktisk beskæftigelse, der ikke er af så ringe omfang, at den fremtræder som et rent marginalt supplement. EU-Domstolen har slået fast, at vurderingen af, om der er tale om en reel og faktisk beskæftigelse, skal foretages på baggrund af en konkret samlet bedømmelse af det omhandlede arbejdsforhold. I den samlede bedømmelse skal der tages hensyn til en række forhold, herunder både arbejdstid, vederlag, arbejdsforholdets varighed og andre vilkår i arbejdsforholdet, som f.eks. ret til betalt ferie, ret til løn under sygdom, samt om ansættelsesaftalen er omfattet af en kollektiv overenskomst.

Finanstilsynet har ikke kompetence til at føre tilsyn med reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere. I de situationer hvor et krav eksempelvis følger af både den foreslåede § 22 i denne lov og reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere, vil Finanstilsynet have kompetence til at føre tilsyn med overholdelsen af den foreslåede § 22.

Overtrædelse af stk. 1, foreslås strafbelagt i lovforslagets § 41, stk. 2. Ansvarssubjektet for overtrædelser af stk. 1 er kreditervicevirksomheden.

Det betyder eksempelvis, at en kreditervicevirksomheds manglende etablering af en intern ordning eller manglende opfyldelse af dokumentationskravet vil kunne straffes med bøde. Kreditervicevirksomheden vil eksempelvis også kunne straffes med bøde i de tilfælde, hvor virksomheden undlader at følge op på henvendelser til virksomhedens whistleblowerordning.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at ansatte kan indberette overtrædelser og potentielle overtrædelser til virksomheden, så disse overtrædelser og potentielle overtrædelser kan afværges hurtigst muligt af hensyn til virksomheden og dens kunder. Dette er baggrunden for, at bestemmelsen foreslås strafbelagt.

Behandlingen af personoplysninger indberettet i medfør af ordningen i stk. 1, skal ske i overensstemmelse med de databeskyttelsesretlige regler, herunder databeskyttelsesforordningen.

Det foreslåede *stk. 2* fastslår, at en kreditervicevirksomhed kan opfylde kravet om en whistleblowerordning via kollektiv overenskomst.

I praksis betyder det, at arbejdsmarkedets parter efter aftale med virksomheden har mulighed for at etablere en ordning i f.eks. et fagforbund, hvortil ansatte i virksomheden kan indberette overtrædelser. En whistleblowerordning, der baserer

sig på en aftale mellem de forhandlingsberettigede parter, skal leve op til kravene i stk. 1 som beskrevet ovenfor.

Arbejdsmarkedets parter skal forstås i overensstemmelse med artikel 152, artikel 154, stk. 1, og artikel 155, stk. 1, TEUF samt artikel 28 i den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder.

Det foreslås i *stk. 3*, at ordningen alene finder anvendelse for en kreditservicevirksomhed, som beskæftiger flere end fem ansatte. Ordningen skal være etableret senest tre måneder efter, at virksomheden har ansat den sjette ansatte.

I det omfang en kreditservicevirksomhed kun beskæftiger fem ansatte eller færre, findes det ikke at være proportionalt at kræve, at virksomheden skal etablere en whistleblowerordning. Den politiske aftale af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6) fastsætter en bagatelgrænse på fem ansatte eller derunder. Det foreslås derfor i § 22, stk. 3, 1. pkt., at bestemmelsens stk. 1 alene finder anvendelse for virksomheder, som beskæftiger flere end fem ansatte.

For at sikre, at kreditservicevirksomheder har den fornødne tid til at etablere ordningen ved overskridelser af grænsen på fem ansatte, foreslås det i *stk. 3, 2. pkt.*, at ordningen nævnt i *stk. 1 og 2* skal være etableret senest tre måneder efter, at virksomheden har ansat den sjette ansatte, hvilket regnes fra den dag, personen tiltræder sin stilling.

Det foreslås endvidere i *stk. 4*, at Finanstilsynet i særlige tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning, skal kunne dispensere fra kravet i det foreslåede *stk. 1*.

Dispensation kan alene gives, hvor der foreligger særlige forhold som tilsiger, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at stille krav om etablering af en whistleblowerordning. Eksempler herpå kan være, hvis overskridelsen af grænsen på fem ansatte er midlertidig, eller hvis kreditservicevirksomheden er under afvikling.

Til § 23

Der gælder i dag ikke et forbud for kreditservicevirksomheder mod ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger på baggrund af ansattes indberetning af overtrædelser til Finanstilsynet eller til whistleblowerordninger i virksomheden.

Det foreslås i § 23, *stk. 1, 1. pkt.*, at en kreditservicevirksomhed ikke må udsætte ansatte eller tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet virksomhedens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en ordning hos virksomheden.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at det samme gælder ved fastsættelse, tildeling og udbetaling af variabel løn til ansatte eller tidligere ansatte.

Indberetning til whistleblowerordninger etableret via kollektiv overenskomst efter det foreslåede § 22, stk. 2, er også omfattet af bestemmelsen.

Indberetning omfatter bl.a. enhver anmeldelse eller meddelelse til Finanstilsynet eller til en kreditservicevirksomheds whistleblowerordning omhandlende en virksomheds, herunder en ansats eller et bestyrelsesmedlems, overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering.

Som udgangspunkt er alle former for ufordelagtig behandling omfattet. Ufordelagtig behandling kan, foruden afskedigelse, f.eks. være degradering, forflyttelse, chikane eller lignende.

Det er en forudsætning for bestemmelsens anvendelse, at den ansatte har indberettet en overtrædelse eller en potentiel overtrædelse af den regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, til Finanstilsynet eller til en kreditservicevirksomheds whistleblowerordning, og det er en forudsætning, at der er årsagssammenhæng mellem den ufordelagtige behandling eller de ufordelagtige følger og det forhold, at den ansatte har indberettet en overtrædelse til Finanstilsynet eller til virksomhedens whistleblowerordning. Som udgangspunkt er alle former for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger omfattet.

At der skal foreligge årsagssammenhæng medfører bl.a., at bestemmelsen alene finder anvendelse i forbindelse med ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som besluttet efter den ansatte har indberettet en virksomheds overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, til Finanstilsynet eller via virksomhedens whistleblowerordning.

Det foreslås i *stk. 2*, at ansatte, hvis rettigheder er krænket ved overtrædelse af *stk. 1*, kan tilkendes godtgørelse i overensstemmelse med principperne i ligebehandlingsloven. Godtgørelsen skal derfor fastsættes under hensyn til den ansattes eller den tidligere ansattes ansættelsestid og sagens omstændigheder i øvrigt.

Godtgørelsen kan ikke fastsættes efter almindelige erstat-

ningsretlige regler, da den ikke skal modsvare et tab for den ansatte. Der er ikke fastsat et maksimum for godtgørelsen, men denne fastsættes af domstolene og voldgiftsretterne med hensyntagen til den ansattes ansættelsestid og den enkelte sags omstændigheder, herunder med iagttagelse af det EU-retlige effektivitetsprincip. Godtgørelsen skal dække den ikke-økonomiske skade, den ansatte har lidt, jf. herved princippet i § 26 i lov om erstatningsansvar. En eventuel godtgørelse er dog ikke til hinder for, at den ansatte modtager erstatning for et økonomisk tab, forudsat at betingelserne i henhold til de almindelige erstatningsretlige regler er opfyldt.

Den ansatte kan ikke få ret til godtgørelse i medfør af flere forskellige regelsæt for samme hændelse. Det samme gør sig gældende, hvis den ansatte er berettiget til en godtgørelse i henhold til overenskomster og andre arbejdsretlige aftaler.

I forbindelse med fastsættelse af godtgørelsen forventes det, at domstolene tager udgangspunkt i praksis efter § 16, stk. 3, i ligebehandlingsloven.

En ansat, der mener at have været udsat for repressalier med videre som følge af en indberetning om overtrædelse eller en potentiel overtrædelse af den regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, til Finanstilsynet eller til en kredit-servicevirksomheds whistleblowerordning, skal gøre krav på godtgørelse gældende over for virksomheden ved de almindelige domstole, som på baggrund af sagens omstændigheder vil kunne tilkende den ansatte en godtgørelse. Uoverensstemmelser efter bestemmelsen kan for det overenskomstdækkede områdes vedkommende også behandles i det fagretlige system, f.eks. voldgift.

Det foreslås i *stk. 3*, at *stk. 1* og *2* ikke kan fraviges til ugunst for den ansatte eller den tidligere ansatte.

Bestemmelsen indebærer, at *stk. 1* og *2* ikke ved forudgående eller efterfølgende aftale kan fraviges til ugunst for den ansatte eller den tidligere ansatte.

Det foreslåede *stk. 3* er ikke til hinder for aftaler, der stiller den ansatte eller den tidligere ansatte bedre, end den ansatte er stillet efter lovens bestemmelser.

Til § 24

Det foreslås i *stk. 1*, at hvis en ansat eller en tidligere ansat og en kredit-servicevirksomhed indgår en aftale om en tavsheds-klausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte eller tidligere ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til offentlige myndigheder.

Bestemmelsen gælder alle former for aftaler, hvilket vil sige, at bestemmelsen ikke er afgrænset til kun at gælde den ansattes eller tidligere ansattes ansættelseskontrakt. Der gælder ligeledes ikke krav til, hvordan en sådan aftale måtte være indgået. Bestemmelsen finder derfor anvendelse både for mundtlige og skriftlige aftaler.

At "indberette" omfatter også den situation, hvor politiet har rettet henvendelse til en medarbejder og anmodet om afgivelse af sådanne oplysninger.

Med "offentlige myndigheder" skal forstås, at en indberetning af oplysninger om en virksomheds overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering ikke er begrænset til Finanstilsynet, Datatilsynet eller National enhed for Særlig Kriminalitet. Indberetningen kan derfor også foretages til f.eks. Skatteforvaltningen eller politiet.

Overtrædelse af *stk. 1*, foreslås strafbelagt i lovforslagets § 41, *stk. 2*. Ansvarssubjektet for overtrædelser af *stk. 1* er kredit-servicevirksomheden. Overtrædelser består eksempelvis i, at kredit-servicevirksomheden indgår en aftale med en ansat, der forhindrer den ansatte i at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til offentlige myndigheder.

Det foreslås i *stk. 2. 1. pkt.*, at den ansatte eller den tidligere ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte eller tidligere ansatte og kredit-servicevirksomheden.

Formålet med bestemmelsen er at eliminere tvivl om, at ansatte og tidligere ansatte altid kan gå til offentlige myndigheder med oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering, uanset hvad der måtte være indgået af aftaler med kredit-servicevirksomheden.

Det foreslås i *stk. 2. 2. pkt.*, at det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 22.

Med det foreslåede *2. pkt.* udstrækkes bestemmelsen til også at omfatte indberetninger til kredit-servicevirksomhedens lovpligtige whistleblowerordning. Bestemmelsen indebærer således, at ansatte og tidligere ansatte heller ikke er afskåret fra at indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser til den whistleblowerordning, som kredit-servicevirksomheden har etableret, selvom det fremgår af en aftale mellem den ansatte eller tidligere ansatte og kredit-servicevirksomheden, at dette vil være et brud på et tavshedsplæg.

Til § 25

Tilsynet med inkassovirksomheders overholdelsen af lov om inkassovirksomheder er bemyndiget til politiet i medfør af lov om inkassovirksomheds § 19, hvorefter det i dag praktisk varetages af Politiets Administrative Center (PAC) under Midt- og Vestjyllands politi.

Dette indebærer bl.a. udstedelse af autorisationer samt tilbagekaldelse heraf i tilfælde af grov eller gentagen overtrædelse af vilkår for autorisationen. Tilsynet baserer sig hovedsageligt på konkrete klager, herunder om god inkassoskik, men andre forhold kan også give anledning til at undersøge, om betingelserne for autorisationen fortsat er opfyldt.

Det foreslås i lovforslagets § 25, stk. 1, at Finanstilsynet skal påse overholdelsen af denne lov og regler udstedt i medfør af loven.

Det foreslås i stk. 2, at Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet efter stk. 1 med den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslåede vil medføre, at Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet og kan træffe beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter samt i sager, der har videregående betydelige følger m.v.

Ved "reaktioner" forstås afgørelser i forvaltningsretlig forstand, herunder påtaler og påbud, men reaktioner dækker også over risikoplysninger m.v. Finanstilsynets bestyrelse vil eksempelvis have kompetence til at træffe beslutning om en reaktion, som retter sig mod en konkret virksomhed, men bestyrelsen vil også have kompetence til at træffe beslutning om reaktioner i principielle sager vedrørende lovforklaring og lovanvendelse, herunder ændring af Finanstilsynets praksis, hvor det ikke nødvendigvis er en konkret virksomhed, som reaktionen retter sig mod.

En sag har et principielt indhold, når der er tvivl af en vis betydning om fortolkningen af en bestemmelse, eller en hidtidig fortolkning ændres. At en sag vedrører en bestemmelse, der ikke har været anvendt før, gør ikke i sig selv sagen principiel. Videregående betydelige følger for en eller flere virksomheder eller hele branchen kan f.eks. være afgørelser, der påbyder, at en bestemt praksis skal følges, hvilket vil medføre anvendelse af betydelige ressourcer for virksomhederne.

Det foreslås i stk. 3, at Finanstilsynet inden for en nærmere fastsat frist kan påbyde de fysiske og juridiske personer, som er omfattet af denne lov, at foretage de nødvendige foranstaltninger i tilfælde af overtrædelse af loven og regler udstedt i medfør af loven.

Bestemmelsen giver Finanstilsynet mulighed for at meddele juridiske og fysiske personer et påbud om at ændre en bestemt adfærd eller handling. Det kan være fordi en virksomhed eller person handler i strid med loven, eller fordi en virksomhed eller person undlader at handle, hvor handling er påkrævet efter loven. Et påbud kan også gives til en sammenslutning af personer.

Muligheden for at udstede påbud om afsættelse af ledelsesmedlemmer fremgår særskilt af lovforslagets § 30. Meddelelse af denne type påbud omfattes ikke af nærværende bestemmelse, og der henvises derfor til § 30 med tilhørende bemærkninger.

Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbud. Fristen fastsættes ud fra en konkret vurdering i den enkelte sag henset til overtrædelsens karakter. En alvorlig overtrædelse vil f.eks. kunne medføre, at fristen for efterlevelse af påbuddet er kortere end ved mindre alvorlige overtrædelser.

Forvaltningsretligt er et påbud en afgørelse. Det betyder, at påbuddet skal ledsages af en begrundelse samt en klagevejledning.

Der bør ikke udstedes påbud for enhver overtrædelse af denne lov. Som udgangspunkt skal påbudsmuligheden anvendes i forbindelse med virksomheders og personers overtrædelse af kravene, når overtrædelserne er alvorlige, gentagne, systematiske eller en kombination heraf.

Med muligheden for at udstede påbud sikres Finanstilsynet et smidigt og hurtigt redskab til at sikre overholdelse af lovens regler. Et påbud kan eksempelvis anvendes i tilfælde, hvor en virksomhed har så store mangler i sine interne procedurer, at Finanstilsynet anser det for nødvendigt at udstede påbud om forbedring af forholdet.

Ved ukomplicerede og ikke væsentlige overtrædelser af formalia, og hvor virksomheden eller personen i forbindelse med Finanstilsynets undersøgelse erkender, at der er begået en fejl, kan Finanstilsynet som et alternativ til et påbud vælge at indgå en mundtlig aftale med virksomheden eller personen om en straksforbedring. Med begrebet straksforbedring forstås, at virksomheden eller personen indvilliger i straks at rette op på forholdet, og straksforbedring anvendes, hvor det vurderes, at et påbud vil fremstå unødigt formalistisk.

Et påbud skal ikke forveksles med en påtale. En påtale anvendes i forbindelse med en konstateret lovovertrædelse, der ikke længere består. Situationen foreligger både, hvor lovovertrædelsen vedrører en situation af midlertidig karakter, der nu er afsluttet, og hvor virksomheden af egen drift har

bragt forholdet i orden. Består lovovertrædelsen stadig, kan en påtale ikke anvendes som reaktion. Det bemærkes dog, at ved grovere eller gentagne lovovertrædelser vil der i stedet eventuelt kunne foretages politianmeldelse.

Efter lovforslagets § 41, stk. 3 og 4, kan undladelse af at efterkomme et påbud straffes med bøde. Ansvarssubjektet for overtrædelse heraf er den person, som er modtager af påbuddet. For så vidt angår juridiske personer henvises der også til lovforslagets § 41, stk. 5, og bemærkningerne hertil.

Til § 26

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at de kompetente myndigheder for en kredit servicevirksomhed, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union, efter forudgående meddelelse herom til Finanstilsynet kan foretage inspektion på stedet i en filial, som er etableret her i landet eller hos en kredit serviceleverandør, som er udpeget her i landet.

Den foreslåede bestemmelse har baggrund i principperne om gensidig anerkendelse og hjemlandstilsyn inden for EU/EØS og indebærer, at de kompetente myndigheder i et andet land inden for EU/EØS som led i deres tilsyn med kredit servicevirksomheder, som de har hjemlandstilsyn med, skal have mulighed for at gennemføre inspektioner i kredit servicevirksomhedernes filialer beliggende her i landet.

Det er et krav, at hjemlandets kompetente myndigheder giver Finanstilsynets forudgående meddelelse om inspektionen. Finanstilsynet skal herefter underrette den her i landet beliggende virksomhed om den forventede inspektion.

En udenlandsk myndigheds inspektion skal foregå under samme betingelser som Finanstilsynets inspektioner, hvilket betyder, at inspektionen skal ske i overensstemmelse med lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter. Den kompetente myndighed i hjemlandet har derfor som udgangspunkt udelukkende adgang til forretningslokaler og således ikke til private boliger, jf. også lovforslagets § 29.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at Finanstilsynet kan deltage i inspektionen som nævnt i 1. pkt.

Finanstilsynet vil herved blandt andet kunne påse, om den udenlandske tilsynsmyndigheds inspektion foregår i overensstemmelse med de grundlæggende danske regler herfor.

Det foreslås i *stk. 1, 3. pkt.*, at hvis en virksomhed som nævnt i 1. pkt. modsætter sig en kompetent udenlandsk

myndigheds inspektion, kan undersøgelsen kun foretages med Finanstilsynets medvirken.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet efter anmodning fra de kompetente myndigheder i en kredit servicevirksomheds hjemland kan foretage inspektion i en filial, som er etableret her i landet eller hos en kredit serviceleverandør, som er udpeget her i landet.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at de kompetente myndigheder for en kredit servicevirksomhed, der er meddelt tilladelse i et andet EU/EØSland, kan anmode Finanstilsynet om at foretage en inspektion i en kredit servicevirksomheds filial etableret her i landet.

Den foreslåede § 26 implementerer artikel 14, stk. 4-7, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kredit servicevirksomheder og kreditkøbere.

Til § 27

Det foreslås i *stk. 1*, at i tilfælde af, at Finanstilsynet konstaterer eller har grund til at antage, at en kredit servicevirksomhed, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union, som leverer tjenesteydelser i Danmark, og som Danmark er værtsland for, ikke overholder reglerne i denne lov, skal Finanstilsynet underrette de kompetente myndigheder i hjemlandet med henblik på at afklare, hvorvidt der foreligger overtrædelse af reglerne.

Hvis hjemlandets tilsynsmyndigheder finder, at virksomheden har overtrådt reglerne, iværksætter hjemlandets myndigheder passende forholdsregler for at sikre, at virksomheden afhjælper dets manglende overholdelse eller iværksætter forholdsregler til at afværge risikoen for den manglende overholdelse.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan iværksætte de nødvendige foranstaltninger, hvis en udenlandsk kredit servicevirksomhed fortsætter ulovlige forhold på trods af foranstaltninger, der er truffet i hjemlandet, eller fordi disse viser sig at være utilstrækkelige eller mangelfulde, og hvis øjeblikkelig handling er nødvendigt for at imødegå en alvorlig trussel mod låntagernes kollektive interesse, herunder kan Finanstilsynet forbyde kredit servicevirksomheden at udøve virksomhed i Danmark.

Ved vurdering af, om det ulovlige forhold er en alvorlig trussel mod låntagernes kollektive interesse, vil der bl.a. blive lagt vægt på, om kredit servicevirksomheden udfører kredit servicevirksomhedsaktiviteter uden at have den fornødne tilladelse i hjemlandet eller uden at efterleve de informationskrav og god skik regler, som er fastsat i Europa-Parlamentets og

Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kreditservicevirksomheder og kredittøbere.

Til § 28

Det foreslås i *stk. 1*, at kreditservicevirksomheder, leverandører og underleverandører, skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed.

Det er Finanstilsynet, der vurderer, hvilke oplysninger, der er nødvendige til at udføre det fornødne tilsyn med virksomhedens overholdelse af reglerne. Det er en grundforudsætning, at der er en sammenhæng mellem de ønskede oplysninger og det regelsæt, som Finanstilsynet i det konkrete tilfælde påser overholdelsen af.

Det foreslåede vil indebære, at kreditservicevirksomheder, deres leverandører og underleverandører, har pligt til at give Finanstilsynet de oplysninger, som Finanstilsynet anmoder om som led i varetagelsen af sin tilsynsmyndighed. Oplysningsforpligtelsen skal iagttages under hensyntagen til § 9, stk. 1, i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter, jf. lovbekendtgørelse nr. 1121 af 12. november 2019.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1-2*, at oplysninger afgivet efter *stk. 1* hurtigst muligt skal berigtiges over for Finanstilsynet, hvis virksomheden efterfølgende konstaterer, at 1) oplysningerne ikke været korrekte på tidspunktet for afgivelsen, eller 2) oplysningerne på et senere tidspunkt er blevet misvisende.

Med ”hurtigst muligt” forstås, at der skal gives meddelelse, så snart virksomheden bliver opmærksom på, at en oplysning, som er meddelt til Finanstilsynet, er ukorrekt eller viser sig at være blevet misvisende. Med begrebet ”hurtigst muligt” er der rum for en konkret og individuel vurdering i det enkelte tilfælde, herunder også under inddragelse af, hvor alvorligt det i det enkelte tilfælde måtte være, at oplysninger ikke har været korrekte. Hurtigst muligt vil efter omstændighederne kunne give mulighed for en orientering af virksomhedens ledelse, inden oplysningerne berigtiges over for Finanstilsynet.

Med ”ikke har været korrekte” forstås, at oplysningerne materielt ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen af oplysningerne. Det vil eksempelvis være datamateriale, som indeholdt forkerte værdier. Det forudsættes dog, at det ikke vil være nødvendigt at berigtige mindre sproglige fejl eller lignende, der alene er af rent redaktionel karakter, og som ikke er meningsforstyrrende for meddelelsens indhold. Det betyder bl.a., at der ikke gælder en berigtigelsespligt, hvis f.eks. oplysninger er fejlagtige som følge af åbenlyse tastefejl.

Det foreslås i lovforslagets § 41, stk. 1, at undladelse af at meddele eller berigtige oplysninger efter § 28, stk. 2, strafbelægges. Ansvarssubjektet er de omfattede virksomheder og personer. Det betyder, at kreditservicevirksomheder, leverandører og underleverandører hurtigst muligt skal berigtige oplysninger over for Finanstilsynet. Den strafbare handling består i, at en omfattet virksomhed eller person undlader at berigtige oplysninger, der er givet til Finanstilsynet, som virksomheden eller personen kan konstatere ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen, eller som er blevet misvisende. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder.

Til § 29

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse kan få adgang til forretningslokaler tilhørende en kreditservicevirksomhed med henblik på indhentelse af oplysninger, herunder ved inspektioner.

Bestemmelsen er i overensstemmelse med den traditionelle opfattelse af, at Finanstilsynets adgang til at foretage inspektionsbesøg er omfattet af undtagelsen i grundlovens § 72 om boligens ukrænkelighed. Bestemmelsen har baggrund i den redegørelse, som Justitsministeriet og Miljø- og Energiministeriet den 17. december 1996 afgav til Folketinget om bl.a. udviklingen i forvaltningsmyndigheders adgang til fast ejendom uden retskendelse og følger de i redegørelsen fastlagte retningslinjer for udformningen af bestemmelser om adgang uden retskendelse.

Finanstilsynet har som udgangspunkt udelukkende adgang til forretningslokaler og således ikke til private boliger. I tilfælde, hvor en virksomhed er af så ringe størrelse, at dets forretningslokale befinder sig i et privat hjem, har Finanstilsynet dog adgang hertil i overensstemmelse med denne bestemmelse.

Finanstilsynet har behov for at kunne udøve sin tilsynsvirksomhed også i de særlige tilfælde, hvor en virksomhed måtte nægte at give Finanstilsynet de til brug for tilsynsvirksomheden nødvendige oplysninger eller modvirker et inspektionsbesøg.

Det kan f.eks. dreje sig om situationer, hvor en tilsynsbelagt virksomhed undtagelsesvist nægter Finanstilsynet adgang til virksomheden i forbindelse med et ordinært inspektionsbesøg. Der kan også være tale om en krisesituation, der kræver, at Finanstilsynet skrider til omgående handling, og hvor en umiddelbar adgang til virksomheden er en forudsætning for at håndtere situationen.

Hvis en virksomhed undtagelsesvist skulle modarbejde et

inspektionsbesøg i disse situationer, er der ikke fundet baggrund for at foretage begrænsninger i Finanstilsynets adgang til uden retskendelse at foretage inspektioner.

Finanstilsynet må kun skaffe sig adgang til en virksomheds forretningslokaler uden retskendelse, hvis det er nødvendigt for, at Finanstilsynet kan udøve sin tilsynsvirksomhed. Finanstilsynets mulighed for at få adgang uden retskendelse kan kun anvendes i tilsynsmæssigt øjemed. Hvis der er en begrundet mistanke om en strafbar lovovertrædelse, finder retsplejelovens regler om ransagning anvendelse.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse kan få adgang til en leverandør eller underleverandør med henblik på indhentelse af oplysninger om den outsourcete aktivitet.

Adgangen til fysisk at indhente oplysninger uden retskendelse omfatter leverandører og underleverandører, hvortil en outsourcingvirksomheds opgaver outsources. Hjemlen til at gennemføre fysisk adgang direkte hos leverandører og underleverandører er etableret bl.a. med henblik på, at Finanstilsynets tilsynsmuligheder kan leve op til internationale standarder.

Bestemmelsen tænkes anvendt i de situationer, hvor det ikke er muligt at få adgang til de nødvendige oplysninger gennem outsourcingvirksomheden.

Formålet med at omfatte leverandører og underleverandører er således, at Finanstilsynets indhentelse af oplysninger ikke kan hindres eller omgås ved outsourcing.

Finanstilsynets adgang til oplysninger hos leverandører, henholdsvis underleverandører, omfatter kun disses forretningslokaler og kun for så vidt angår de opgaver, som leverandøren eller underleverandøren varetager i henhold til en outsourcingkontrakt med outsourcingvirksomheden. Finanstilsynet skal som udgangspunkt skaffe de nødvendige oplysninger hos outsourcingvirksomheden, som har pligt til at få de nødvendige oplysninger fra leverandøren. For at sikre et effektivt tilsyn også i særlige situationer, hvor det for eksempel viser sig, at outsourcingvirksomheden ikke loyalt samarbejder med Finanstilsynet, skal Finanstilsynet have fysisk adgang til oplysningerne direkte hos leverandøren uden retskendelse.

Til § 30

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet kan påbyde et medlem af bestyrelsen i en kreditservicevirksomhed at nedlægge sit hverv inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis vedkommende efter § 7, stk. 1, ikke kan varetage hvervet.

Efterlever bestyrelsesmedlemmet ikke et påbud fra Finanstilsynet, kan vedkommende straffes med bøde, jf. lovforslagets § 41, stk. 4.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan påbyde en kreditservicevirksomhed at afsætte en direktør inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis vedkommende efter § 7, stk. 1, ikke kan varetage hvervet.

Bestemmelsen vil indebære, at Finanstilsynet kan påbyde kreditservicevirksomheden at afsætte en direktør, eksempelvis hvis vedkommende er blevet pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, og der som følge heraf er risiko for, at vedkommende ikke længere kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis.

Det kan eksempelvis også dreje sig om de tilfælde, hvor vedkommende tages under insolvensbehandling eller gælds-sanering, eller hvor vedkommendes økonomiske situation eller selskaber, som den pågældende har eller deltager i driften af, har påført kreditservicevirksomheden tab eller risiko for tab. Det samme gælder situationer, hvor personen har udvist en adfærd, hvorefter det må antages, at den pågældende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis.

I de situationer, hvor virksomheden ikke efterkommer Finanstilsynets påbud om at afsætte en direktør efter *stk. 1* eller et bestyrelsesmedlem efter *stk. 2*, kan Finanstilsynet inddrage den pågældende virksomheds tilladelse til at drive virksomhed i medfør af den foreslåede § 8, stk. 1, nr. 5.

Inden Finanstilsynet påbyder en virksomhed at afsætte en direktør eller et ledelsesmedlem at nedlægge sit hverv, skal der i henhold til reglerne i forvaltningsloven foretages en partshøring af virksomheden og af den, som påbuddet retter sig mod. I denne fase vil bestyrelsen have mulighed for af egen drift at afsætte en direktør.

Inden Finanstilsynet træffer afgørelse i sagen om påbuddet, forelægges spørgsmålet for Finanstilsynets bestyrelse, som i medfør af § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed træffer afgørelser i tilsynssager, der er af principiel karakter, eller som har videregående betydelige følger.

Det foreslås i *stk. 3 1. pkt.*, at Finanstilsynet kan påbyde en kreditservicevirksomhed at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at direktøren ikke opfylder kravene i § 7, stk. 1, nr. 3.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Det foreslås i *stk. 3, 3. pkt.*, at Finanstilsynet under samme betingelser som i 1. pkt. kan påbyde et medlem af bestyrelsen at nedlægge sit hverv i medfør af § 7, stk. 1, nr. 3.

Det foreslås i *stk. 3, 4. pkt.*, at Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at Finanstilsynet får mulighed for at gribe ind over for et ledelsesmedlem på et tidligere tidspunkt for at afværge risikoen for, at vedkommende påfører virksomheden skade. Reglen skal sikre hensynet til kredittjenestevirksomheden, låntagerne og de almene samfundsinteresser, som ligger bag reglerne om egnethed og hæderlighed. Finanstilsynets reaktion vil derfor ofte være påkrævet, så snart der er en bestyrket mistanke om, at det pågældende ledelsesmedlem har begået et strafbart forhold.

Ved vurderingen af, om der skal meddeles et midlertidigt påbud i medfør af *stk. 3*, skal Finanstilsynet afveje forseelsens grovhed og det konkrete behov for at fjerne vedkommende over for hensynet til den pågældendes retssikkerhed. Den endelige stillingtagen til, hvorvidt en person opfylder betingelserne for at være direktør eller bestyrelsesmedlem i en kredittjenestevirksomhed i sager, hvor ledelsesmedlemmet midlertidigt er fjernet fra virksomhedens ledelse, forudsættes at finde sted i forbindelse med afgørelsen af straffesagen, jf. straffelovens § 79. Det følger af denne bestemmelse, at man i forbindelse med domfældelse for en strafbar handling ved dom kan fratage en person retten til at udøve erhverv, som er underlagt krav om autorisation eller godkendelse. Hermed sikres det, at der foretages et samlet opgør med retsfølgerne af en lovovertrædelse.

Bliver der nedlagt påstand under straffesagen om, at tiltalte ikke opfylder betingelserne for egnethed og hæderlighed i § 7, men der ved en fejl ikke sker pådømmelse af spørgsmålet, vil denne fejl kunne rettes gennem en anke af rettens afgørelse. Sker der i en straffesag ikke samtidig pådømmelse af spørgsmålet om egnethed og hæderlighed, vil spørgsmålet efterfølgende kunne prøves ved domstolene. Dette kan ske ved, at Finanstilsynet udsteder et påbud til virksomheden, jf. *stk. 1*, og den, som påbuddet retter sig imod, forlanger, at påbuddet indbringes for domstolene, jf. den foreslåede *stk. 5*. For så vidt angår bestyrelsesmedlemmer, kan der gives et påbud direkte til personen, jf. den foreslåede *stk. 1* og bemærkninger til den foreslåede *stk. 5*. Der vil ved en prøvelse af Finanstilsynets påbud kunne tages hensyn til den allerede udmålte straf, således som det ville være sket, hvis strafudmålingen og rettighedsfrakendelsen var sket samtidig med afgørelse af straffesagen.

Det foreslås i *stk. 4*, at varigheden af påbud meddelt efter *stk. 1-3* på baggrund af § 7, nr. 2-5, skal fremgå af påbuddet.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at Finanstilsynet skal angive en varighed, når Finanstilsynet i medfør af *stk. 1-3* påbyder en kredittjenestevirksomhed at afsætte et ledelsesmedlem eller påbyder et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv på baggrund af kravene til hæderlighed, jf. § 7, *stk. 2-5*.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 7, *stk. 3*, hvorefter Finanstilsynet i forbindelse med vurderingen af en egnetheds- og hæderlighedsansøgning skal angive varigheden, hvis det vurderes, at ansøgeren ikke lever op til kravene til ledelsesmedlemmers hæderlighed.

Formålet med bestemmelsen er at sikre en ensartet og forudsigelig retstilstand for kredittjenestevirksomheder, direktører og bestyrelsesmedlemmer.

Det foreslås i *stk. 5, 1. pkt.*, at påbud meddelt i henhold til *stk. 1-3* af virksomheden og af den person, som påbuddet vedrører, kan forlanges indbragt for domstolene.

Det foreslås i *stk. 5, 2. pkt.*, at anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden fire uger efter at påbuddet er meddelt den pågældende.

Det foreslås i *stk. 5, 3. pkt.*, at anmodningen ikke har opsættende virkning for påbuddet, men at retten ved kendelse kan bestemme, at den pågældende direktør eller det pågældende bestyrelsesmedlem under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller sin stilling.

Det foreslås i *stk. 5, 4. pkt.*, at Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden fire uger efter modtagelse af anmodning herom.

Det foreslås i *stk. 5, 5. pkt.*, at sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Det foreslås i *stk. 6, 1. pkt.*, at Finanstilsynet af egen drift eller efter ansøgning kan tilbagekalde et påbud meddelt efter *stk. 1* eller *stk. 3*, når der er tale om et bestyrelsesmedlem.

Det foreslås i *stk. 6, 2. pkt.*, at afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene.

Det foreslås i *stk. 6, 3. pkt.*, at anmodning om at få indbragt afslaget for domstolene skal indgives til Finanstilsynet, inden fire uger efter at afslaget er meddelt den pågældende.

Det foreslås i *stk. 6, 4. pkt.*, at anmodning om domstolsprøvelse dog kun kan fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset og der er forløbet mindst fem år fra datoen for udstedelsen af påbuddet eller mindst to år, efter at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom.

Bestemmelsen er relevant i forhold til påbud, som ikke er tidsbegrænsede. Bestemmelsen vil indebære, at i tilfælde hvor en person, som er blevet påbudt at nedlægge sit hverv, ansøger om at få påbuddet tilbagekaldt, men hvor Finanstilsynet afslår denne ansøgning, indføres der som udgangspunkt samme mulighed for domstolsprøvelse som efter det foreslåede stk. 5. Det vil indebære, at ansøgeren kan forlange, at Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden fire uger efter, at vedkommende har indgivet begæring herom til Finanstilsynet.

Det er ikke muligt at begære et afslag på at omgøre et tidsbegrænset påbud indbragt for domstolene. Det er heller ikke muligt at begære et afslag på tilbagekaldelse af et tidsubegrænset påbud indbragt for domstolene, før der er gået mindst fem år fra datoen for udstedelsen af påbuddet, eller mindst to år siden en domstol senest har stadfæstet et afslag på tilbagekaldelse. Begrænsningerne har kun betydning for muligheden for at kræve sagen indbragt for domstolene af Finanstilsynet. En person, som har modtaget et afslag på sin ansøgning, vil til en hver tid have mulighed for selv at anlægge sag ved domstolene.

Det foreslås i *stk. 7, 1. pkt.*, at har kreditservicevirksomheden ikke afsat direktøren inden for den i påbuddet fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 8, stk. 1, nr. 5.

Det foreslås i *stk. 7, 2. pkt.*, at Finanstilsynet endvidere kan inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 8, stk. 1, nr. 5, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 1 og 3.

Baggrunden for indgrebsmuligheden efter den foreslåede bestemmelse er, at Finanstilsynet skal have kompetence til at inddrage en virksomheds tilladelse, hvis ét eller flere ledelsesmedlemmer ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed.

Det foreslås i *stk. 8, 1. pkt.*, at afgørelser i sager efter § 7, stk. 1, som træffes efter § 7, stk. 2, af kreditservicevirksomheden og af den person, som afgørelsen vedrører, kan forlanges indbragt for domstolene.

Det foreslås i *stk. 8, 2. pkt.* at anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden fire uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Det foreslås i *stk. 8, 3. pkt.*, at anmodningen ikke har opsættende virkning for afgørelsen, men at retten ved kendelse kan bestemme, at personen under sagens behandling kan indtræde i det hverv eller den stilling, som personen har søgt om forhåndsgodkendelse til. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden fire uger efter modtagelse af anmodning.

Det foreslåede sikrer, at retsstillingen for den virksomhed eller det ledelsesmedlem, som en afgørelse om afslag på en egnetheds- og hæderlighedsansøgning retter sig mod, er den samme som for virksomheder og personer, der kan forlange et påbud om at nedlægge et hverv eller afsætte et ledelsesmedlem indbragt for domstolene. Der vil således på samme måde som i påbudssager gælde et dobbelt retssikkerhedsprincip i afgørelsessager, idet personen eller virksomheden også har mulighed for at indbringe en negativ egnetheds- og hæderlighedsafgørelse for Erhvervsankenævnet eller for selv at indbringe påbuddet for domstolene.

Det foreslås i *stk. 9*, at bestemmelsens stk. 1-8 også gælder for den eller de ledelsesansvarlige i en kreditservicevirksomhed, hvis den drives som en juridisk person uden bestyrelse eller en direktion.

Forslaget til stk. 9 vil medføre, at i de tilfælde hvor en kreditservicevirksomhed drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, får Finanstilsynet de samme muligheder for at kunne gribe ind over for de ledelsesansvarlige i virksomheden som i de tilfælde, hvor virksomheden drives som en juridisk person med en egentlig direktion og/eller bestyrelse. På den måde sikres en effektiv håndhævelse af lovforslagets § 7, for så vidt angår kreditservicevirksomheder, der drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion.

Med den eller de ledelsesansvarlige i kreditservicevirksomheden forstås den eller de personer, der er ansvarlige for den overordnede henholdsvis daglige ledelse af virksomheden. Den formelle stillingsbetegnelse er ikke afgørende for, om en person anses for at være den for kreditservicevirksomheden ledelsesansvarlige.

Det vil bero på en konkret vurdering, om det er reglerne for afsættelse af direktører eller reglerne om bestyrelsesmedlemmers nedlæggelse af deres hverv, der finder anvendelse. Det vil være afgørende for denne vurdering, hvilken kategori, der har flest lighedspunkter i forhold til den pågældende ledelsesansvarliges funktion.

Til § 31

Det foreslås i *stk. 1*, at § 354 a i lov om finansiel virksom-

hed finder tilsvarende anvendelse på virksomheder omfattet af denne lov.

Det følger af § 354 a i lov om finansiel virksomhed, at reaktioner givet efter § 345, stk. 12, nr. 4, eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til en virksomhed under tilsyn skal offentliggøres med angivelse af virksomhedens navn, jf. dog stk. 4. § 354 a fastsætter bl.a. også krav til hvor og hvornår offentliggørelse skal ske.

Det følger af § 345, stk. 12, nr. 4, at bestyrelsen træffer beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter og i sager, der har videregående betydelige følger.

Det følger af § 354 a, stk. 2, reaktioner givet i henhold til § 345, stk. 12, nr. 4, eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til en virksomhed, der ikke er under tilsyn, skal offentliggøres med angivelse af virksomhedens navn, jf. dog stk. 4.

Det følger af § 354 a, stk. 3, at hvis en sag er overgivet til politimæssig efterforskning og der er faldet helt eller delvis fældende dom eller vedtaget bøde, eller hvis en sag er afgjort med vedtagelse af administrativt bødeforelæg, skal der ske offentliggørelse af dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf, jf. dog stk. 4, ligesom bestemmelsen fastsætter yderligere krav til denne offentliggørelse, herunder hvornår det skal ske.

Det følger af § 354 a, stk. 4, at offentliggørelse efter stk. 1-3 dog ikke kan ske, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, det vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare eller efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse. Offentliggørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger om kundeforhold eller oplysninger omfattet af § 30 i lov om offentlighed i forvaltningen. Offentliggørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger, der hidrører fra finansielle tilsynsmyndigheder i andre lande inden for eller uden for Den Europæiske Union, medmindre de myndigheder, der har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse.

Det følger af § 354 a, stk. 5, at hvis offentliggørelse er undladt i henhold til stk. 4, 1. pkt., skal der ske offentliggørelse efter stk. 1-3, når de hensyn, der nødvendiggjorde undladelsen, ikke længere er gældende. Dette gælder dog kun i op til 2 år efter datoen for reaktionen.

Det følger af § 354 a, stk. 6, at i sager, hvor Finanstilsynet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning efter stk. 1, 8. pkt., og stk. 2 og der træffes afgørelse om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller afsiges frifindende dom, skal Finanstilsynet efter anmodning fra den virksomhed, som sagen vedrører, offentliggøre oplysninger herom.

Virksomheden skal indsende en kopi af afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller en kopi af dommen til Finanstilsynet samtidig med anmodning om offentliggørelse. Er påtaleopgivelsen, tiltalefrafaldet eller dommen ikke endelig, skal det fremgå af offentliggørelsen. Modtager Finanstilsynet dokumentation for, at sagen er afsluttet ved endelig påtaleopgivelse eller endeligt tiltalefrafald eller afsigelse af endelig frifindende dom, skal Finanstilsynet fjerne alle oplysninger om beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning og eventuelle efterfølgende domme i sagen fra Finanstilsynets hjemmeside.

En tilsvarende anvendelse af § 354 a i lov om finansiel virksomhed vil medføre, at reaktioner givet efter § 345, stk. 12, nr. 4, (reaktioner besluttet af Finanstilsynets bestyrelse i sager af principiel karakter og i sager, der har videregående betydelige følger), eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse, skal offentliggøres med angivelse af virksomhedens navn. Virksomheden vil skulle offentliggøre oplysningerne på sin hjemmeside på et sted, hvor de naturligt hører hjemme, hurtigst muligt og senest tre hverdage efter, at virksomheden har modtaget underretning om reaktionen. Der følger en række undtagelser og modifikationer til dette udgangspunkt i § 354 a, stk. 2-6, som ligeledes vil finde anvendelse for virksomheden.

Det foreslås i § 31, stk. 2, erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om kreditservicevirksomheders pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne for virksomheden.

Det er hensigten, at den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse skal udnyttes til at fastsætte nærmere regler om offentliggørelsesfrister og formkrav til offentliggørelsen, herunder også virksomhedens offentliggørelse. Der gælder i dag sådanne regler for finansielle virksomheder m.v., i bekendtgørelse 857 af 14. juni 2022 om finansielle virksomheders m.v. pligt til at offentliggøre Finanstilsynets vurdering af virksomheden m.v.

Til § 32

De generelle regler om offentligt ansattes tavshedspligt følger af forvaltningslovens § 27, som fastsætter, at offentligt ansatte har tavshedspligt, jf. straffelovens § 152 og §§ 152 c-152 f, med hensyn til enkeltpersoners private, herunder økonomiske, forhold og tekniske indretninger eller fremgangsmåder eller om drifts- eller forretningsforhold eller lign., for så vidt det er af væsentlig økonomisk betydning for den person eller virksomhed, oplysningerne angår, at oplysningerne ikke videregives.

Med lovforslagets § 32 foreslås der fastsat specifikke regler

om tavshedspligt for Finanstilsynets ansatte i henhold til denne lov.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at Finanstilsynets ansatte er under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e og dermed forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden.

Tavshedspligten efter bestemmelsen omfatter også oplysninger, som Finanstilsynet modtager fra udenlandske myndigheder.

Oplysninger, som Finanstilsynet modtager i forbindelse med sin reguleringsvirksomhed og sin informationsvirksomhed, er ikke omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt. Fortrolighed i relation til disse dele af Finanstilsynets virksomhed, skal vurderes i forhold til lov om offentlighed i forvaltningen og forvaltningsloven.

Tavshedspligten er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte kreditservicevirksomhedens og kreditkøberens kunder samt låntagere, det være sig privatpersoner eller erhvervs-kunder. Hertil kommer et ønske om af konkurrencemæssige grunde at beskytte virksomhedernes forretningsmæssige forhold. Herudover er Finanstilsynets tavshedspligt en afgørende betingelse for den tilsynsmæssige effektivitet. For at Finanstilsynet kan få alle nødvendige oplysninger i en given sag, må virksomhederne, kunderne og låntagerne kunne nære tillid til, at Finanstilsynet ikke videregiver fortrolige oplysninger. Bestemmelsen er dog ikke til hinder for, at overordnede myndigheder (ministerier) i forskellige lande udveksler oplysninger om koncernforbundne virksomheder som led i en krisestyring.

Ved ”fortrolige oplysninger” forstås oplysninger om virksomhedens forretningsmæssige forhold og kunders forhold samt andre oplysninger, som efter deres karakter er fortrolige. Oplysninger, som efter deres karakter er offentlige, f.eks. regnskaber og fondsbørsmeddelelser, er ikke omfattet af tavshedspligten. Tilsvarende gælder oprindeligt fortrolige oplysninger, som uden om tilsynet er blevet offentliggjort ad andre kanaler i en grad, at det er blevet almindeligt kendt. Ved ”oplysninger, der efter deres karakter er fortrolige” forstås oplysninger, der ikke direkte relaterer sig til enkelte kunders eller virksomheders forhold. Det drejer sig bl.a. om oplysninger om økonomiske eller forretningsmæssige forhold for personer og selskaber, som ikke er kunder i egentlig forstand, men som f.eks. kautionerer for kunder, har ejerandele i virksomhedens kunder eller på anden vis har en personlig, økonomisk eller forretningsmæssig tilknytning til kunder uden selv at være det.

Begrebet ”tilsynsvirksomhed” skal ses i forhold til de pligter, der er pålagt Finanstilsynet efter denne lov. Det vil bl.a. medføre, at sager, der relaterer sig til tilsynsforpligtelsen i

lovforslagets kapitel 7, hvorefter Finanstilsynet påser overholdelsen af loven og regler udstedt i medfør heraf, og foretager undersøgelser, er omfattet af tilsynsvirksomheden.

Adgangen til aktindsigt i Finanstilsynets sager efter offentlighedsloven begrænses af Finanstilsynets tavshedspligt, jf. § 14, 1. pkt., og § 35 i lov om offentlighed i forvaltningen. Det er dog udelukkende adgangen til aktindsigt efter offentlighedsloven, der er begrænset. Parters rettigheder, herunder adgang til aktindsigt, skal afgøres efter forvaltningsloven. Afgørelse af, hvem der er part i forhold til Finanstilsynet, træffes efter lovforslagets § 36.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at tavshedspligten også gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, samt eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne.

Serviceopgaver som led i driften vil f.eks. være rengøring, vagttjeneste, reparation og vedligeholdelse af elektronisk materiel og kantinedrift.

Det foreslås i *stk. 1, 3. pkt.*, at tavshedspligten også gælder efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

Det foreslås i *stk. 2*, at samtykke fra den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, ikke berettiger de personer, der er nævnt i stk. 1, til at videregive fortrolige oplysninger.

Bestemmelsen vil indebære, at Finanstilsynets tavshedspligt ikke ophæves, selvom den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, giver samtykke til, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger.

Finanstilsynets tavshedspligt er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte virksomhedernes kunder, det være sig privatpersoner eller erhvervs-kunder. Hertil kommer et ønske om, af konkurrencemæssige grunde, at beskytte virksomhedernes forretningsmæssige forhold.

Finanstilsynets tavshedspligt er en afgørende betingelse for den tilsynsmæssige effektivitet. For at Finanstilsynet kan få alle nødvendige oplysninger i en given sag, må virksomhederne og kunderne kunne nære tillid til, at Finanstilsynet ikke videregiver fortrolige oplysninger.

Da de fortrolige oplysninger i langt overvejende grad hidrører fra virksomhederne, vil det være mest korrekt og sikrest, at det er den pågældende virksomhed selv, der meddeler oplysningerne til tredjemand. Oplysninger om virksomhedens kunder kan kun videregives med kundernes samtykke.

Det foreslås i *stk. 3*, at *stk. 1* ikke finder anvendelse på oplysninger i sager om god skik, jf. kapitel 5.

Efter bestemmelsen finder *stk. 1* ikke anvendelse på oplysninger i sager om god skik. Sager om god skik er sager vedrørende bestemmelser i lovforslagets kapitel 5. Finanstilsynet vil derfor kunne udtale sig til offentligheden om sådanne sager i overensstemmelse med offentlighedslovens regler.

Bestemmelsen afspejler sig i den gældende retstilstand på det finansielle område i øvrigt, hvor der er samme grad af offentlighed om oplysninger, der er kommet frem i forbindelse med tilsynet med forbrugerrettede regler på det finansielle område, som hvis reglerne havde været underlagt Forbrugerombudsmandens tilsyn. Dette er væsentligt, da grænsedragningen mellem Finanstilsynets og Forbrugerombudsmandens virksomhed indebærer, at der er behov for koordination mellem Finanstilsynets og Forbrugerombudsmandens tilsynsvirksomhed.

Når Finanstilsynet ikke er underlagt en særlig tavshedspligt i forhold til oplysninger i sager om god skik, vil Finanstilsynet kunne videregive oplysninger fra sager om god skik, som Forbrugerombudsmanden finder nødvendige for sin tilsynsvirksomhed. Som eksempel kan nævnes tilfælde, hvor Forbrugerombudsmanden har oversendt en sag til Finanstilsynet, fordi sagen henhører under Finanstilsynets regelsæt, men Forbrugerombudsmanden har behov for at kende afgørelsens indhold af hensyn til koordineringen mellem de to regelsæt. Ligeledes vil Finanstilsynet få mulighed for af egen drift at orientere Forbrugerombudsmanden om konkrete sager, som vedrører tilsynet med god skik.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at enhver kan få udleveret oplysninger i sager om god skik dog med de undtagelser, der følger af offentlighedslovens kapitel 4 om undtagelser fra retten til aktindsigt. Dette er en konsekvens af, at den foreslåede bestemmelse foreskriver, at oplysningerne ikke er underlagt Finanstilsynets tavshedspligt efter *stk. 1*, hvorfor pligten til at meddele oplysninger ikke er begrænset heraf, jf. offentlighedslovens § 35.

Finanstilsynet vil ikke kunne give aktindsigt i oplysninger om enkeltpersoners private forhold og oplysninger om tekniske indretninger eller fremgangsmåder eller om drifts- eller forretningsforhold, hvis oplysningerne er af væsentlig økonomisk betydning for den person eller virksomhed, oplysningerne angår, jf. offentlighedslovens § 30.

I de tilfælde, hvor Finanstilsynet anmoder virksomheden om en redegørelse, vil Finanstilsynet oplyse om de relevante bestemmelser i den finansielle lovgivning, som er tema for redegørelsen. På baggrund heraf vil virksomheden kunne udlede, om de pågældende oplysninger er omfattet af § 32,

stk. 3. Det samme gælder for oplysninger, som udleveres i forbindelse med en inspektion, der vedrører god skik m.v.

Det foreslås i *stk. 4*, at bestemmelsen i *stk. 1* ikke er til hinder for, at Finanstilsynet af egen drift videregiver fortrolige oplysninger i summarisk eller sammenfattende form, når hverken den enkelte virksomhed eller dens kunder kan identificeres.

Det vil indebære, at oplysninger, der er omfattet af tavshedspligten i *stk. 1*, kan videregives af Finanstilsynet, hvis det ikke er muligt at identificere enkeltvirksomheder eller enkeltkunder blandt oplysningerne. Det afgørende for muligheden for videregivelse efter den foreslåede bestemmelse vil være, at der er foretaget en fuldstændig anonymisering. Det vil således ikke være tilstrækkeligt at fjerne eller overstrege navne m.v., hvis det er muligt ud fra f.eks. oplysningernes kontekst at identificere den pågældende virksomhed eller kunde.

Det foreslås i *stk. 5*, at fortrolige oplysninger kan videregives under en civil retssag, når en kreditservicevirksomhed er erklæret konkurs eller trådt i likvidation, og såfremt oplysningerne ikke vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde virksomheden.

Fortrolige oplysninger kan videregives under en civil retssag, når en kreditservicevirksomhed er erklæret konkurs eller trådt i likvidation, og såfremt oplysningerne ikke vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde virksomheden.

Til § 33

Det foreslås i lovforslagets § 33 at fastsætte en undtagelse til aktindsigt efter lov om offentlighed i forvaltningen (offentlighedsloven) i god skik-sager, som er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses kompetence efter § 345, *stk. 12*, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *stk. 1*, at såfremt en sag om god skik er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 345, *stk. 12*, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed, er dokumenterne nævnt i nr. 1-3 undtaget fra aktindsigt efter lov om offentlighed i forvaltningen (offentlighedsloven), indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning.

Finanstilsynets bestyrelse er nedsat med hjemmel i § 345 i lov om finansiel virksomhed. Bestyrelsen har til opgave at føre kontrol med og træffe beslutninger i forhold til Finanstilsynets tilsynsvirksomhed. Bestyrelsens kompetencer er nærmere afgrænset i § 345, *stk. 12*, i lov om finansiel virksomhed. Bestyrelsen har bl.a. ansvaret for at træffe beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter og i

sager, der har videregående betydelige følger, jf. § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed. Derudover træffer bestyrelsen beslutning om at overgive sager omfattet af § 345, stk. 12, nr. 4, til politimæssig efterforskning, jf. § 345, stk. 12, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed.

De sager, som Finanstilsynets bestyrelse kan behandle efter § 345, stk. 12, i lov om finansiel virksomhed, omfatter bl.a. sager om god skik m.v. Sagerne er typisk kendetegnet ved, at de relaterer sig til reglerne i lovforslagets kapitel 5 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf. Dog indeholder de øvrige dele af den finansielle lovgivning også regler om god skik m.v., som er omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence. Bestyrelsen bliver dermed forelagt sager om god skik m.v., når sagerne kan medføre politianmeldelse, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger. Bestyrelsens beslutningskompetence i sager om god skik m.v. sikrer en løbende kontrol med Finanstilsynets tilsynsvirksomhed, heriblandt tilsynet med forbrugerområdet og overholdelsen af god skik m.v. Det er et begrænset antal sager om god skik m.v., der forelægges Finanstilsynets bestyrelse, hvilket navnlig skyldes det forhold, at sagerne skal have en særlig karakter for at være omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence.

Finanstilsynets tavshedspligt efter lovforslagets § 32, finder ikke anvendelse på oplysninger i sager om god skik. Sager om god skik er sager vedrørende bestemmelser i lovforslagets kapitel 5. Det fremgår af lovforslagets § 32, stk. 3, og tilsvarende undtagelsesbestemmelser findes også i de øvrige dele af den finansielle lovgivning, der indeholder regler om god skik m.v. Undtagelsesbestemmelsen vil indebære, at oplysninger om tilsynet med god skik m.v. på det finansielle område er undtaget fra Finanstilsynets tavshedspligt. Enhver har således ret til aktindsigt i oplysninger i sager om god skik m.v. efter de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven, dog med de undtagelser, der følger af offentlighedslovens kapitel 4 om undtagelser fra retten til aktindsigt.

Offentligheden kan derfor få aktindsigt i Finanstilsynets sager om god skik m.v. på forbrugerområdet efter de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven, herunder de sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i sagen, dog med de undtagelser, der følger af offentlighedslovens §§ 19-33. Det betyder, at Finanstilsynet f.eks. kan undtage interne dokumenter fra retten til aktindsigt, jf. offentlighedslovens § 23.

Undtagelsen til aktindsigt omfatter ikke interne dokumenter, der er afgivet til udenforstående. Efter § 23, stk. 2, i offentlighedsloven mister et internt dokument som udgangspunkt sin interne karakter, når det bliver afgivet til udenforstående, f.eks. personer eller virksomheder, som Finanstilsynet vil træffe afgørelse over for. Det er således udgangspunktet, at et udkast til afgørelse mister sin interne karakter, når

det i forbindelse med en partshøring bliver sendt til den virksomhed eller person, der skal træffes afgørelse over for, fordi det er afgivet til en udenforstående i forhold til Finanstilsynet. Dog vil dokumentet bevare sin karakter som internt dokument, hvis afgivelsen er sket af retlige grunde, jf. § 23, stk. 2, i offentlighedsloven.

Efter forvaltningslovens § 19, stk. 1, er Finanstilsynet som myndighed forpligtet til at partshøre over oplysninger om en sags faktiske grundlag eller eksterne faglige vurderinger, som en part ikke kan antages at være bekendt med, og som er til ugunst for parten og af væsentlig betydning for sagens afgørelse.

Når Finanstilsynet skal foretage partshøring i en sag, der skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse, herunder sager om god skik m.v., er det hele udkastet til afgørelse eller beslutning, der sendes i partshøring. Denne praksis følger af forarbejderne til lov om finansiel virksomhed, jf. Folketings Tidende 2013-14, A, L 133 som fremsat, side 187, og § 35, stk. 1 og 2, i bekendtgørelse nr. 609 af 10. maj 2022 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet. Hensigten er at styrke retssikkerheden for bl.a. de virksomheder, som Finanstilsynets bestyrelses afgørelse vil rette sig mod, så virksomhederne kan gøre sig bekendt med Finanstilsynets vurderinger forud for bestyrelsens behandling af sagen. Det skal også ses i sammenhæng med, at den pågældende virksomhed har ret til foretræde for Finanstilsynets bestyrelse og i den forbindelse kan afgive et kort mundtligt indlæg, jf. § 36 i bekendtgørelse nr. 1543 af 30. oktober 2020 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet. Finanstilsynets forpligtelse til partshøring i sager, der skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse, går således videre end kravene i forvaltningsloven.

Det forhold, at retten til aktindsigt i dokumenter i sager om god skik m.v. i nogle tilfælde ikke kan begrænses med henvisning til dokumentets interne eller foreløbige karakter, gør, at sagens omstændigheder og Finanstilsynets overvejelser og vurderinger kan blive genstand for omtale i offentligheden forud for Finanstilsynets bestyrelses stillingtagen. Det omfatter eksempelvis udkast til afgørelser eller politianmeldelser, der som udgangspunkt ikke længere har karakter af interne dokumenter, når udkastet i sin helhed er afgivet til udenforstående i forbindelse med partshøring, medmindre afgivelsen af udkastet til afgørelse eller politianmeldelse sker af retlige grunde, f.eks. en forpligtelse efter loven. Det bemærkes i forlængelse heraf, at selvom et udkast til afgørelse eller politianmeldelse vil beholde sin interne karakter på trods af afgivelsen til udenforstående i forbindelse med partshøring, kan øvrige dokumenter, der reflekterer såvel udkastets indhold som konklusioner og dermed Finanstilsynets foreløbige overvejelser i den konkrete sag, blive genstand for aktindsigt. Væsentlige oplysninger i sager om god skik m.v. kan dermed komme til offentlighedens kendskab,

på trods af at Finanstilsynets bestyrelse endnu ikke har fået sagen forelagt og truffet sin beslutning.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at i de tilfælde, hvor en sag om god skik m.v. er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiell virksomhed, er en række nærmere opregnede dokumenter undtaget fra aktindsigt efter lov om offentlighed i forvaltningen (offentlighedsloven), indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning. De dokumenter, der vil være undtaget fra aktindsigt, er Finanstilsynets udkast til afgørelse af en sag eller udkast til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning, udtalelser afgivet af parten til Finanstilsynets udkast til afgørelse af en sag eller udkast til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning og supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse af en sag eller udkastet til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at nogle bestemte dokumenter i sager om god skik m.v. vil være undtaget fra aktindsigt i en begrænset periode, når den pågældende sag om god skik m.v. er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence. De pågældende dokumenter vil være undtaget fra aktindsigt fra det tidspunkt, hvor sagen og dens omstændigheder gør, at den er underlagt Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiell virksomhed, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning i den pågældende sag. Dokumenterne vil ikke være undtaget fra aktindsigt, når Finanstilsynets bestyrelse har truffet sin beslutning.

De konkrete dokumenter, som efter den foreslåede bestemmelse vil være undtaget fra aktindsigt, er oplyst i nr. 1-3.

Det foreslås i *nr. 1*, at Finanstilsynets udkast til afgørelse af en sag eller udkast til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning er undtaget fra aktindsigt.

Det dokument, som vil være undtaget fra aktindsigt, er det udkast til afgørelse eller udkast til beslutning om politianmeldelse, som Finanstilsynet sender i partshøring hos den virksomhed eller person, som udkastet retter sig mod.

Det foreslås i *nr. 2*, at udtalelser afgivet af parten til Finanstilsynets udkast til afgørelse af en sag eller udkast til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning er undtaget fra aktindsigt.

Som følge heraf vil partens høringssvar samt bemærkninger til udkastet til afgørelse eller udkastet til beslutning om politianmeldelse være undtaget fra aktindsigt.

Det foreslås i *nr. 3*, at supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse af en sag eller udkastet til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning er undtaget fra aktindsigt.

Det omfatter korrespondance, som relaterer sig til Finanstilsynets udkast til afgørelse eller udkast til beslutning om politianmeldelse, men som ikke er omfattet af det foreslåede nr. 2. Det kan f.eks. være korrespondance mellem Finanstilsynet og parten, hvor Finanstilsynet anmoder parten om at uddybe sine bemærkninger i høringssvaret yderligere. Det kan også omfatte korrespondance, der er afledt af opklarende spørgsmål fra Finanstilsynet til parten i relation til partens høringssvar.

De dokumenter i sager om god skik m.v., der efter bestemmelsen foreslås undtaget fra aktindsigt i en begrænset periode, kan således karakteriseres som Finanstilsynets udkast til afgørelse eller politianmeldelse, partens høringssvar til udkastet til afgørelse eller politianmeldelse og supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse eller politianmeldelse.

Med lovforslaget vil der ikke være ret til aktindsigt i de pågældende dokumenter efter offentlighedsloven. Parter i sager om god skik m.v. vil dog fortsat have ret til partsaktindsigt efter reglerne herom i forvaltningslovens kapitel 4. Reglerne om partsstatus i forhold til Finanstilsynets afgørelser findes bl.a. i lovforslagets § 36. De øvrige dele af den finansielle lovgivning indeholder lignende bestemmelser om partsstatus i forhold til Finanstilsynets afgørelser, eksempelvis § 355 i lov om finansiell virksomhed. Disse øvrige partsbestemmelser afgør spørgsmålet om partsstatus, hvis sagen om god skik m.v. relaterer sig til reglerne om god skik m.v. i en af de pågældende love.

En sag om god skik m.v. omfatter sager, hvor Finanstilsynet påser overholdelsen af de gældende regler om god skik m.v. i den finansielle lovgivning. Den foreslåede bestemmelse kræver dog, at sagen er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiell virksomhed, førend de pågældende dokumenter vil kunne undtages fra aktindsigt. En sag vil kunne karakteriseres som en sag om god skik, hvis oplysningerne i sagen ikke er omfattet en skærpet tavshedspligt for Finanstilsynets ansatte, jf. f.eks. lovforslagets § 32, stk. 3. Det omfatter bl.a. alle sager om god skik lovforslagets kapitel 5. Som følge heraf vil f.eks. alle sager om virksomhedens overtrædelse af redelig forretningsskik og god praksis, jf. lovforslagets § 20, være omfattet af den foreslåede bestemmelse, hvis Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i sagen.

Det følger af lovforslagets § 25, stk. 2, at Finanstilsynets bestyrelse indgår i Finanstilsynets tilsyn med at påse over-

holdelsen loven, herunder reglerne om god skik m.v., med den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345.

Med den foreslåede bestemmelse vil følgende dokumenter være undtaget fra aktindsigt i en nærmere afgrænset periode, hvis Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i den pågældende sag i medfør af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed: Finanstilsynets udkast til afgørelse eller politianmeldelse, partens høringssvar til udkastet til afgørelse eller politianmeldelse og supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse eller politianmeldelse. De sager om god skik m.v., hvor Finanstilsynets bestyrelse er tillagt kompetence til at træffe beslutning, fremgår af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynets bestyrelse træffer beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter samt i sager, der har videregående betydelige følger, jf. § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed. Ved reaktioner forstås afgørelser i forvaltningsretlig forstand, herunder påtaler og påbud, men reaktioner dækker f.eks. også over administrative bødeforelæg og risikooplysninger.

Finanstilsynets bestyrelse har dermed kompetence til at træffe beslutning om en reaktion, som retter sig mod en virksomhed under tilsyn. Bestyrelsen er også kompetent til at træffe beslutning om reaktioner i principielle sager vedrørende lovfortolkning og lovanvendelse, herunder ændring af Finanstilsynets tilsynsmæssige praksis. En sag har et principielt indhold, når der er tvivl af en vis betydning om fortolkningen af en bestemmelse, eller en hidtidig fortolkning ændres. At en sag vedrører en bestemmelse, der ikke har været anvendt før, gør ikke i sig selv sagen principiel. Videregående betydelige følger kan f.eks. være reaktioner, der påbyder, at en bestemt praksis skal følges, hvilket vil medføre anvendelse af betydelige ressourcer for den berørte virksomhed og andre tilsvarende virksomheder, eller at der er tale om en politianmeldelse. Finanstilsynets bestyrelse træffer også beslutning om at overgive sager omfattet af § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed til politimæssig efterforskning, jf. § 345, stk. 12, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed. Det omfatter sager, hvor Finanstilsynet vurderer, at der er sket en overtrædelse af en strafbelagt bestemmelse, hvorfor sagen bør overgives til anklagemyndigheden med henblik på at indlede en politimæssig efterforskning.

Finanstilsynet vil løbende vurdere, om sager om god skik m.v. er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence. Sager om god skik vil som udgangspunkt være omfattet af Finanstilsynets kompetence, medmindre beslutningskompetencen er tillagt bestyrelsen, jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed. Vurderer Finanstilsynet, at en sag er omfattet af bestyrelsens kompetence, vil Finanstilsynets udkast til afgørelse eller politianmeldelse, partens høringssvar til udkastet til afgørelse eller politianmeldelse og supplerende korrespondance mellem Fi-

nanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse eller politianmeldelse være undtaget fra aktindsigt, forudsat at dokumenterne er oprettet på det tidspunkt, hvor sagen bliver omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence. Hvis en sag om god skik under sagsbehandlingen bliver omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence, men det efterfølgende viser sig, at den ikke længere kan anses for omfattet af beslutningskompetencen, vil dokumenterne ikke længere være undtaget fra aktindsigt fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet konstaterer, at bestyrelsen ikke skal træffe beslutning i sagen. Vurderingen af, om en sag om god skik er omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence, vil imidlertid kunne ændres i takt med, at sagsbehandlingen skrider fremad, fordi sagens omstændigheder eller øvrige forhold bevirker, at sagen ikke længere skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse, jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed.

Dokumenterne vil ikke længere være undtaget fra aktindsigt, når Finanstilsynets bestyrelse har truffet beslutning i sagen. Der vil være truffet en beslutning i sagen, når Finanstilsynet bestyrelse har forholdt sig til den indstilling, som bestyrelsen er blevet forelagt i relation til den pågældende sag om god skik m.v. Finanstilsynets bestyrelse vil træffe sine beslutninger i henhold til de regler, der følger af bekendtgørelse nr. 609 af 10. maj 2022 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet. I de tilfælde, hvor Finanstilsynets bestyrelse ikke træffer en endelig beslutning på det bestyrelsesmøde, hvor sagen om god skik m.v. blev forelagt bestyrelsen, men i stedet delegerer kompetencen til at træffe den endelige beslutning til eksempelvis et bestyrelsesmedlem eller formandsskabet for bestyrelsen, vil der først være truffet en beslutning i sagen, når det bestyrelsesmedlem, der har fået delegeret kompetencen til at træffe den endelige beslutning, har accepteret det foreliggende udkast til afgørelse eller politianmeldelse. Den foreslåede bestemmelse vil ikke ændre på Finanstilsynets mulighed for at underrette Forbrugerombudsmanden om sager om god skik m.v. Samarbejdet om håndhævelsen af forbrugerlovgivningen på det finansielle område vil dermed ikke ændre sig.

Til § 34

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynets ansatte ikke må videregive oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, jf. dog *stk. 2*.

Bestemmelsen vil bl.a. indebære, at oplysninger om en person, der har indberettet en virksomhed eller en person for overtrædelse af den finansielle regulering for så vidt angår indberetningen ikke er undergivet aktindsigt i medfør af forvaltningsloven eller reglerne om underretning i medfør af retssikkerhedsloven.

”Oplysninger om en person” skal forstås i overensstemmelse med definitionen af personoplysninger i artikel 4, nr. 1, i databeskyttelsesforordningen, hvorved forstås enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (»den registrerede«); ved identificerbar fysisk person forstås en fysisk person, der direkte eller indirekte kan identificeres, navnlig ved en identifikator som f.eks. et navn, et identifikationsnummer, lokaliseringsdata, en onlineidentifikator eller et eller flere elementer, der er særlige for denne fysiske persons fysiske, fysiologiske, genetiske, psykiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet.

Oplysninger, som er gjort anonyme på en sådan måde, at den registrerede ikke længere kan identificeres, er ikke omfattet af begrebet personoplysninger. Ved afgørelsen af, om en person er identificerbar, skal alle de hjælpemidler, der med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse for at identificere den pågældende enten af den dataansvarlige eller af enhver anden person, tages i betragtning. Bestemmelsen vil kun kunne finde anvendelse i sager om indberetning af overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til Finanstilsynet, indberettet af en person om en virksomhed under tilsyn af Finanstilsynet, herunder ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheder, der er under tilsyn. Bestyrelsens eller ansattes indberetning til Finanstilsynet vil ikke være i strid med tavshedspligten i lovforslagets § 32 eller § 132 i selskabsloven. Såvel overtrædelser som potentielle overtrædelser, f.eks. i tilfælde hvor en indberetning ikke fører til yderligere sagsbehandlingsskridt eller i tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at der ikke er tale om en overtrædelse af reglerne på det finansielle område, er omfattet af lovforslaget.

Det er et krav, at overtrædelser vedrører regler, som er under Erhvervsministeriets ressortområde, som vedrører det område, som er under tilsyn af Finanstilsynet, forstået som love, bekendtgørelser og direkte gældende EU-retlig regulering, herunder forordninger og direkte gældende niveau 2-regulering (f.eks. bindende tekniske standarder). For love, som både Finanstilsynet og andre myndigheder fører tilsyn med, omfattes den eller de bestemmelse(r), som andre fører tilsyn med, ikke af lovforslaget. Indberetning om overtrædelse af f.eks. markedsføringsloven eller straffeloven (f.eks. i form af underslæb, bedrageri m.v.) omfattes ikke af bestemmelsens anvendelsesområde.

Bestemmelsen vil medføre, at Finanstilsynets ansatte – med de undtagelser der følger af det foreslåede stk. 2 og 3 – ikke er forpligtet til at videregive oplysninger om personer, der til Finanstilsynet indberetter overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering. Bestemmelsen udgør en specialregel (*lex specialis*) i forhold til de almindeligt gældende regler om aktindsigt efter f.eks. forvaltningsloven eller om underretning efter retssikkerhedsloven. Såfremt en part f.eks. har ret til aktindsigt efter forvaltningsloven, vil Finanstilsynet i medfør af bestemmelsen være

forpligtet til enten ikke at videregive eller at anonymisere enhver oplysning, der gør det muligt at identificere personen, der har indberettet overtrædelser. Fravigelsen af de almindeligt gældende regler om aktindsigt efter f.eks. forvaltningsloven eller om underretning efter retssikkerhedsloven vurderes at være nødvendig for at yde personerne den tilstrækkelige beskyttelse.

Bestemmelsen ændrer ikke på, at adgangen til aktindsigt i Finanstilsynets sager som følge af bestemmelsens ordlyd er begrænset i henhold til § 35 i lov om offentlighed i forvaltningen, og adgangen til indsigt efter databeskyttelsesloven er som følge af bestemmelsens ordlyd begrænset i henhold til § 22, stk. 3, i databeskyttelsesloven, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 1.

Ligeledes er det efter bestemmelsen f.eks. ikke tilladt for Finanstilsynet at videregive personoplysninger om en person, der har indberettet en overtrædelse af den finansielle regulering, i forbindelse med en eventuel underretning forud for gennemførelsen af en beslutning om iværksættelse af et tvangsindgreb efter § 5 i retssikkerhedsloven.

Det foreslås i *stk. 2*, at bestemmelsen i *stk. 1* ikke er til hinder for, at personoplysninger videregives i medfør af lovforslagets § 35.

Det fremgår af lovforslagets § 35, at tavshedspligten i § 32, stk. 1, ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til tilsynsmyndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union, der har ansvaret for tilsyn med kreditservicevirksomheder. Det fremgår af § 35, stk. 2, at § 354, stk. 6-16, i lov om finansiell virksomhed, finder tilsvarende anvendelse. § 354, stk. 6, i lov om finansiell virksomhed fastsætter en række personer, myndigheder, enheder m.v., som Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til. Det er bl.a. til andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet, i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af mulige strafbare forhold omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen.

Videregivelse i forbindelse med retssager, anlagt af den virksomhed eller ansatte, om hvem der er blevet indberettet overtrædelser vedrørende f.eks. bagvaskelse, æreskrænkelse, osv., er ikke omfattet af bestemmelsen. Det vil derfor i disse tilfælde ikke være tilladt for Finanstilsynet at videregive personoplysninger omfattet af det foreslåede stk. 1 til den virksomhed eller ansatte, der er blevet indberettet om.

Eventuel videregivelse af personoplysninger sker i overensstemmelse med de databeskyttelsesretlige regler, herunder databeskyttelsesforordningen, jf. lovforslagets bemærkninger til den foreslåede § 35.

Det foreslås i *stk. 3*, at bestemmelsen i *stk. 1* ikke er til hinder for, at personoplysninger, der vedrører en kunde, videregives til en kreditservicevirksomhed i forbindelse med sager omfattet af § 32, *stk. 3*, når kunden har givet udtrykkeligt samtykke til videregivelsen.

Sager omfattet af § 32, *stk. 3*, er sager om god skik, jf. lovforslagets kapitel 5.

Samtykke skal forstås i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 7, og skal dermed opfylde betingelserne heri.

Personoplysninger skal forstås i overensstemmelse med definitionen af personoplysninger i artikel 4, nr. 1, i databeskyttelsesforordningen, hvorefter personoplysninger omfatter enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person. Dette omfatter bl.a. oplysninger, som identificerer personen, der indberetter overtrædelser, i form af oplysninger om dennes identitet eller enhver oplysning, der indirekte gør det muligt at udlede dennes identitet. Oplysninger, som er gjort anonyme på en sådan måde, at den registrerede ikke længere kan identificeres, er ikke omfattet af begrebet personoplysninger. Ved afslutning af, om en person er identificerbar, skal alle de hjælpemidler, der med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse for at identificere den pågældende, enten af den dataansvarlige eller af enhver anden person, tages i betragtning.

Som det fremgår af bemærkningerne til *stk. 1*, er den foreslåede bestemmelse en specialregel (*lex specialis*) i forhold til de almindeligt gældende regler om aktindsigt efter f.eks. forvaltningsloven eller om underretning efter retssikkerhedsloven. Dette forslag ændrer ikke herpå. Finanstilsynet vil derfor være forpligtet til enten ikke at videregive eller at anonymisere enhver oplysning, der gør det muligt at identificere personen, der har indberettet overtrædelser, – også selvom personen i medfør af det foreslåede *stk. 3* har givet sit samtykke til videregivelsen af personoplysninger om denne til virksomheden.

Det foreslås i *stk. 4*, at alle, der i henhold til *stk. 2* modtager personoplysninger, med hensyn til disse oplysninger er undergivet tavshedspligten i *stk. 1*.

Det vil indebære, at de myndigheder m.v., der er nævnt i § 35, *stk. 1* og 2, jf. § 354, *stk. 6*, i lov om finansiel virksomhed, som modtager personoplysninger efter den foreslåede bestemmelse, vil være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt.

Til § 35

Lovforslagets § 32, *stk. 1*, fastsætter en tavshedspligt for Finanstilsynets ansatte.

For nærmere om tavshedspligten henvises til § 32, *stk. 1*, og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i § 35, *stk. 1*, at § 32, *stk. 1*, ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til tilsynsmyndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union, der har ansvaret for tilsyn med kreditservicevirksomheder, under forudsætning af at modtageren af oplysningerne har behov herfor for varetagelsen af deres opgaver.

Bestemmelsen vil således indebære, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til tilsynsmyndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union, der har ansvaret for tilsyn med kreditservicevirksomheder. Fortrolige oplysninger vil efter bestemmelsen kunne videregives til de myndigheder, der er udpeget efter artikel 21, *stk. 3* i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere. Det er en forudsætning for videregivelse, at modtageren af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 354, *stk. 6-16*, i lov om finansiel virksomhed, finder tilsvarende anvendelse.

En tilsvarende anvendelse af § 354, *stk. 6-16*, i lov om finansiel virksomhed vil medføre, at en række undtagelser og modifikationer til tavshedspligten efter *stk. 1*, finder anvendelse, herunder, at fortrolige oplysninger kan videregives til administrative myndigheder og domstole, som behandler afgørelser, der er truffet af Finanstilsynet, jf. § 354, *stk. 6*, nr. 4.

Til § 36

Det foreslås i *stk. 1*, at som part i forhold til Finanstilsynet anses virksomheder eller personer omfattet af denne lov, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelser over for i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov.

Det foreslåede *stk. 1* vil medføre, at det er den virksomhed, som Finanstilsynet ”har truffet eller vil træffe afgørelse over for”, som er part i forhold til Finanstilsynet. Efter bestemmelsen er det således klart, at en virksomhed er part i forhold til Finanstilsynet i de sager, hvor Finanstilsynet har truffet en afgørelse over for virksomheden, eller hvor Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden.

At Finanstilsynet ”vil træffe en afgørelse” over for en virk-

somhed skal forstås sådan, at der er tale om en sag, hvori der som led i et almindeligt sagsforløb vil blive truffet en afgørelse af Finanstilsynet. Der skal således være tale om en afgørelsessag. En afgørelsessag er eksempelvis en sag, hvor en virksomhed ansøger Finanstilsynet om tilladelse, godkendelse m.v., og hvor Finanstilsynet efter behandling af sagen træffer afgørelse om, hvorvidt en sådan ansøgning imødekommes. Det er ikke afgørende for opnåelse af partsstatus, om der faktisk træffes en afgørelse i den pågældende afgørelsessag. En virksomheds partsstatus påvirkes således ikke af, om der af den ene eller anden grund alligevel ikke træffes afgørelse i sagen.

Ordlyden af den foreslåede partsbestemmelse svarer på dette punkt til § 2 i forvaltningsloven og omfatter dermed sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse.

Partsstatus indebærer bl.a. adgang til efter forvaltningslovens regler at få fortrolige oplysninger i den del af en sag, som vedrører den pågældende, samt mulighed for at indbringe Finanstilsynets afgørelse herom for Erhvervsankenævnet. Forvaltningslovens regler om partsbeføjelser finder dog kun anvendelse i sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed, jf. forvaltningslovens § 2, stk. 1. Bestemmelsen medfører, at kunder i finansielle virksomheder m.v., ikke er parter i forhold til Finanstilsynet. Dette gælder, uanset hvilken interesse de måtte have i en given sag. Ligeledes vil f.eks. aktionærer i en kreditservicevirksomhed heller ikke være parter i tilsynets sag om den pågældende virksomhed.

Det særlige partsbegreb er nødvendigt for at undgå en udhuling af Finanstilsynets tavshedspligt, da parter adgang til aktindsigt efter forvaltningsloven ikke tilsidesættes af tavshedspligtsreglerne. Det fremgår bl.a. af ombudsmandens praksis, at det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb fortolkes bredt, jf. FOB 1987 64, hvor ombudsmanden tilføjede indlånerforeningen i 6. Juli Banken partsstatus i forhold til tilsynets sag om anmeldelse af betalingsstandsning.

Udenlandske kreditservicevirksomheder har samme retsstilling som de nationale. Baggrunden herfor er, at det skønnes hensigtsmæssigt, at grænseoverskridende virksomheder opnår partsstatus efter den finansielle lovgivning på lige fod med nationale finansielle virksomheder m.v., således, at der ikke sker forskelsbehandling.

Det foreslås i *stk. 2*, at for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende, anses en række yderligere personer som parter.

Det foreslås i *nr. 1*, at som part i forhold til Finanstilsynet, anses en virksomhed, der udfører kreditserviceringsaktiviteter uden tilladelse, jf. § 3, stk. 1, og § 4, stk. 1.

Dette vil typisk være i en sag, hvor Finanstilsynet udsteder et påbud til en virksomhed uden tilladelse om at ophøre med at udøve virksomhed som kreditservicevirksomhed.

Det foreslås i *nr. 2*, at som part i forhold til Finanstilsynet, anses som part i forhold til Finanstilsynet, en virksomhed, som ansøger om tilladelse til at udføre kreditserviceringsaktiviteter, jf. § 3, stk. 1, og § 4, stk. 1.

Det foreslås i *nr. 3*, at som part i forhold til Finanstilsynet, anses et medlem af en virksomheds bestyrelse eller direktion eller en ledelsesansvarlig, når Finanstilsynet nægter en virksomhed tilladelse eller inddrager denne, jf. § 3, stk. 2, nr. 2 og § 8, nr. 5.

Dette vil eksempelvis være i det tilfælde, hvor Finanstilsynet nægter en virksomhed tilladelse til at udøve virksomhed bl.a. på grund af, at Finanstilsynet i henhold til lovforslagets § 3, stk. 2, nr. 2, ikke kan godkende et medlem af virksomhedens bestyrelse. I det tilfælde vil bestyrelsesmedlemmet være at anse som part i forhold til denne del af Finanstilsynets afgørelse om afslag på tilladelse.

Det foreslås i *nr. 4*, at som part i forhold til Finanstilsynet, anses en virksomhed eller person, som Finanstilsynet kræver oplysninger fra til afgørelse af, om denne er omfattet af bestemmelserne i denne lov.

Forud for, at en virksomhed opnår tilladelse efter loven, kan Finanstilsynet indhente oplysninger til bedømmelse af, om virksomheden er omfattet af lovens krav om tilladelse til at udføre kreditservicevirksomhed. En virksomhed eller person, der modtager en sådan henvendelse, vil have partsstatus efter forslaget til nr. 4.

Det foreslås i *nr. 5*, at som part i forhold til Finanstilsynet, anses en virksomhed eller person, som omfattes af en afgørelse afsagt af Finanstilsynet om personens egnethed eller hæderlighed i henhold til § 7.

Med bestemmelsen tilsigtes eksempelvis, at en direktør eller et bestyrelsesmedlem, der ikke vurderes at være egnet eller hæderlig i forbindelse med en ansøgning om tilladelse, eller som afsættes i henhold til en sådan afgørelse, er part for så vidt angår denne afgørelse.

Det foreslås i *stk. 3*, at som part i forhold til Finanstilsynets afgørelser om egnethed og hæderlighed anses både den virksomhed og det bestyrelsesmedlem eller den direktør, som afgørelsen omhandler.

Det foreslås i *stk. 1*, at de frister, der er fastsat i eller i henhold til denne lov, begynder at løbe fra og med dagen efter den dag, hvor den begivenhed, som udløser fristen, finder sted. Dette gælder beregning af både dags-, uge-, måneds- og årsfrister.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvor fristen er angivet i uger, udløber fristen, jf. *stk. 1*, på ugedagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted.

F.eks. vil udløbsdagen for fristen, hvis denne er angivet som ”senest 4 uger efter”, være den sidste dag i den 4. uge efter dagen for handlingen/beslutningen, der udløser fristen. Træffes beslutningen således på en tirsdag, vil fristen udløbe om tirsdagen 4 uger senere.

Det foreslås i *stk. 3*, at er fristen angivet i måneder, udløber fristen, jf. *stk. 1*, på månedsdagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted. Er den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted, den sidste dag i en måned, eller udløber fristen på en månedsdato, som ikke findes, udløber fristen på den sidste dag i måneden uanset dens længde.

Hvis eksempelvis fristen er tre måneder, og den fristudløsende handling foretages den 15. januar, udløber fristen den 15. april. Er den fristudløsende handling foretaget den sidste dag i en måned, udløber fristen altid den sidste dag i den pågældende måned, uanset om der er 28, 29, 30 eller 31 dage i den pågældende måned. Hvis fristen beregningsmæssigt udløber på en månedsdato, der ikke findes, eksempelvis den 30. februar, udløber fristen altid den sidste dag i den pågældende måned – i dette tilfælde den 28. eller i skudår den 29. februar.

Det foreslås i *stk. 4*, at er fristen angivet i år, udløber fristen, jf. *stk. 1*, på årsdagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted.

Hvis eksempelvis begivenheden fandt sted den 30. september, udløber fristen samme dato året efter.

Til § 38

Det foreslås i *stk. 1*, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

For meddelelser, der sendes til Finanstilsynet, er Finanstilsynet adressat for meddelelsen. For meddelelser, som Finanstilsynet sender, er den pågældende virksomhed, som meddelelsen sendes til, adressat for meddelelsen.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til Finanstilsynet på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for Finanstilsynet, dvs. når Finanstilsynet kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til en virksomhed eller person på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for den pågældende. En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur. Lovforslagets bestemmelse skal for så vidt angår fremkomsttidspunktet samt hindringer som følge af it-problemer og lignende forstås i overensstemmelse med afsnit 5.3. i de almindelige bemærkninger, jf. Folketingstidende 2012-13, A, L 16 som fremsat, s. 41 (lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v.).

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Finanstilsynet om forhold, som er omfattet af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov, skal foregå digitalt.

Det foreslås i *stk. 3*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om digital kommunikation, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur eller lignende.

Bemyndigelserne forventes udnyttet således, at bl.a. skriftlige henvendelser m.v. til Finanstilsynet om forhold, som er omfattet af de nævnte regler, ikke anses for behørigt modtaget hos Finanstilsynet, hvis de indsendes på anden vis end den foreskrevne digitale måde.

Til § 39

Det foreslås i § 39, at virksomheder under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet efter kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed.

Kapitel 22 i lov om finansiel fastsætter afgifter.

Den foreslåede § 39 skal ses i sammenhæng med den foreslåede ændring af § 361 i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 44, nr. 3.

Efter lovforslagets § 44, nr. 3, foreslås en ændring af § 361, hvorefter kreditservicevirksomheder betaler 16.700 kr.

årligt i afgift til Finanstilsynet. Dette grundbeløb er angivet i 2016-niveau og reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven, jf. § 361, stk. 12, der bliver stk. 13.

Til § 40

Det foreslås i § 40, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til denne lov og regler udstedt i medfør af loven, af den som afgørelsen retter sig mod, kan indbringes for Erhvervsankenævnet, senest fire uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at en adressat til en afgørelse, der er truffet i medfør af denne lov og regler udstedt i medfør heraf, kan påklage og indbringe denne for Erhvervsankenævnet.

Erhvervsankenævnet er også klageinstans for aktindsigtsspørgsmål i henhold til enten forvaltningsloven eller offentlighedsloven, i det omfang aktindsigtsspørgsmålet relaterer sig til en afgørelse, der er truffet i henhold til loven eller regler udstedt i medfør heraf.

Til § 41

Den foreslåede § 41 fastsætter, hvilke overtrædelser af loven, der kan straffes. Den foreslåede bestemmelse fastsætter endvidere strafansvar for juridiske personer samt forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser og regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslås i *stk. 1*, at overtrædelse af § 3, stk. 1, § 4, stk. 1, § 7, stk. 5 og 6, § 9, § 10, stk. 1 og 3-6, § 11, § 12, stk. 1, 3 og 4, § 14, § 21, stk. 1-6 og § 28, stk. 2, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

De strafbelagte bestemmelser er enten bestemmelser, som indeholder konkrete handlepligter for de omfattede virksomheder eller fysiske personer, eller bestemmelser, som indeholder forbud for virksomheder og ledelse.

For beskrivelse af ansvarssubjekter og den strafbare handling vedrørende de strafbelagte bestemmelser henvises der til bemærkningerne til de strafbelagte bestemmelser.

Ved udmålingen af bøder bør der, ud over de almindelige strafudmålingsprincipper i straffelovens kapitel 10, indgå betragtninger om, at der skal være en sammenhæng mellem virksomhedernes finansielle styrke, grovheden af overtrædelserne og bødestørrelsen. Dette skal sikre, at sanktionsniveauet for overtrædelser er mærkbart for alle aktører,

således at bøder vil have en pønalt og præventiv effekt. Vurderingen af overtrædelsens grovhed bør foregå uafhængigt af gerningsmandens økonomiske forhold. Anvendelsen af fængselsstraf vil især være relevant, men ikke begrænset til tilfælde af særligt grove, gentagne, systematiske eller forsætlige overtrædelser af lovens krav. For nærmere om strafudmålingsprincippet henvises i øvrigt til straffelovens § 80.

Det er en forudsætning for anvendelsen af bestemmelsen, at den pågældende ikke kan straffes for handlingen eller undladelsen efter andre alvorligere bestemmelser i straffeloven.

Det foreslås i *stk. 2*, at overtrædelse af § 15, stk. 1-3, § 16, § 17, stk. 1 og 2, § 18, stk. 1, § 19 og § 22, stk. 1, og § 24, stk. 1, straffes med bøde.

For en beskrivelse af ansvarssubjekter og den strafbare handling vedrørende den strafbelagte bestemmelse, henvises der til bemærkningerne til den strafbelagte bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 3*, at en kreditservicevirksomhed, der ikke efterkommer et påbud eller forbud, som er givet i medfør af § 25, stk. 3, og § 30, stk. 2 og 3, eller en virksomhed, der undlader at meddele eller berigtige oplysninger efter § 28, straffes med bøde.

§ 25 fastsætter, at Finanstilsynet påser overholdelse af loven, og at Finanstilsynet inden for en nærmere fastsat frist kan påbyde de fysiske og juridiske personer, som er omfattet af denne lov, at foretage de nødvendige foranstaltninger i tilfælde af overtrædelse af bestemmelser i loven.

§ 30, stk. 2 og 3, fastsætter, at Finanstilsynet kan påbyde kreditservicevirksomheder at afsætte et direktionsmedlem.

Det foreslås i *stk. 4*, at et bestyrelsesmedlem i en kreditservicevirksomhed, som ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 30, stk. 1 og 3, straffes med bøde.

Det foreslåede vil medføre, at et bestyrelsesmedlem i en kreditservicevirksomhed kan pålægges bøde, hvis den pågældende ikke efterkommer et påbud om at nedlægge sit hverv som følge af, at denne ikke længere lever op til egnetheds- og hæderlighedskravene.

Egnetheds- og hæderlighedskravene af fastsat i lovforslagets § 7. For nærmere om kravene henvises derfor til § 7 og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i *stk. 5*, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Det følger af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan. I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter og forbud for virksomheden, er de mulige ansvarssubjekter ved overtrædelse af bestemmelserne virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, oftest ledelsen. Der vil kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden. Ved valg af ansvarssubjekt er det udgangspunktet, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til - udover tiltalen mod den juridiske person - tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed. Der bør som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Det foreslås i *stk. 6*, at forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser eller regler udstedt i medfør heraf er 5 år.

Bestemmelsen svarer til, hvad der i øvrigt gælder på det finansielle område.

Det følger af straffelovens § 93, stk. 1, at forældelsesfristen, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel i et år for overtrædelsen, er to år, og at forældelsesfristen, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel i fire år for overtrædelsen, er fem år.

Med forslaget fraviges den almindelige forældelsesfrist på to år efter straffelovens § 93, stk. 1, nr. 1. Den femårige forældelsesfrist svarer til den almindeligt gældende forældelsesfrist i den finansielle lovgivning. Den forlængede forældelsesfrist er begrundet i, at en række overtrædelser først opdages ved undersøgelser i virksomheden. Da tilsynsmyndighedernes undersøgelser ofte foretages med mere end to års interval, ville der kunne være indtruffet forældelse ved konstatering af disse overtrædelser, hvis ikke fristen var forlænget.

Det foreslås i *stk. 7*, at i regler udstedt i medfør af loven kan der fastsættes straf i form af bøde eller fængsel i op til 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i reglerne.

Derefter kan der i forskrifter, der udstedes med hjemmel i lovens bestemmelser, fastsættes straf i form af bøde for overtrædelse af bestemmelserne i forskrifterne. Der vil ikke i bekendtgørelserne kunne fastsættes straf for simpel uagtsom overtrædelse af bestemmelserne.

Bestemmelsen vil blive anvendt til at fastsætte bestemmelser om straf i form af bøde ved overtrædelser af bestemmelser udstedt i medfør af loven, når disse bestemmelser er egnede til at blive strafbelagt, og når overtrædelser har en sådan grovhed, at disse bør strafbelægges.

Til § 42

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 30. december 2023.

Ikrafttrædelsestidspunktet fraviger regeringens målsætning om, at erhvervsrettet lovgivning skal træde i kraft enten den 1. januar eller den 1. juli.

Det følger af direktivets artikel 32, at medlemsstaterne senest den 29. december 2023 vedtager og offentliggør de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. Det følger også af artikel 32, at medlemsstaterne anvender de i stk. 1 omhandlede love og bestemmelser fra den 30. december 2023.

Det foreslåede ikrafttrædelsestidspunkt skyldes, at de ændringer, der er omfattet af stk. 1, udgør nødvendig implementering af EU-retsakter. Bestemmelserne i denne lov har til formål at implementere Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kredit-servicevirksomheder og kreditkøbere. Efter direktivet skal de implementerede regler træde i kraft senest 30. december 2023.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at indtil Finanstilsynet træffer afgørelse efter § 3 eller indtil den 29. juni 2024, alt efter hvilken dato der kommer først, finder loven ikke anvendelse på virksomheder, der udfører kreditserVICeringsaktiviteter, som på tidspunktet for lovens ikrafttræden havde tilladelse til at udøve inkassovirksomhed efter lov om inkassovirksomhed, og som senest den 29. februar 2024 indgiver ansøgning om tilladelse efter § 3 til Finanstilsynet.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at for sådanne virksomheder finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Bestemmelsen skal sikre, at de virksomheder, der i dag er undtaget fra et tilladelseskrav, i en overgangsperiode kan fortsætte deres virksomhed uden en tilladelse. Det forudsætter dog, at virksomhederne inden den 29. februar 2024 indsender en ansøgning om tilladelse til Finanstilsynet, jf. lovforslagets § 3.

Virksomheder, som på lovens ikrafttrædelsestidspunkt har en ansøgning om autorisation efter lov om inkassovirksomhed under behandling, vil skulle ansøge på ny hos Finanstil-

synet for så vidt angår aktiviteter, som er omfattet af denne lov, såfremt de vil fortsætte disse aktiviteter. Således kan en sådan ansøgning enten bortfalde eller færdigbehandles, hvorefter en eventuel tilladelse i henhold til inkassoloven vil være begrænset til de øvrige inkassoaktiviteter.

Hvis der er tale om en ansøgning, som alene vedrører kreditserviceringsaktiviteter omfattet af denne lov, bør ansøgerne henvises til at indsende en ny ansøgning til Finanstilsynet. Det samme gælder i tilfælde af ansøgninger, som både vedrører kreditserviceringsaktiviteter omfattet af denne lov og aktiviteter omfattet af lov om inkassovirksomhed, for så vidt angår dog alene de førstnævnte aktiviteter.

Det foreslås i *stk. 3*, at loven ikke finder anvendelse på en kreditkøbers overførsel af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller af selve den misligholdte kreditaftale, der foretages inden 30. december 2023. For sådanne overførsler finder hidtil gældende regler anvendelse.

Det vil sige, at hvis en kreditkøber før den 30. december 2023 overfører en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, så vil kreditkøber ikke være forpligtet til at overholde reglerne i lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere for så vidt angår denne overførsel af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale. Hvis kreditkøberen omvendt overfører en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale efter den 30. december 2023, så vil kreditkøber være forpligtet til at overholde reglerne i lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere for så vidt angår denne overførsel af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale.

Til § 43

Den foreslåede bestemmelse angiver lovens territoriale gyldighedsområde og fastsætter, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at den ved kongelig anordning helt eller delvist kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de henholdsvis færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Til § 44

Til nr. 1

Den gældende § 117, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at bestyrelsesmedlemmer m.fl. samt øvrige ansatte ikke uberettiget må videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som de under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med.

Det foreslås, at der i § 117, *stk. 1*, efter »bekendt med« indsættes », jf. dog stk. 3«.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at der med lovforslagets § 44, nr. 2, foreslås en ny § 117, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, som er en undtagelse til § 117, stk. 1.

For nærmere om den foreslåede § 117, stk. 3, henvises der til lovforslagets § 44, nr. 2.

Til nr. 2

Den gældende § 117, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at bestyrelsesmedlemmer m.fl. samt øvrige ansatte ikke uberettiget må videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som de under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med.

Som et typetilfælde, hvor videregivelse efter praksis anses for berettiget, er bl.a. videregivelse af oplysninger med kundens samtykke. Ved fortrolige oplysninger forstås som udgangspunkt alle oplysninger. Hvis oplysningerne er offentligt tilgængelige, kan de dog ikke anses for fortrolige og er derfor ikke omfattet af § 117.

Bestemmelsen i § 117, stk. 1, har i årene 2003-2020 ført til flere afgørelser og udtalelser fra Finanstilsynet om kreditinstitutters videregivelse af fortrolige kundeoplysninger i forbindelse med kreditinstitutters salg af misligholdte kreditaftaler. Finanstilsynet har som udgangspunkt ikke anset det som en berettiget videregivelse at videregive kundeoplysninger, herunder oplysninger om kundens navn, adresse og evt. restancer, i forbindelse med salg af låneporteføljer. Finanstilsynet har blandt andet lagt vægt på, at det alene har været i den finansielle virksomheds interesse, at fordringerne blev videresolgt. I januar 2020 ændrede Finanstilsynet sin praksis ved en vejledende udtalelse, som fastsatte, at det vil være en berettiget videregivelse af fortrolige kundeoplysninger, når et kreditinstitut videregiver relevante kundeoplysninger i forbindelse med et salg af misligholdte fordringer. Den vejledende udtalelse har dog sin egen definition af en misligholdt fordring, som bl.a. medfører, at kreditinstituttet forgæves skal have forsøgt at inddrive fordringen efter de almindelige regler i dansk ret, dvs. via rykkerskrivelser og fogedretten.

Videregivelsesreglerne sætter dermed i dag visse begrænsninger for, hvornår kreditinstitutter kan videregive fortrolige oplysninger, når kreditinstituttet ønsker at sælge misligholdte fordringer, som i dette lovforslag benævnes kreditaftaler. Disse begrænsninger fører i praksis til, at kreditinstitutter først kan sælge misligholdte fordringer, når de har været forsøgt inddrevet via rykkerskrivelser og fogedretten.

Det følger af den foreslåede § 15 i lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere, at et kreditinstitut, skal give en potentiel kreditkøber de nødvendige oplysninger om en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller om selve den misligholdte kreditaftale og, hvor det er relevant, om sikkerhedsstillelse.

En vigtig forudsætning for at kunne varetage rollen som kreditkøber er, at virksomheden har mulighed for at få adgang til alle relevante oplysninger forud for aftalen om overførsel af en misligholdt kreditaftale. I den forbindelse er det vigtigt, at kreditinstitutter giver potentielle kreditkøbere detaljerede oplysninger, således at de kan foretage deres egen vurdering af værdien af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale.

Derudover er det ligeledes væsentligt, at kreditinstituttet også kan videregive alle relevante oplysninger til den kreditkøber, som indgår aftale om overførsel af en kreditgivers rettigheder eller en misligholdt kreditaftale.

Det foreslås i § 117 i lov om finansiel virksomhed at indsætte et nyt stk. 3, der fastsætter, at stk. 1 ikke finder anvendelse på kreditinstitutters videregivelse af fortrolige oplysninger, som sker i forbindelse med overførsel af en kreditgivers rettigheder eller en misligholdt kreditaftale, jf. § 2, nr. 13, i lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere, jf. § 2, nr. 6, i lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere.

Bestemmelsen vil medføre, at kreditinstitutters videregivelse af fortrolige oplysninger til både en potentiel kreditkøber og til en kreditkøber, som indgår aftale om overførsel af en kreditgivers rettigheder eller salg af en misligholdt kreditaftale, som er omfattet af § 2, nr. 13, i lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere, som defineret i § 2, nr. 6, i lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere, ikke er omfattet af reglen i § 117, stk. 1, lov om finansiel virksomhed. Ændringen er således med til at sikre, at kreditinstitutterne kan opfylde deres oplysningspligt i det foreslåede § 15, stk. 1, i lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere.

Kreditinstitutternes iagttagelse af oplysningspligten vil stadig skulle ske i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne, jf. i øvrigt bemærkningerne til det foreslåede § 15, stk. 1, i lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere. Det samme vil gøre sig gældende for videregivelse af oplysninger til den kreditkøber, som reelt får overdraget en kreditgivers rettigheder eller en misligholdt kreditaftale.

I forslaget til § 2, nr. 13, i lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere er en misligholdt kreditaftale defineret som en kreditaftale, der er klassificeret som en misligholdt eksponering i overensstemmelse med artikel 47a i forord-

ning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (CRR), jf. i øvrigt til bemærkningerne til forslaget til § 2, nr. 13 i lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere. Heraf fremgår det bl.a., at eksponeringen betragtes som misligholdt, når eksponeringen enten anses for at være værdiforringet i overensstemmelse med regnskabsreglerne, det anses for usandsynligt, at låntageren vil indfri alle sine gældsforpligtelser eller låntageren i over 90 dage har været i restance med en væsentlig gældsforpligtelse.

I forslaget til § 2, nr. 6, i lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere er en kreditkøber defineret som enhver anden fysisk eller juridisk person end et kreditinstitut, som køber en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale som led i udøvelsen af sin erhvervs-mæssige virksomhed.

Reglen i § 117, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed vil stadig finde anvendelse på videregivelse af fortrolige oplysninger i forbindelse med salg af misligholdte kreditaftaler, jf. § 2, nr. 13, i lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere, til kreditkøbere, jf. § 2, nr. 6, i lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere.

Til nr. 3

Den gældende § 361, stk. 1-11, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, hvilke virksomheder under Finanstilsynets tilsyn der skal betale et årligt grundbeløb til Finanstilsynet, samt størrelsen på de grundbeløb, de enkelte virksomheder skal betale.

Den gældende § 361, stk. 12, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at grundbeløb, jf. stk. 1-11, er angivet i 2016-niveau og reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven.

I forbindelse med, at det med lovforslagets kapitel 7 foreslås, at Finanstilsynet skal føre tilsyn med kreditservicevirksomheder, er det hensigten med lovforslaget, at kreditservicevirksomheder skal betale tilsynsavgift på samme måde som øvrige virksomheder under Finanstilsynets tilsyn.

Det foreslås derfor i § 361 i lov om finansiel virksomhed, at der efter stk. 11 indsættes et nyt *stk. 12*, der fastsætter, at kreditservicevirksomheder årligt skal betale et grundbeløb til Finanstilsynet på 16.700 kr.

Bestemmelsen vil medføre, at kreditservicevirksomheder fremover skal betale en fast årlig afgift til afholdelse af udgifter forbundet med tilsynet, der vil være lovfastsat som et grundbeløb. Det årlige grundbeløb angivet i 2016-niveau foreslås for kreditservicevirksomheder at udgøre 16.700 kr.

Til nr. 4

Den gældende § 361, stk. 12, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at grundbeløb, jf. stk. 1-11, er angivet i 2016-niveau og reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven.

Det foreslås, at henvisningen i det der bliver § 361, stk. 13, i lov om finansiel virksomhed, ændres fra »1-11« til »1-12«.

Ændringen foreslås som en konsekvens af lovforslagets § 44, nr. 3, hvorefter det foreslås at indsætte en ny afgiftsbestemmelse for creditservicevirksomheder.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	§ 44
	I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 406 af 29. marts 2022, som ændret bl.a. ved § 27 i lov nr. 405 af 25. april 2023 og senest ved § 335 i lov nr. 718 af 13. juni 2023, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om finansiel virksomhed</i>	
<p>§ 117. Bestyrelsesmedlemmer, medlemmer af lokale bestyrelser og lignende, medlemmer af repræsentantskabet i en finansiel virksomhed, der ikke er en sparekasse, revisorer og granskingsmænd samt deres suppleanter, stiftere, vurderingsmænd, likvidatorer, direktører, ansvarshavende aktuarer, generalagenter og administratorer i et forsikringselskab samt øvrige ansatte må ikke uberettiget videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som de under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med. Bestemmelsen finder tilsvarende anvendelse for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder.</p>	<p>1. I § 117, stk. 1, indsættes efter »bekendt med«: », jf. dog stk. 3«.</p>
Stk. 2. ---	
	<p>2. I § 117 indsættes som stk. 3:</p> <p>»Stk. 3. Stk. 1 finder ikke anvendelse på kreditinstitutters videregivelse af fortrolige oplysninger, som sker i forbindelse med overførsel af en kreditgivers rettigheder eller en misligholdt kreditaftale, jf. § 2, nr. 13, i lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere til en kreditkøber, jf. § 2, nr. 6, i lov om kredit-servicevirksomheder og kreditkøbere.«</p>
<p>§ 361. Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om finansiel virksomhed betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:</p>	
1-10) ---	

<i>Stk. 2-11. ---</i>		
		<p>3. I § 361 indsættes efter stk. 11 som nyt stykke:</p> <p>»Stk. 12. Kreditservicevirksomheder omfattet af lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet på 16.700 kr.«</p> <p>Stk. 12 bliver herefter stk. 13.</p>
<i>Stk. 12. Grundbeløb, jf. stk. 1-11, er angivet i 2016-niveau og reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven.</i>		I § 361, <i>stk. 12</i> , der bliver <i>stk. 13</i> , ændres »1-11« til: »1-12«.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2021/2167**af 24. november 2021****om kreditservicevirksomheder og kreditt købere og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2014/17/EU****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53 og 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank ⁽¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) En af Unionens prioriteter er at udarbejde en samlet strategi for håndtering af misligholdte lån. Selv om det primære ansvar for at håndtere misligholdte lån ligger hos kreditinstitutterne og medlemsstaterne, er der også en klar EU-dimension i at mindske de aktuelle beholdninger af misligholdte lån samt forhindre enhver overdreven ophobning af misligholdte lån i fremtiden. I betragtning af den indbyrdes afhængighed mellem bank- og finanssystemerne i hele Unionen, hvor kreditinstitutter opererer i flere jurisdiktioner og medlemsstater, er der betydelige potentielle afsmittende virkninger mellem medlemsstaterne og Unionen som helhed med konsekvenser for både den økonomiske vækst og den finansielle stabilitet.

(2) Et integreret finansielt system vil øge modstandsdygtigheden i Den Økonomiske og Monetære Union over for negative chok ved at fremme privat risikodeling på tværs af grænserne og samtidig mindske behovet for offentlig risikodeling. For at nå disse mål bør Unionen fuldføre bankunionen og yderligere udvikle en kapitalmarkedsunion. Håndtering af de store beholdninger af misligholdte lån og en eventuel fremtidig akkumulering heraf er afgørende for at kunne styrke bankunionen, da dette er nødvendigt for at kunne sikre konkurrence i banksektoren, bevare den finansielle stabilitet og fremme långivningen for dermed at skabe beskæftigelse og vækst i Unionen.

(3) Rådets konklusioner af 11. juli 2017 om »Handlingsplan for behandling af misligholdte lån i Europa« (»handlingsplanen«) opfordrede forskellige organer til at træffe passende foranstaltninger til yderligere at håndtere det store antal misligholdte lån i Unionen og forhindre en eventuel akkumulering af dem i fremtiden. I handlingsplanen skitseres en samlet tilgang, der fokuserer på en kombination af komplementære politiske tiltag på fire områder: i) banktilsyn og -regulering, ii) reform af rammerne for omstrukturering, insolvens og gældsinddrivelse, iii) udvikling af sekundære markeder for nødlidende aktiver og iv) fremme af omstrukturering af banksystemet. Tiltag på disse områder skal træffes på nationalt plan og på EU-plan, hvis det er relevant. Kommissionen tilkendegav en tilsvarende hensigt i sin meddelelse af 11. oktober

2017 om fuldførelse af bankunionen, hvori den opfordrede til udarbejdelse af en samlet pakke vedrørende håndtering af misligholdte lån i Unionen.

(4) Dette direktiv vil sammen med de andre foranstaltninger, som Kommissionen fremsætter forslag om, samt de foranstaltninger, der er truffet af Den Europæiske Centralbank (ECB) i forbindelse med banktilsyn under den fælles tilsynsmekanisme og af Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), som blev oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 (4), skabe passende rammer for kreditinstitutterne til at håndtere misligholdte lån på deres balancer og mindske risikoen for fremtidig akkumulering af misligholdte lån.

(5) Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 (5), skal i forbindelse med udvikling af makroprudentielle tilgange til forebyggelse af fremkomsten af systemiske risici for så vidt angår misligholdte lån udstede makroprudentielle advarsler og henstillinger i relation til det sekundære marked for misligholdte lån.

(6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/630 (6) indførte nye regler i Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 (7), efter hvilke kreditinstitutterne er forpligtet til at afsætte tilstrækkelige midler, når nye lån misligholdes, hvilket burde skabe tilstrækkelige incitamentter til at løse problemet vedrørende misligholdte lån på et tidligt stadium og forhindre overdreven akkumulering heraf. Hvis lån misligholdes, ville mere effektive fyldestgørelsesmekanismer for sikrede lån give kreditinstitutterne mulighed for at gennemføre en holistisk strategi for at fyldestgøre misligholdte lån, med forbehold af stærke og effektive beskyttelsesforanstaltninger for låntagerne. Hvis beholdningerne af misligholdte lån alligevel bliver for store, bør kreditinstitutterne være i stand til at sælge dem på effektive, konkurrencedygtige og gennemsigtige sekundære markeder til andre aktører. Kreditinstitutternes kompetente myndigheder vil vejlede dem i denne henseende på grundlag af deres bankspecifikke, såkaldte søjle 2-beføjelser i henhold til forordning (EU) nr. 575/2013. Hvis misligholdte lån bliver et alvorligt og generelt problem, kan medlemsstaterne oprette nationale porteføljeadministrationselskaber eller træffe andre alternative foranstaltninger inden for rammerne af de gældende regler om statsstøtte og bankafvikling.

(7) Dette direktiv bør gøre det lettere for kreditinstitutter at håndtere lån, der misligholdes, ved at forbedre mulighederne for salg af kreditten til tredjemand. Når kreditinstitutter står over for en stor ophobning af misligholdte lån og mangler personale eller ekspertise til at servicere lånene på en passende måde, bør de enten kunne outsource serviceringen af sådanne lån til en specialiseret kreditservicevirksomhed eller overføre kreditaftalen til en kreditkøber, der har den fornødne risikovillighed og ekspertise til at forvalte den.

(8) I den offentlige debat i visse medlemsstater henvises der ganske vist ofte til udtryk som »lån« og »banker«, men i det følgende anvendes udtrykkene »kredit« eller »kreditaftaler« og »kreditinstitut«. Direktivet omfatter desuden både en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale og selve den misligholdte kreditaftale.

(9) Dette direktiv bør fremme udviklingen af sekundære markeder for misligholdte lån i EU ved at fjerne hindringer og fastsætte beskyttelsesforanstaltninger for overførsel af misligholdte lån fra kreditinstitutter til kreditkøbere og samtidig beskytte låntagerens rettigheder. Enhver vedtaget foranstaltning bør harmonisere kravene om meddelelse af tilladelse til kreditservicevirksomheder. Ved dette direktiv bør der derfor etableres en EU-ramme for både købere af og kreditservicevirksomheder for misligholdte

kreditaftaler, der udstedes af kreditinstitutter, hvor kreditservicevirksomhederne bør indhente tilladelse fra og underlægges tilsyn af medlemsstaternes kompetente myndigheder.

(10) I øjeblikket kan kreditkøbere og kreditservicevirksomheder ikke udnytte fordelene ved det indre marked på grund af barrierer, der er opstået som følge af divergerende nationale ordninger i mangel af en særlig, sammenhængende regulerings- og tilsynsmæssig ordning. Der findes i øjeblikket ingen fælles EU-standarder for reguleringen af kreditservicevirksomheder. Navnlige er der ikke fastsat fælles standarder for reguleringen af gældsinddrivelse. Medlemsstaterne har meget forskellige regler for, hvordan kreditkøbere kan erhverve kreditaftaler fra kreditinstitutter. Kreditkøbere, som køber kredit udstedt af kreditinstitutter, er i visse medlemsstater ikke omfattet af regulering, mens de i andre er underlagt forskellige krav, undertiden endda et krav om at skulle indhente tilladelse til at udøve virksomhed som kreditinstitut. Disse forskelle mellem reguleringsmæssige krav har skabt betydelige hindringer for lovligt køb af kredit på tværs af grænserne i Unionen hovedsageligt ved at øge de efterlevelseseffektiviteter, kreditkøbere konfronteres med, når de søger at købe kreditporteføljer. Som følge heraf opererer kreditkøbere kun i et begrænset antal medlemsstater, hvilket har medført svag konkurrence på det indre marked, da antallet af interesserede kreditkøbere fortsat er lavt. Dette har omvendt ført til et ineffektivt sekundært marked for misligholdte lån. Desuden har de hovedsageligt nationale markeder for misligholdte lån tendens til at være af begrænset omfang.

(11) Kreditkøberes begrænsede deltagelse har resulteret i en lav efterspørgsel, svag konkurrence og lave købspriser for porteføljer af kreditaftaler på de sekundære markeder, hvilket er en hæmsko for kreditinstitutter, når det drejer sig om at sælge misligholdte kreditaftaler. Der er derfor en klar EU-dimension i det at udvikle markeder for kreditter ydet af kreditinstitutter og solgt til kreditkøbere. På den ene side bør det være muligt for kreditinstitutter at sælge misligholdte kreditaftaler på EU-plan på effektive, konkurrencedygtige og gennemsigtige sekundære markeder. På den anden side gør fuldførelsen af bankunionen og af kapitalmarkedsunionen det nødvendigt at handle for at forhindre akkumulering af misligholdte kreditaftaler på kreditinstitutternes balancer, således at de fortsat kan varetage deres opgave med at finansiere økonomien. Dette direktiv omfatter derfor kun kreditkøbere, der handler som led i deres erhvervs-mæssige virksomhed, når de erhverver en kreditaftale, hvis den pågældende kreditaftale er en misligholdt kreditaftale.

(12) Misligholdt kredit, der oprindeligt blev ydet af et kreditinstitut, kan i forbindelse med servicering af kreditten blive til ikke-misligholdt kredit. I så fald bør kreditservicevirksomheder kunne fortsætte med at udføre deres aktiviteter på grundlag af deres tilladelse til at udøve virksomhed som kreditservicevirksomheder i overensstemmelse med dette direktiv.

(13) Visse medlemsstater regulerer kreditserviceringsaktiviteter, men i forskelligt omfang. For det første regulerer kun nogle af medlemsstaterne disse aktiviteter, og de definerer de omfattede aktiviteter meget forskelligt. De øgede omkostninger ved overholdelse af reglerne udgør en hindring for at udvikle strategier for udvidelse ved hjælp af sekundær etablering eller grænseoverskridende levering af tjenesteydelser. For det andet stiller et betydeligt antal medlemsstater krav om tilladelser til nogle af de aktiviteter, som disse kreditservicevirksomheder udfolder. Disse tilladelser pålægger forskellige krav og giver ikke mulighed for grænseoverskridende opskalering. Dette virker igen som en hindring for levering af tjenesteydelser på tværs af grænserne. Endelig er lokal etablering i visse tilfælde lovpligtig, hvilket hindrer udøvelse af friheden til at levere tjenesteydelser på tværs af grænser.

(14) Kreditservicevirksomheder kan levere tjenesteydelser til kreditinstitutter og til kreditkøbere, som ikke er kreditinstitutter, men et konkurrencedygtigt og integreret marked for kreditservicevirksomheder forudsætter, at der skabes et konkurrencedygtigt og integreret marked for kreditkøbere. Kreditkøbere beslutter ofte at outsource kreditserviceringsaktiviteter til andre enheder, da de ikke selv har kapacitet til at servicere kredit, og de kan derfor være tilbageholdende med at købe kredit fra kreditinstitutter, hvis de ikke kan outsource bestemte ydelser.

(15) Manglende konkurrence på markedet for køb af kredit og for kreditserviceringsaktiviteter medfører, at kreditkøbere skal betale kreditservicevirksomheder høje gebyrer for deres tjenesteydelser, og fører til lave priser på sekundære markeder for kredit. Dette mindsker incitamenterne for kreditinstitutterne til at afhænde deres beholdninger af misligholdte lån.

(16) Derfor er det nødvendigt med en indsats på EU-plan for at tage højde for kreditkøberes og kreditservicevirksomheders situation i forhold til misligholdt kredit, der oprindeligt er ydet af kreditinstitutter. Dette direktiv berører dog ikke reglerne i henhold til EU-retten og national ret om kreditoptagelse, herunder i tilfælde, hvor kreditservicevirksomheder kan anses for at deltage i kreditformidling. Direktivet berører heller ikke de nationale bestemmelser om yderligere krav til en kreditkøber eller en kreditservicevirksomhed for så vidt angår genforhandling af vilkårene og betingelserne i henhold til en kreditaftale.

(17) Det er op til medlemsstaterne at regulere kreditserviceringsaktiviteter, der ikke er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, såsom tjenester, der tilbydes for kreditaftaler, der er udstedt af ikke-kreditinstitutter, eller kreditserviceringsaktiviteter, der udføres af fysiske personer, herunder ved at indføre krav, der svarer til kravene i dette direktiv. Sådanne enheder og fysiske personer vil imidlertid ikke kunne gøre brug af en eventuel pasordning for sådanne tjenesteydelser i andre medlemsstater.

(18) Dette direktiv bør ikke berøre restriktioner under national ret vedrørende overførsel af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller en overførsel af selve denne misligholdte kreditaftale, som ikke er blevet opsagt i overensstemmelse med national civilret med den virkning, at alle tilgodehavender i henhold til kreditaftalen øjeblikkeligt forfalder, hvor dette kræves med henblik på overførsel til en enhed uden for banksystemet. I overensstemmelse hermed vil der være medlemsstater, hvor ikke-regulerede kreditgivers erhvervelse af misligholdte kreditaftaler, hvor betalingsfristen ikke er overskredet eller er overskredet med færre end 90 dage, eller som ikke er blevet opsagt i overensstemmelse med national civilret, vil være begrænset under hensyntagen til de nationale regler. Det er op til medlemsstaterne at regulere overførslen af ikke-misligholdte kreditaftaler, herunder ved at stille krav, der svarer til kravene i dette direktiv.

(19) Dette direktiv bør ikke berøre EU-retten vedrørende retsligt samarbejde i civilsager, navnlig bestemmelserne om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser og om retternes kompetence, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 (8) og (EU) nr. 1215/2012 (9), herunder anvendelsen af disse retsakter og bestemmelser i det enkelte tilfælde. Alle kreditgivere og personer, som repræsenterer dem, er forpligtet til at overholde EU-retten, når de er i kontakt med forbrugeren og de nationale myndigheder, for at sikre, at forbrugernes rettigheder beskyttes.

(20) Kreditservicevirksomheder og kreditkøbere bør altid handle i god tro, behandle låntagere redeligt og respektere deres privatliv. De bør ikke chikanere eller give vildledende oplysninger til låntagere. Forud for den første gældsinddrivelse og når låntagerne anmoder herom, bør de oplyse låntagerne om bl.a. den overførsel, der fandt sted, identifikation af og kontaktoplysninger for kreditkøberen og kreditservice-

virksomheden, hvis en sådan er udpeget, samt om de beløb, som låntageren skylder, sammen med en meddelelse om, at al relevant EU-ret og national ret fortsat finder anvendelse.

(21) Endvidere indskrænker dette direktiv ikke anvendelsesområdet for EU-reglerne om forbrugerbeskyttelse, og kredittkøbere bør i det omfang, de anses for at være kreditgivere i henhold til bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF (10) og direktiv 2014/17/EU (11), være omfattet af de særlige forpligtelser, der er omhandlet i henholdsvis artikel 20 direktiv 2008/48/EF og artikel 35 direktiv 2014/17/EU. Direktivet berører endvidere ikke den beskyttelse, forbrugerne er garanteret i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF (12), der forbyder urimelig handelspraksis, herunder i forbindelse med fyldestgørelse af en kontrakt, hvor forbrugeren er blevet vildledt med hensyn til sine rettigheder og forpligtelser, eller hvor der er anvendt chikane, tvang eller utilbørlig påvirkning, herunder med hensyn til tidspunktet for en fyldestgørelsesforanstaltning, stedet hvor den har fundet sted, dens art eller vedholdenheden, hvormed den fandt sted, anvendelse af truende eller utilbørligt sprog eller adfærd eller trusler om at træffe foranstaltninger, som ifølge loven ikke kan træffes.

(22) Artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder sikrer retten til en retfærdig og offentlig rettergang for en uafhængig og upartisk domstol og muligheden for at blive rådgivet, forsvaret og repræsenteret af en advokat. Dette kan være af særlig relevans for en fuldstændig forståelse af alle de spørgsmål og retlige argumenter, der behandles i sagen, og for at sikre, at sagen forelægges retten på en fyldestgørende måde. Låntagere, der ikke har tilstrækkelige midler, bør kunne få retshjælp, hvis det er nødvendigt for at sikre effektiv adgang til domstolsprøvelse og på de betingelser, der er fastsat i gældende national ret.

(23) Kreditinstitutter i Unionen udfører kreditserviceringsaktiviteter som en del af deres normale forretningsaktiviteter. De har de samme forpligtelser med hensyn til kreditaftaler, som de selv har udstedt, og dem, som de har købt af et andet kreditinstitut. Da de allerede er genstand for regulering og tilsyn, ville anvendelse af dette direktiv på deres kreditservicerings- eller købsaktiviteter føre til unødvendig overlappning af tilladelser og fordobling af efterlevelselsesomkostninger, og derfor er de ikke omfattet af dette direktiv. Kreditinstitutters outsourcing af kreditserviceringsaktiviteter i forbindelse med såvel ikke-misligholdte som misligholdte kreditaftaler til kreditservicevirksomheder eller til andre tredjeparter ligger også uden for dette direktivs anvendelsesområde, da kreditinstitutter allerede er forpligtet til at overholde de gældende regler for outsourcing. Endvidere er kreditgivere, der ikke er kreditinstitutter, men som ikke desto mindre er underlagt tilsyn af en kompetent myndighed i en medlemsstat i overensstemmelse med direktiv 2008/48/EF eller med direktiv 2014/17/EU og udfører kreditserviceringsaktiviteter for kreditter ydet til forbrugere som led i deres normale virksomhed, ikke omfattet af dette direktiv, når de udfører kreditserviceringsaktiviteter i den pågældende medlemsstat. Derudover bør forvaltere af alternative investeringsfonde, administrationsselskaber og investeringsselskaber (forudsat at investeringsselskabet ikke har udpeget et administrationsselskab), der er godkendt eller registreret i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF (13) eller Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU (14), heller ikke være omfattet af nærværende direktivs anvendelsesområde. Endelig er der også visse erhverv, der udøver accessoriske aktiviteter i lighed med kreditserviceringsaktiviteter som led i deres erhverv, nemlig offentlige notarer, advokater og fogeder, som udfører deres erhvervsmæssige virksomhed i henhold til national ret og gennemfører håndhævelse af bindende foranstaltninger, hvorfor medlemsstaterne bør kunne undtage disse erhverv fra dette direktivs anvendelsesområde.

(24) For at gøre det muligt for eksisterende kredittkøbere og kreditservicevirksomheder at tilpasse sig kravene i de nationale bestemmelser til gennemførelse af dette direktiv, og navnlig for at gøre det muligt

for kreditservicevirksomheder at opnå tilladelse, giver dette direktiv enheder, der for indeværende udfører kreditserviceringsaktiviteter i henhold til national ret, mulighed for at fortsætte hermed i deres hjemland i en periode på seks måneder efter fristen for gennemførelse af dette direktiv. Efter udløbet af denne periode på seks måneder bør kun kreditservicevirksomheder, som er godkendt i henhold til den nationale ret til gennemførelse af dette direktiv, få tilladelse til at operere på markedet.

(25) Medlemsstater, der allerede har indført regler, der svarer til eller er strengere end reglerne i dette direktiv for kreditserviceringsaktiviteter, bør i deres nationale ret til gennemførelse af dette direktiv kunne anerkende muligheden for, at eksisterende enheder, der udfører kreditserviceringsaktiviteter, automatisk anerkendes som godkendte kreditservicevirksomheder.

(26) En kreditservicevirksomheds tilladelse til at udføre kreditserviceringsaktiviteter i hele Unionen bør være genstand for et sæt ensartede og harmoniserede betingelser, som de kompetente myndigheder bør anvende på en forholdsmæssig måde.

(27) For at undgå at begrænse låntagers beskyttelse og for at fremme tilliden bør betingelserne for at få meddelt og bevare tilladelse som kreditservicevirksomhed sikre, at kreditservicevirksomheder, personer, som besidder en kvalificeret andel i kreditservicevirksomheden, og medlemmer af dens ledelse eller administrerende organ, har en ren straffeattest med hensyn til relevante strafbare handlinger på det formueretlige område, inden for finansielle aktiviteter, vedrørende hvidvask af penge, svig eller vedrørende den fysiske integritet og ikke er omfattet af insolvensbehandling eller tidligere har været erklæret konkurs, medmindre de har genvundet deres fulde ret til erhvervsudøvelse i overensstemmelse med national ret. Overholdelse af kravet om, at medlemmer af ledelsen eller af det administrerende organ i en kreditservicevirksomhed skal have været gennemsigtige, åbne og samarbejdsvillige i deres tidligere forretningsforbindelser med tilsyns- og reguleringsmyndigheder, bør vurderes på grundlag af de oplysninger, der er til rådighed for den kompetente myndighed, eller som den kompetente myndighed er bekendt med på det tidspunkt, hvor tilladelsen gives. Hvis der ikke foreligger oplysninger, eller hvis der ikke foreligger noget kendskab til oplysninger, eller hvis der på det pågældende tidspunkt ikke tidligere har været kontakt med tilsyns- og reguleringsmyndigheder, anses kravet for at være opfyldt.

(28) Medlemsstaterne bør sikre, at ledelsen i en kreditservicevirksomhed som helhed har den fornødne viden og erfaring til at drive virksomheden på en kompetent og ansvarlig måde i forhold til den aktivitet, der skal udføres. Det er op til hver enkelt medlemsstat at fastlægge kravene til et godt omdømme, tilstrækkelig viden og erfaring, men disse bør ikke være til hinder for den frie bevægelighed for kreditservicevirksomheder, der er godkendt inden for Unionen. Med henblik herpå bør EBA udarbejde retningslinjer for at mindske risikoen for divergerende fortolkninger af kravene om fornøden viden og erfaring. For endvidere at sikre, at reglerne om debitorbeskyttelse samt reglerne om beskyttelse af personoplysninger overholdes, bør der indføres passende forvaltningsordninger og interne kontrolmekanismer samt passende procedurer for registrering og behandling af klager, som bør underlægges tilsyn. Desuden bør kreditservicevirksomheder have indført tilstrækkelige procedurer til bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, hvis nationale bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 (15), udpeger kreditservicevirksomheder som forpligtede enheder med henblik på at forebygge og bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Kreditservicevirksomheder bør endvidere være forpligtet til at handle redeligt og under behørig hensyntagen til låntagers finansielle situation. Hvis der findes gældsrådgivningstjenester, som kan lette tilbagebetaling af gæld, på nationalt plan, bør kreditservicevirksomheder overveje at henvise låntagere til sådanne tjenester.

(29) Medlemsstaterne bør i deres nationale ret til gennemførelse af dette direktiv afgøre, om det er tilladt for kreditservicevirksomheder på deres område at modtage og opbevare midler fra låntagere, samtidig med at de udfører kreditserviceringsaktiviteter. I tilfælde, hvor modtagelse og opbevaring af midler fra låntagere er tilladt i en medlemsstat, og hvor kreditservicevirksomheder har til hensigt at gøre dette som led i deres forretningsmodel, bør der gælde yderligere krav for disse kreditservicevirksomheder med henblik på at håndtere de risici, der kan opstå i tilfælde af insolvens, dvs. adskillelse af konti og midler, samt i tilfælde af afskrivning af låntagerens gæld. Når en kreditservicevirksomheds hjemland forbyder kreditservicevirksomheder at modtage og opbevarer midler fra låntagere, kan en kreditservicevirksomhed ikke gøre dette, hverken i hjemlandet eller i noget værtsland, selv hvis et værtsland tillader modtagelse og opbevaring af midler, netop fordi kreditservicevirksomheden ikke har fået tilladelse hertil af sit hjemland. Hvis et hjemland derimod tillader kreditservicevirksomheder at modtage og opbevare midler fra låntagere og inkluderer de relevante krav i sin nationale ret, bør en kreditservicevirksomhed kunne modtage og opbevare midler fra låntagere i sit hjemland samt i ethvert værtsland, der også tillader modtagelse og opbevaring af midler fra låntagere.

(30) For at undgå langvarige procedurer og usikkerhed er det nødvendigt at fastsætte bestemmelser om de oplysninger, som ansøgere skal indgive, samt om rimelige frister for meddelelse af tilladelse og betingelserne for inddragelse. Hvis myndighederne inddrager en tilladelse til en kreditservicevirksomhed, som udfører kreditserviceringsaktiviteter i andre medlemsstater, bør de kompetente myndigheder i værtslandet og også i den medlemsstat, hvor kreditten blev ydet, underrettes herom, hvis denne ikke er værtslandet og hjemlandet. På samme måde bør der oprettes et ajourført offentligt register eller en liste i hjemlandet og i værtslandet, som gøres offentligt tilgængelige på de kompetente myndigheders websted, for at sikre gennemsigtighed om antallet og identiteten af de kreditservicevirksomheder, der er meddelt tilladelse.

(31) Kontraktforholdet mellem kreditservicevirksomheden og kreditkøberen og kreditservicevirksomhedens forpligtelser over for kreditkøberen bør ikke ændres ved outsourcing af kreditserviceringsaktiviteter til kreditserviceleverandører. Kreditservicevirksomheder bør være ansvarlige for at sikre, at outsourcing af deres kreditserviceringsaktiviteter til kreditserviceleverandører ikke medfører unødige operationelle risici eller manglende overholdelse fra kreditserviceleverandørens side af kravene i EU-retten eller i national ret og ej heller begrænser en tilsynsmyndigheds mulighed for at varetage sin opgave og beskytte låntagers rettigheder.

(32) Når en kreditkøber overdrager forvaltningen og fyldestgørelsen af en kreditaftale til en kreditservicevirksomhed, overdrager kreditkøberen sine rettigheder og forpligtelser og også sin direkte kontakt med låntageren til kreditservicevirksomheden, men er fortsat i sidste ende ansvarlig. Forholdet mellem kreditkøber og kreditservicevirksomheden bør i overensstemmelse hermed præciseres i en skriftlig kreditserviceaftale, og det bør være muligt for de kompetente myndigheder at kontrollere, hvordan et sådant forhold er fastlagt. Kreditservicevirksomheder bør endvidere handle redeligt og under behørig hensyntagen til låntagernes finansielle situation. I det omfang en kreditkøber ikke selv foretager serviceringen af de kreditaftaler, der erhverves, bør medlemsstaterne kunne fastsætte, at kreditservicevirksomheden og kreditkøberen i kreditserviceaftalen er forpligtede til at nå til enighed om, at kreditservicevirksomheden underretter kreditkøberen forud for outsourcingen af kreditserviceringsaktiviteter.

(33) For at sikre en kreditservicevirksomhed ret til at indgå i aktiviteter på tværs af grænser og for at tilvejebringe tilsyn hermed fastlægges der ved dette direktiv en procedure for godkendte kreditservicevirksomheders udøvelse af retten til at indgå i aktiviteter på tværs af grænser. Kommunikation mellem hjemlandets og værtslandets kompetente myndigheder samt med en kreditservicevirksomhed bør finde

sted inden for rimelige frister. De kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor kreditten blev ydet, bør også modtage oplysninger om grænseoverskridende aktiviteter fra hjemlandets kompetente myndigheder.

(34) En kreditservicevirksomhed, der udøver virksomhed i et værtsland, bør være underlagt de restriktioner og krav, der er fastsat i dette værtslands nationale ret i overensstemmelse med dette direktiv, herunder, hvor det er relevant, forbuddet mod at modtage og opbevare midler fra låntagere, som ikke er knyttet til andre krav om meddelelse af tilladelse til kreditservicevirksomheder. Hvis der i henhold til de nationale bestemmelser i et værtsland, der gennemfører dette direktiv, indføres yderligere krav for meddelelse af tilladelse som kreditservicevirksomhed, bør sådanne yderligere krav ikke finde anvendelse på kreditservicevirksomheder, der udfører grænseoverskridende kreditserviceringsaktiviteter i det pågældende værtsland.

(35) For at sikre et effektivt tilsyn med grænseoverskridende kreditservicevirksomheder bør der oprettes en særlig ramme for samarbejdet mellem de kompetente myndigheder i hjem- og værtslandet og, hvor det er relevant, de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor kreditten blev ydet. Denne ramme bør give mulighed for udveksling af oplysninger under iagttagelse af fortrolighed, tavshedspligt, beskyttelse af individuelle rettigheder og forretningsrettigheder, stedlige og ikke-stedlige inspektioner, ydelse af bistand og underretning om resultaterne af kontrol og inspektioner og eventuelle foranstaltninger.

(36) En vigtig forudsætning for at kunne varetage rollen som kreditkøber og kreditservicevirksomhed bør være, at de pågældende har mulighed for at få adgang til alle relevante oplysninger, og medlemsstaterne bør muliggøre dette, samtidig med at EU-bestemmelser og nationale bestemmelser om databeskyttelse overholdes. I den forbindelse er det vigtigt, at kreditinstitutter giver potentielle kreditkøbere detaljerede oplysninger, således at de kan foretage deres egen vurdering af værdien af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale. Kreditinstitutter bør kun give disse oplysninger én gang i løbet af processen, enten i løbet af den indledende fase eller i de efterfølgende faser, men under alle omstændigheder inden indgåelsen af aftalen om overførsel. Denne oplysningspligt er nødvendig og berettiget, for at potentielle kreditkøbere kan træffe informerede valg, inden de indgår en transaktion, og det er derfor lovligt for kreditinstitutter at dele låntagernes personoplysninger med potentielle kreditkøbere. Sådanne oplysninger bør være strengt begrænset til, hvad der er nødvendigt for at sætte potentielle kreditkøbere i stand til at vurdere værdien af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale og sandsynligheden for at realisere værdien af denne aftale. Medlemsstaterne bør sikre, at oplysningerne til potentielle kreditkøbere og den efterfølgende anvendelse heraf er i overensstemmelse med den relevante EU-databeskyttelsesramme.

(37) Når et kreditinstitut overfører misligholdte kreditaftaler, bør det to gange årligt være forpligtet til at underrette dets egen kompetente tilsynsmyndighed og de kompetente myndigheder i værtslandet om det samlede udestående beløb for de overførte kreditporteføljer og om antallet og størrelsen af de omfattede kreditter, samt om transaktionen omfatter kreditaftaler indgået med forbrugere. For hver kreditportefølje, der overføres i en enkelt transaktion, bør de givne oplysninger omfatte identifikatoren for juridiske enheder (LEI) for kreditkøberen eller, hvor det er relevant, for dennes repræsentant, eller, hvor dette ikke er muligt, kreditkøberens identitet og adresse samt, hvis det er relevant, oplysninger om dennes repræsentant i Unionen. De kompetente myndigheder bør, når som helst de finder det nødvendigt, kunne kræve, at oplysningerne i stedet gives kvartalsvis, herunder som følge af det høje antal transaktioner i en kriseperiode. De kompetente myndigheder i værtslandet bør være forpligtet til at videregive disse oplysninger til de myndigheder, der har kompetence til at føre tilsyn med kreditkøberen. Sådanne

gennemsigtighedskrav giver mulighed for en harmoniseret og effektiv overvågning af overførsel af kreditaftaler i Unionen. For at overholde proportionalitetsprincippet bør de kompetente myndigheder for at undgå overlappning tage hensyn til oplysninger, som de allerede har til rådighed på anden vis, navnlig med hensyn til kreditinstitutter. Medlemsstaterne bør sikre, at kravene om at underrette de kompetente myndigheder om en kreditportefølje, så snart en sådan portefølje er blevet overført til en kreditkøber, forbliver kreditservicevirksomhedens ansvar.

(38) I handlingsplanen anerkendes det, at ensartede og standardiserede data om misligholdte kreditaftaler vil styrke kreditinstitutternes datainfrastruktur. EBA har udviklet formularer til data om krediteksponeringer i anlægsbeholdningen, som giver potentielle købere mulighed for at værdiansætte kreditaftalerne og udvise due diligence. På den ene side gælder det, at hvis sådanne formularer anvendes i forbindelse med kreditaftaler, ville de reducere informationsasymmetrien mellem potentielle købere og sælgere af kreditaftaler og dermed bidrage til at udvikle et velfungerende sekundært marked i Unionen. På den anden side kan sådanne dataformularer, hvis de er for detaljerede, medføre en uforholdsmæssig stor byrde for kreditinstitutterne uden nogen nævneværdig informationsmæssig gevinst. EBA bør derfor foretage en gennemgang af dataformularerne med henblik på yderligere at videreudvikle dem til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for kreditinstitutter. Kreditinstitutter bør pålægges at anvende dataformularerne til overførsler af misligholdte kreditaftaler, herunder overførsler til andre kreditinstitutter. Denne forpligtelse bør kun finde anvendelse på overførsler af misligholdte kreditaftaler og omfatter ikke komplekse transaktioner, hvor misligholdte kreditaftaler indgår som en del af en sådan transaktion, herunder salg af filialer, salg af forretningsområder eller salg af kunders porteføljer, der ikke er begrænset til misligholdte kreditaftaler og overførsler som led i en igangværende omstrukturering af det sælgende kreditinstitut, der er omfattet af insolvensbehandling, afviklings- eller likvidationsprocedurer. Med henblik på at overholde proportionalitetsprincippet bør de pågældende oplysningskrav finde anvendelse på kreditinstitutter på en forholdsmæssig måde under hensyntagen til arten og størrelsen af kreditterne. Samtidig bør omfanget af kreditinstitutternes forpligtelse til at rette sig efter dataformularerne tage hensyn til datoen for indgåelsen af de misligholdte kreditaftaler. Andre sælgere af kreditaftaler bør kunne anvende disse standarder til at lette værdiansættelsen af kreditaftaler, der udbydes til salg. I sager vedrørende securitisationstransaktioner, hvor der findes obligatoriske gennemsigtighedsskabeloner, bør dobbeltrapportering som følge af dette direktiv endvidere undgås.

(39) Kommissionen bør tillægges beføjelser til at vedtage gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der er udarbejdet af EBA, med henblik på at specificere de formularer, som kreditinstitutterne skal anvende til at give de oplysninger, der kræves i henhold til dette direktiv. Kommissionen bør vedtage disse gennemførelsesmæssige tekniske standarder ved hjælp af gennemførelsesretsakter, jf. artikel 291 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

(40) Eftersom kreditkøbere ikke skaber ny kredit, men i stedet i overensstemmelse med dette direktiv udelukkende køber eksisterende misligholdte kreditaftaler for egen risiko, giver de ikke anledning til tilsynsmæssige betænkeligheder, og deres potentielle bidrag til systemisk risiko er ubetydeligt. Det er derfor ikke berettiget at kræve, at kreditkøbere skal ansøge om tilladelse, men det er imidlertid vigtigt, at Unionens og de nationale forbrugerbeskyttelsesregler fortsat finder anvendelse, og at låntagernes rettigheder fortsat er de rettigheder, som følger af den oprindelige kreditaftale.

(41) Tredjelandskreditkøbere kan gøre det vanskeligere for EU-låntagere at påberåbe sig deres rettigheder i henhold til EU-retten og for de nationale myndigheder at føre tilsyn med fyldestgørelsen af misligholdte

kreditaftaler. Kreditinstitutter kan også vige tilbage fra at overføre sådanne misligholdte kreditaftaler til tredjelandskreditorer på grund af de omdømmemæssige risici i den forbindelse. I det omfang repræsentanten for en tredjelandskøber af kreditter ydet til fysiske personer, herunder forbrugere og selvstændige arbejdstagere, eller af kreditter ydet til mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder (SMV'er), ikke er et kreditinstitut eller et ikke-kreditinstitut, der er underlagt tilsyn af en kompetent myndighed i en medlemsstat i overensstemmelse med direktiv 2008/48/EF eller direktiv 2014/17/EU, eller en kreditservicevirksomhed, der er meddelt tilladelse i Unionen, bør denne repræsentant udpege en sådan enhed for at sikre, at de samme standarder for låntagerrettigheder opretholdes efter overførslen af den misligholdte kreditaftale.

(42) For bedre at sikre, at de samme standarder for forbrugerrettigheder opretholdes efter overførslen af en misligholdt kreditaftale, bør en kreditor, der er hjemmehørende i Unionen, eller der har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den i henhold til sin nationale ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, sit hovedkontor i Unionen, desuden pålægges at udpege et kreditinstitut eller et ikke-kreditinstitut, der er underlagt tilsyn af en kompetent myndighed i en medlemsstat i overensstemmelse med direktiv 2008/48/EF eller direktiv 2014/17/EU, eller en kreditservicevirksomhed til at udføre kreditserviceringsaktiviteter i forbindelse med misligholdte kreditaftaler indgået med forbrugere.

(43) Værtslande bør kunne udvide forpligtelsen til at udpege en kreditservicevirksomhed i forbindelse med andre kreditaftaler. I tilfælde, hvor overførslen af en kreditportefølje både omfatter kreditaftaler indgået med forbrugere, andre fysiske personer eller SMV'er, for hvilke der kræves udpegelse af et kreditinstitut eller et ikke-kreditinstitut, der er underlagt tilsyn af en kompetent myndighed i en medlemsstat i overensstemmelse med direktiv 2008/48/EF eller direktiv 2014/17/EU, eller af en kreditservicevirksomhed, og samtidig også omfatter andre kreditaftaler, for hvilke en sådan udpegelse ikke er påkrævet, bør kreditkøberen eller dennes repræsentant opfylde udpegelsesforpligtelsen i forbindelse med kreditaftaler indgået med forbrugere, andre fysiske personer eller SMV'er. Kreditservicevirksomheden og kreditkøberen bør overholde gældende EU-ret og national ret, og de nationale myndigheder i de enkelte medlemsstater bør have de nødvendige beføjelser til at føre effektivt tilsyn med deres aktiviteter.

(44) Når en kreditor eller dennes repræsentant, der er udpeget i overensstemmelse med dette direktiv, skal udpege en kreditservicevirksomhed eller et kreditinstitut eller et ikke-kreditinstitut, der er underlagt tilsyn af en kompetent myndighed i en medlemsstat i overensstemmelse med direktiv 2008/48/EF eller direktiv 2014/17/EU, og vælger selv at forvalte og fyldestgøre rettigheder og forpligtelser i forbindelse med en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, anses kreditkøberen, eller dennes repræsentant, der er udpeget i overensstemmelse med dette direktiv, for at være en kreditservicevirksomhed og bør derfor godkendes i henhold til dette direktiv.

(45) Kreditkøbere, som benytter sig af tjenesteydelser fra kreditservicevirksomheder, fra kreditinstitutter eller fra ikke-kreditinstitutter, der er underlagt tilsyn af en kompetent myndighed i en medlemsstat i overensstemmelse med direktiv 2008/48/EF eller direktiv 2014/17/EU, bør underrette de kompetente myndigheder i deres hjemland herom, således at de relevante kompetente myndigheder kan udøve deres tilsynsbeføjelser med hensyn til den adfærd, som kreditservicevirksomheden, kreditinstituttet eller ikke-kreditinstituttet, der er underlagt tilsyn af en kompetent myndighed i en medlemsstat i overensstemmelse med direktiv 2008/48/EF eller direktiv 2014/17/EU, udviser over for låntageren. Kreditkøbere bør også rettidigt underrette de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for tilsynet med dem, hvis de anvender en anden kreditservicevirksomhed, et andet kreditinstitut eller et andet ikke-kreditinstitut, der er underlagt

tilsyn af en kompetent myndighed i en medlemsstat i overensstemmelse med direktiv 2008/48/EF eller direktiv 2014/17/EU.

(46) Kreditkøbere, som fyldestgør den erhvervede kreditaftale direkte, bør gøre dette i overensstemmelse med den lovgivning, der finder anvendelse på kreditaftalen, herunder de regler om forbrugerbeskyttelse, der gælder for låntager. Nationale regler, navnlig om håndhævelse af kontrakter, forbrugerbeskyttelse og strafferet finder fortsat anvendelse, og de kompetente myndigheder bør sikre, at disse kreditkøbere overholder sådanne bestemmelser på medlemsstaternes område.

(47) For at lette håndhævelsen af de forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv, hvis en kreditkøber ikke er hjemmehørende i Unionen eller ikke har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den i henhold til sin nationale ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, sit hovedkontor i Unionen, bør det ved national ret til gennemførelse af dette direktiv fastsættes, at tredjelandskreditkøber ved overførsel af en kreditaftale udpeger en repræsentant, der er hjemmehørende i Unionen, eller har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den i henhold til sin nationale ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, sit hovedkontor i Unionen, som de kompetente myndigheder kan rette henvendelse til ud over eller i stedet for kreditkøber. Den pågældende repræsentant er ansvarlig for at opfylde de forpligtelser, der pålægges kreditkøbere i henhold til dette direktiv, uden at det berører forpligtelser, som er pålagt kreditservicevirksomheder. Kreditkøbere, der overfører misligholdte kreditaftaler, bør underrette den kompetente myndighed i hjemlandet to gange årligt og i aggregeret form om som minimum det samlede udestående beløb for de overførte kreditporteføljer samt om antallet og størrelsen af de kreditter, de omfatter, og om dette omfatter overførsel af kreditaftaler indgået med forbrugere. For hver portefølje, der overføres i én enkelt transaktion, bør de givne oplysninger omfatte identifikatoren for juridiske enheder (LEI) for kreditkøberen eller, hvor det er relevant, for dennes repræsentant i Unionen, eller, hvor dette ikke er muligt, kreditkøberens identitet og adresse samt, hvis det er relevant, oplysninger om dennes repræsentant i Unionen. De kompetente myndigheder bør, når som helst de finder det nødvendigt, kunne kræve, at oplysningerne i stedet gives kvartalsvis, herunder som følge af det høje antal transaktioner i en kriseperiode.

(48) På nuværende tidspunkt er forskellige myndigheder ansvarlige for at meddele tilladelse til og føre tilsyn med kreditservicevirksomheder og kreditkøbere i medlemsstaterne, og det er derfor vigtigt, at medlemsstaterne præciserer sådanne myndigheders rolle og tillægger dem tilstrækkelige beføjelser, navnlig fordi de muligvis får behov for at føre tilsyn med enheder, der leverer tjenesteydelser i andre medlemsstater. For at sikre et effektivt og forholdsmæssigt tilsyn i hele Unionen bør medlemsstaterne tillægge de kompetente myndigheder de beføjelser, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver i henhold til dette direktiv, herunder beføjelse til at indhente de nødvendige oplysninger, til at efterforske mulige overtrædelser af dette direktiv, til at behandle låntageres klager og til at pålægge administrative sanktioner og afhjælpende foranstaltninger, herunder inddragelse af tilladelser. Hvis der pålægges sådanne administrative sanktioner og afhjælpende foranstaltninger, bør medlemsstaterne sikre, at de kompetente myndigheder anvender dem på en forholdsmæssig måde og begrundes deres afgørelser, og at sådanne afgørelser derudover er underlagt domstolskontrol, herunder i tilfælde, hvor de kompetente myndigheder ikke handler inden for de fastsatte frister.

(49) Bestemmelserne om overtrædelse af dette direktiv berører ikke en medlemsstats ret til at gribe ind i tilfælde af overtrædelser af national ret i relation til f.eks. forbrugerbeskyttelse, låntagerrettigheder eller kriminelle aktiviteter. I sådanne tilfælde er det de kompetente myndigheder i værtslandet og i den

medlemsstat, hvor kreditten blev ydet, der har kompetence til at afgøre, om der er sket en overtrædelse af national ret, og deres beføjelser er således ikke begrænsede af dette direktiv.

(50) Kreditservicevirksomhederne bør etablere en effektiv mekanisme til behandling af klager fra låntagere, da resultaterne på sekundære markeder for kredit i vid udstrækning vil afhænge af, om de involverede enheder har et godt omdømme. Medlemsstaterne bør sikre, at de myndigheder, som er ansvarlige for at føre tilsyn med kreditkøbere og kreditservicevirksomheder, råder over effektive og lettilgængelige procedurer til behandling af klager fra låntagere.

(51) Både Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 (16) og (EU) 2018/1725 (17) finder anvendelse, når personoplysninger behandles med henblik på dette direktiv. Når personoplysninger behandles med henblik på dette direktiv, bør der navnlig træffes foranstaltninger med henblik på at angive det præcise formål, henvise til det relevante retsgrundlag, opfylde de relevante sikkerhedskrav i forordning (EU) 2016/679 og respektere principperne om nødvendighed, proportionalitet, formålsbegrænsning og en gennemsigtig og rimelig dataopbevaringsperiode. Med henblik herpå foretrækkes en branchedækkende adfærdskodeks, som er udarbejdet i overensstemmelse med artikel 40 i forordning (EU) 2016/679. Endvidere bør beskyttelse af personoplysninger gennem design og databeskyttelse gennem standardindstillinger indgå i alle databehandlingssystemer, der udvikles og anvendes inden for rammerne af dette direktiv. Det administrative samarbejde og den gensidige bistand mellem de kompetente myndigheder i medlemsstaterne bør ligeledes være i overensstemmelse med de regler om beskyttelse af personoplysninger, der er fastsat i forordning (EU) 2016/679, og i overensstemmelse med nationale databeskyttelsesregler til gennemførelse af EU-retten.

(52) For at sikre en høj grad af forbrugerbeskyttelse indeholder EU-retten og national ret en række rettigheder og beskyttelsesforanstaltninger i forbindelse med kreditaftaler, som en forbruger indrømmes. Disse rettigheder og beskyttelsesforanstaltninger gælder navnlig i forbindelse med forhandling og indgåelse af kreditaftalen, virksomheders anvendelse af urimelig handelspraksis over for forbrugerne som fastsat i direktiv 2005/29/EF og kreditaftalens opfyldelse eller misligholdelse. Dette er navnlig tilfældet i forbindelse med langsigtede forbrugerkreditaftaler, der er omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2014/17/EU, i forhold til forbrugerens ret til at frigøre sig helt eller delvist fra sine forpligtelser i henhold til en kreditaftale, før denne kreditaftale udløber, eller til at blive underrettet, via det europæiske standardiserede informationsblad, hvis det er relevant, om den eventuelle overførsel af kreditaftalen til en kreditkøber. Låntagers rettigheder bør heller ikke ændres, hvis overførslen af kreditaftalen mellem et kreditinstitut og en kreditkøber sker i form af kontraktfornyelse. Som et generelt princip bør det sikres, at låntagere ikke er dårligere stillet efter overførsel af deres kreditaftale fra et kreditinstitut til en kreditkøber. Dette direktiv bør ikke forhindre medlemsstaterne i at anvende strengere bestemmelser for at beskytte låntagerne.

(53) Uden at det berører andre forpligtelser i henhold til direktiv 2008/48/EF og 2014/17/EU og for at sikre en høj grad af forbrugerbeskyttelse bør disse direktiver ændres med henblik på at sikre, at forbrugeren i god tid forud for eventuelle ændringer af vilkårene og betingelserne i en kreditaftale modtager en klar og udtømmende liste over sådanne ændringer, en tidsplan for deres gennemførelse og de nødvendige oplysninger om samt navn og adresse på den nationale myndighed, hvor forbrugeren kan indgive klager.

(54) Oplysningerne vedrørende ændring af en kreditaftales vilkår og betingelser i henhold til direktiv 2008/48/EF og 2014/17/EU, som indført ved de ændringer, der er fastsat i nærværende direktiv, bør ikke

berøre nogen af de forbrugerrettigheder, der er fastsat i direktiv 2008/48/EF og 2014/17/EU, herunder retten til information.

(55) Den vægt, som EU-lovgiver lægger på forbrugerbeskyttelse i Rådets direktiv 93/13/EØF (18) og i direktiv 2008/48/EF og 2014/17/EU, er ensbetydende med, at overdragelse af en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller af selve kreditaftalen til en kreditkøber ikke på nogen måde bør indvirke på omfanget af den beskyttelse, der sikres forbrugerne i EU-retten. Kreditkøbere og kreditservicevirksomheder bør derfor overholde gældende EU-ret og national ret, som finder anvendelse på den oprindelige kreditaftale, og låntageren bør bevare det samme niveau af beskyttelse som fastsat i gældende EU-ret og national ret eller ved EU-lovvalgsregler eller nationale lovvalgsregler. Medlemsstaterne bør sikre, at låntageren ikke pålægges andre omkostninger i forbindelse med overførslen af kreditaftalen end dem, der allerede er omfattet af denne kreditaftale. For så vidt angår omkostninger, der pålægges forbrugere i tilfælde af misligholdelse, bør der foretages ændringer af direktiv 2008/48/EF, som pålægger medlemsstaterne at følge de samme bestemmelser som i direktiv 2014/17/EU om fastsættelse af lofter for gebyrer og sanktioner.

(56) For så vidt angår forbrugere bør direktiv 2008/48/EF og 2014/17/EU ændres ved nærværende direktiv for at fastsætte, at medlemsstaterne bør kræve, at kreditgivere har passende politikker og procedurer, der sikrer, at de, hvor det er relevant, tilskyndes til at udvise rimelig tilbageholdenhed, inden der indledes en tvangsauktion. Der bør tages hensyn til EBA's retningslinjer om restancer og tvangsauktion af 19. august 2015, EBA's retningslinjer for styring af misligholdte eksponeringer og eksponeringer med kreditlempelse fra den 31. oktober 2018 og til EBA's retningslinjer om misligholdte lån fra marts 2017. Når kreditgivere beslutter, hvilke kreditlempelser der skal træffes, bør de tage hensyn til forbrugerens individuelle forhold, forbrugerens interesser og rettigheder og forbrugerens evne til at tilbagebetale kreditten, herunder navnlig hvis kreditaftalen er sikret ved pant i fast ejendom til beboelse, som er forbrugerens primære bopæl. Kreditlempelser bør kunne bestå af visse indrømmelser til låntageren, såsom hel eller delvis refinansiering af en kreditaftale eller en ændring af dens eksisterende vilkår og betingelser, herunder bl.a. en forlængelse af dens løbetid, en ændring af typen af kreditaftale, en udskydelse af betalingen af hele eller dele af afdraget i en periode, en ændring i rentesatsen, et tilbud om betalingsfrihed i en periode, delvis tilbagebetaling, valutaomregninger, delvis eftergivelse og gældskonsolidering. Medlemsstaterne bør have indført passende kreditlempelsesforanstaltninger på nationalt plan. Listen over kreditlempelsesforanstaltninger i dette direktiv, som ændringer af direktiv 2008/48/EF og 2014/17/EU, er ikke udtømmende, og medlemsstaterne kan derfor frit fastsætte yderligere foranstaltninger. Det står ligeledes medlemsstaterne frit for ikke at indføre en specifik foranstaltning, hvis dette er fastsat på nationalt plan, så længe der stadig er et rimeligt antal foranstaltninger til rådighed. Hvis der efter tvangsauktionsprocedurerne stadig består udestående gæld, bør medlemsstaterne sikre beskyttelsen af et eksistensminimum og træffe foranstaltninger til at lette tilbagebetaling af gæld og samtidig undgå overdreven gældssætning over længere tid. I hvert fald bør medlemsstaterne, når den pris, der opnås for den faste ejendom til beboelse, påvirker det beløb, som forbrugeren skylder, opfordre kreditgivere til at træffe rimelige foranstaltninger til at opnå den bedst mulige pris for den tvangsauktionerede faste ejendom til beboelse afhængigt af markedsbetingelserne. Medlemsstaterne bør ikke forhindre parterne i en kreditaftale i udtrykkeligt at aftale, at overførslen af sikkerhedsstillelsen til kreditgiver er tilstrækkelig til at tilbagebetale kreditten, navnlig når kreditten er sikret ved forbrugerens primære bopæl.

(57) For at sikre, at forbrugerbeskyttelsesniveauet ikke påvirkes, hvis en kreditgivers rettigheder i henhold til en realkreditaftale eller selve kreditaftalen overdrages til tredjemand, bør der indføres en ændring af direktiv 2014/17/EU for at fastslå, at forbrugeren i tilfælde af overdragelse af kredit, der er omfattet af

nævnte direktiv, har ret til at gøre enhver indsigelse gældende over for kreditkøber, som han kunne gøre gældende over for den oprindelige kreditgiver, og til at blive underrettet om overførslen.

(58) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter (19) har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder EU-lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

(59) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 42, stk. 1, i forordning (EU) 2018/1725 og afgav en udtalelse den 24. januar 2019.

(60) Kommissionen bør evaluere, om dette direktiv anvendes effektivt, i takt med at etableringen af et indre sekundært marked for misligholdte kreditaftaler med et højt forbrugerbeskyttelsesniveau udvikler sig. Kommissionen har gode forudsætninger for at analysere specifikke grænseoverskridende spørgsmål, som ikke kan identificeres eller håndteres ordentligt af de enkelte medlemsstater, såsom risikoen for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, der kan opstå i forbindelse med kreditserviceaktiviteter og kreditkøberes aktiviteter og samarbejdet mellem kompetente myndigheder fra forskellige medlemsstater. Det er derfor hensigtsmæssigt, at Kommissionen i sin gennemgang af dette direktiv også bør medtage en grundig vurdering af de risici for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, der er forbundet med de aktiviteter, der udføres af kreditservicevirksomheder og kreditkøbere og det administrative samarbejde mellem de kompetente myndigheder.

(61) Målene for dette direktiv, nemlig at forbedre udviklingen af sekundære markeder for misligholdte lån i Unionen, samtidig med at der sikres en yderligere styrket beskyttelse af låntagere, navnlig forbrugere, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dets omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

AFSNIT I

GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand

Ved dette direktiv fastlægges der fælles rammer og krav vedrørende:

- a) kreditservicevirksomheder for en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, der er udstedt af et kreditinstitut etableret i Unionen, og som handler på vegne af en kreditkøber
- b) kreditkøbere af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, der er udstedt af et kreditinstitut etableret i Unionen.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på:
 - a) kreditservicevirksomheder, der handler på vegne af en kreditkøber i forbindelse med en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller af selve den misligholdte kreditaftale, der er udstedt af et kreditinstitut etableret i Unionen i overensstemmelse med gældende EU-ret og national ret
 - b) kreditkøbere af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller af selve den misligholdte kreditaftale, der er udstedt af et kreditinstitut etableret i Unionen i overensstemmelse med gældende EU-ret og national ret.
2. Hvad angår kreditaftaler, der henhører under dette direktivs anvendelsesområde, berører dette direktiv hverken de aftaleretlige eller de civilretlige principper i henhold til national ret med hensyn til overførsel af en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller af selve kreditaftalen, eller beskyttelsen af forbrugerne eller låntagerne, jf. navnlig forordning (EF) nr. 593/2008, forordning (EU) nr. 1215/2012, direktiv 93/13/EØF, 2008/48/EF, direktiv 2014/17/EU og bestemmelserne i national ret til gennemførelse heraf eller andre relevante bestemmelser i EU-retten og national ret vedrørende forbrugerbeskyttelse og låntageres rettigheder.
3. Dette direktiv berører ikke de restriktioner i medlemsstaternes nationale lovgivning, som vedrører overførslen af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, som ikke er forfalden eller er forfalden med færre end 90 dage, eller som ikke er blevet opsagt i overensstemmelse med national civilret.
4. Dette direktiv berører ikke kravene i medlemsstaternes nationale ret vedrørende serviceringen af en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller af selve kreditaftalen, når kreditkøberen er en securitisationsenhed med særligt formål som defineret i artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2402 ⁽²⁰⁾, så længe denne nationale ret:
 - a) ikke påvirker forbrugerbeskyttelsesniveauet i dette direktiv
 - b) sikrer, at de kompetente myndigheder modtager de nødvendige oplysninger fra kreditservicevirksomheder.
5. Dette direktiv finder ikke anvendelse på følgende:
 - a) servicering af en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller af selve kreditaftalen, der udføres af:
 - i) et kreditinstitut etableret i Unionen
 - ii) en forvalter af en alternativ investeringsfond (FAIF), der har opnået tilladelse eller er blevet registreret i overensstemmelse med direktiv 2011/61/EU, eller et administrationsselskab eller et investeringsselskab, der er godkendt i henhold til direktiv 2009/65/EF, forudsat at investeringsselskabet ikke har udpeget et administrationsselskab i henhold til nævnte direktiv på vegne af den fond, den forvalter
 - iii) et ikke-kreditinstitut, der er underlagt tilsyn af en kompetent myndighed i en medlemsstat i overensstemmelse med artikel 20 i direktiv 2008/48/EF eller artikel 35 i direktiv 2014/17/EU, når de udfører aktiviteter i den pågældende medlemsstat
 - b) servicering af en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller af selve kreditaftalen, som ikke er udstedt af et kreditinstitut etableret i Unionen, medmindre kreditgiverens rettigheder i henhold til kreditaftalen eller selve kreditaftalen erstattes af en kreditaftale udstedt af et sådant kreditinstitut

- c) køb af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller af selve den misligholdte kreditaftale, der foretages af et kreditinstitut etableret i Unionen
 - d) overførsel af en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller af selve kreditaftalen, der foretages inden den i artikel 32, stk. 2, første afsnit, omhandlede dato.
6. Medlemsstaterne kan undtage servicering af en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller af selve kreditaftalen, der udføres af offentlige notarer og fogeder som defineret i national ret eller advokater som defineret i artikel 1, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/5/EF ⁽²¹⁾, fra anvendelsen af dette direktiv, når de udfører kreditserviceringsaktiviteter som led i deres erhverv.

Artikel 3

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »kreditinstitut«: et kreditinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 2) »kreditgiver«: et kreditinstitut, som har udstedt en kredit, eller en kreditkøber
- 3) »låntager«: en juridisk eller fysisk person, som har indgået en kreditaftale med et kreditinstitut, herunder dettes juridiske efterfølger eller rettigheds erhverver
- 4) »kreditaftale«: en aftale, det være sig i sin oprindeligt udstedte, i ændret eller i erstattet form, hvorved et kreditinstitut yder en kredit i form af henstand med betalingen, lån eller anden tilsvarende form for finansiel facilitet
- 5) »kreditserviceaftale«: en skriftlig aftale, der er indgået mellem en kreditkøber og en kreditservicevirksomhed, om de tjenesteydelser, som kreditservicevirksomheden skal levere på kreditkøberens vegne
- 6) »kreditkøber«: enhver anden fysisk eller juridisk person end et kreditinstitut, som køber en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale som led i udøvelsen af sin erhvervsmæssige virksomhed i overensstemmelse med gældende EU-ret og national ret
- 7) »kreditserviceleverandør«: tredjemand, som anvendes af en kreditservicevirksomhed til at udføre kreditserviceringsaktiviteterne
- 8) »kreditservicevirksomhed«: en juridisk person, der som led i sin erhvervsmæssige virksomhed forvalter og fyldestgør rettigheder og forpligtelser i tilknytning til en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller til selve den misligholdte kreditaftale på vegne af en kreditkøber, og som udfører mindst én eller flere kreditserviceringsaktiviteter
- 9) »kreditserviceringsaktiviteter«: en eller flere af følgende aktiviteter:
 - a) opkrævning eller inddrivelse af ethvert skyldigt beløb fra låntageren i tilknytning til en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller til selve kreditaftalen i overensstemmelse med national ret
 - b) genforhandling med låntageren i overensstemmelse med kravene i den nationale ret af de vilkår og betingelser, der er knyttet til en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller selve kreditaftalen, i overensstemmelse med de instrukser, som kreditkøberen har givet, hvis kreditservicevirksomheden ikke er en »kreditformidler« som defineret i artikel 3, litra f), i direktiv 2008/48/EF eller i artikel 4, nr. 5), i direktiv 2014/17/EU
 - c) behandling af eventuelle klager i forbindelse med en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller til selve kreditaftalen

- d) oplysning til låntageren om enhver ændring i rentesatser, omkostninger eller forfaldne betalinger i forbindelse med en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller til selve kreditaftalen
- 10) »hjemland«: for kreditservicevirksomhedens vedkommende, den medlemsstat, hvor den har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den i henhold til den nationale ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dens hovedkontor er beliggende, eller for en kreditkøbers vedkommende, den medlemsstat, hvor kreditkøberen eller dennes repræsentant er hjemmehørende eller har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den i henhold til den nationale ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dens hovedkontor er beliggende
- 11) »værtsland«: en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor en kreditservicevirksomhed har etableret en filial eller hvor den udfører kreditserviceringsaktiviteter, og under alle omstændigheder hvor låntageren er hjemmehørende eller har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den i henhold til national ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dens hovedkontor er beliggende
- 12) »forbruger«: en fysisk person, der i forbindelse med kreditaftaler, som er omfattet af dette direktiv, ikke handler som led i sin erhvervs-mæssige virksomhed
- 13) »misligholdt kreditaftale«: en kreditaftale, der er klassificeret som en misligholdt eksponering i overensstemmelse med artikel 47a i forordning (EU) nr. 575/2013.

AFSNIT II

KREDITSERVICEVIRKSOMHEDER

KAPITEL I

Tilladelse til kreditservicevirksomheder

Artikel 4

Generelle krav

1. Medlemsstaterne kræver, at en kreditservicevirksomhed opnår tilladelse i hjemlandet, før den påbegynder sine aktiviteter på deres område i overensstemmelse med kravene i de bestemmelser i national ret, der gennemfører dette direktiv.
2. Medlemsstaterne tillægger de kompetente myndigheder, der er udpeget i henhold til artikel 21, stk. 3, beføjelse til at give en tilladelse som omhandlet i nærværende artikels stk. 1.

Artikel 5

Betingelser for godkendelsen

1. Uden at det berører artikel 6 fastlægger medlemsstaterne følgende krav for meddelelse af tilladelse, jf. artikel 4, stk. 1:
 - a) ansøgeren er en juridisk person som omhandlet i artikel 54 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og dens vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis ansøgeren i henhold til national ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, dens hovedkontor ligger i den medlemsstat, hvor ansøgeren søger om tilladelse
 - b) medlemmerne af ansøgerens ledelses- eller administrationsorgan har et tilstrækkeligt godt omdømme, hvilket dokumenteres ved at:

- i) de har en ren straffeattest eller en anden tilsvarende national attest med hensyn til relevante strafbare handlinger, navnlig de der vedrører formue, finansielle tjenesteydelser og aktiviteter, hvidvask af penge, åger, svig, skattekriminalitet, overtrædelse af tavshedspligten eller den fysiske integritet og også vedrørende enhver anden lovovertrædelse i henhold til lovgivningen om virksomheder, konkurs, insolvens eller forbrugerbeskyttelse
- ii) de kumulative virkninger af mindre hændelser ikke indvirker på deres gode omdømme
- iii) de altid har været gennemsigtige, åbne og samarbejdsvillige i deres tidligere forretningsforbindelser med tilsyns- og reguleringsmyndigheder
- iv) de ikke er omfattet af en igangværende insolvensbehandling eller tidligere har været erklæret konkurs, medmindre de har genvundet deres fulde ret til erhvervsudøvelse i overensstemmelse med national ret
- c) ansøgerens ledelses- eller administrationsorgan som helhed har den fornødne viden og erfaring til at udøve virksomhed på en kompetent og ansvarlig måde
- d) de personer, som besidder kvalificerede andele i ansøgeren i den i artikel 4, stk. 1, nr. 36), i forordning (EU) nr. 575/2013 anvendte betydning, har et tilstrækkeligt godt omdømme, hvilket dokumenteres ved opfyldelse af de i dette stykkes litra b), nr. i) og iv), fastsatte krav
- e) ansøgeren har robuste governanceordninger og passende interne kontrolmekanismer, herunder procedurer for risikostyring og regnskabsmæssig praksis, til sikring af, at låntagerrettigheder og lovgivningen om kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller selve kreditaftalen samt forordning (EU) 2016/679 overholdes
- f) ansøgeren anvender en passende politik til sikring af, at regler om beskyttelse overholdes, og af, at låntagerne behandles på en fair og omhyggelig måde, herunder under hensyntagen til deres finansielle situation og behovet for henvisning til gældsrådgivning eller sociale tjenesteydere, hvis der er adgang til sådanne
- g) ansøgeren har indført passende og særlige interne procedurer til sikring af, at klager fra låntagere registreres og behandles
- h) ansøgeren har indført tilstrækkelige procedurer til bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, hvis nationale bestemmelser, der gennemfører direktiv (EU) 2015/849, udpeger kreditservicevirksomheder som forpligtede enheder med henblik på at forebygge og bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme
- i) ansøgeren i medfør af den gældende nationale ret er underlagt rapporterings- og offentliggørelseskrav.
2. EBA udsteder efter høring af alle relevante interessenter og under hensyntagen til alle involverede interesser retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for de krav, der er fastsat i stk. 1, litra c), i denne artikel.
3. De kompetente myndigheder i hjemlandet nægter at give den i artikel 4, stk. 1, omhandlede tilladelse, hvis ansøgeren ikke overholder kravene i stk. 1 i nærværende artikel og, hvis det er relevant i artikel 6, stk. 2, litra a).

Artikel 6

Retten til at opbevare midler

1. Medlemsstaterne afgør, om kreditservicevirksomheder, når de udfører kreditserviceringsaktiviteter på deres område, enten har

- a) tilladelse til at modtage og opbevare midler fra låntagere med henblik på at overføre disse midler til kredittkøbere, eller
 - b) forbud mod at modtage midler og opbevare midler fra låntagere.
2. I tilfælde, hvor kreditservicevirksomheder har tilladelse til at modtage og opbevare midler fra låntagere i henhold til stk. 1, litra a), skal medlemsstaterne:
- a) i tillæg til de krav til meddelelse af tilladelse, der er fastsat i artikel 5, stk. 1, fastsætte et krav om, at ansøgeren har en særskilt konto i et kreditinstitut, hvor alle midler, der modtages fra låntagere, skal krediteres og opbevares, indtil de kanaliseres videre til den pågældende kredittkøber på de betingelser, der er aftalt med kredittkøberen
 - b) sikre, at disse midler i overensstemmelse med national ret i kredittkøbernes interesse er beskyttet mod krav fra kreditservicevirksomheders øvrige kredittgivere, navnlig i tilfælde af insolvens
 - c) fastslå, at når en låntager foretager en betaling til en kreditservicevirksomhed for helt eller delvist at tilbagebetale de skyldige beløb i forbindelse med en kredittgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, anses denne betaling for at være blevet betalt til kredittkøberen
 - d) kræve, at en kreditservicevirksomhed som en bekræftelse på at have modtaget midler afleverer en kvittering eller et frigørelsesbrev på papir eller på et andet varigt medium, når kreditservicevirksomheden modtager midler fra låntageren.
3. Hvis en kreditservicevirksomhed ikke har til hensigt at modtage og opbevare midler fra låntagere som led i sin forretningsmodel, anfører kreditservicevirksomheden dette i sin ansøgning om den i artikel 4, stk. 1, omhandlede tilladelse. I sådanne tilfælde finder kravene fastsat i overensstemmelse med denne artikels stk. 2, litra a), ikke anvendelse.

Artikel 7

Procedure for meddelelse af tilladelse til kreditservicevirksomheder

1. Medlemsstaterne etablerer en procedure for meddelelse af tilladelse til kreditservicevirksomheder, således at en ansøger kan indgive en ansøgning og fremlægge alle de oplysninger, der er nødvendige, for at den kompetente myndighed i hjemlandet kan kontrollere, om ansøgeren opfylder alle betingelserne i de bestemmelser i national ret, der gennemfører artikel 5, stk. 1, og, hvor det er relevant, i artikel 6, stk. 2, litra a).
2. Den i stk. 1 omhandlede ansøgning om tilladelse fra kreditservicevirksomheder skal ledsages af følgende:
 - a) dokumentation for ansøgerens retlige status og en kopi af dennes stiftelsesdokument og virksomhedens vedtægter
 - b) adresse på ansøgerens hovedkontor eller vedtægtsmæssige hjemsted
 - c) identiteten på de af medlemmerne af ansøgerens ledelses- eller administrationsorgan og de personer, som besidder kvalificerede andele i den i artikel 4, stk. 1, nr. 36), i forordning (EU) nr. 575/2013 anvendte betydning
 - d) dokumentation for, at ansøgeren opfylder betingelserne i artikel 5, stk. 1, litra b) og c)
 - e) dokumentation for, at de personer, som besidder kvalificerede andele i den i artikel 4, stk. 1, nr. 36), i forordning (EU) nr. 575/2013 anvendte betydning opfylder betingelserne i nærværende direktivs artikel 5, stk. 1, litra d)
 - f) dokumentation for governanceordningerne og de interne kontrolmekanismer, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, litra e)
 - g) dokumentation for den politik, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, litra f)
 - h) dokumentation for de interne procedurer, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, litra g)

- i) dokumentation for de procedurer, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, litra h)
 - j) hvis det er relevant, dokumentation for, at der findes en særskilt konto i et kreditinstitut, jf. artikel 6, stk. 2, litra a)
 - k) eventuelle outsourcingaftaler som omhandlet i artikel 12, stk. 1.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i hjemlandet inden for 45 arbejdsdage fra modtagelsen af ansøgningen om tilladelse vurderer, om den pågældende ansøgning er fuldstændig.
4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i hjemlandet inden for 90 dage fra modtagelsen af en fuldstændig ansøgning eller, hvis ansøgningen om tilladelse anses for at være ufuldstændig, af de krævede oplysninger, oplyser ansøgeren om, hvorvidt tilladelsen er meddelt eller nægtet, og giver en begrundelse for afslaget.
5. Medlemsstaterne sikrer, at en ansøger har ret til domstolsprøvelse, i tilfælde hvor de kompetente myndigheder i hjemlandet enten beslutter at nægte tilladelse i henhold til artikel 5, stk. 3, samt også i tilfælde, hvor de inden for den i stk. 4 i nærværende artikel omhandlede tidsfrist undlader at træffe en afgørelse i forbindelse med ansøgningen.

Artikel 8

Inddragelse af tilladelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i hjemlandet har de nødvendige tilsyns-, undersøgelses- og sanktionsbeføjelser i overensstemmelse med artikel 22, således at de kan inddrage den meddelte tilladelse til en kreditservicevirksomhed, hvis en sådan kreditservicevirksomhed gør ét af følgende:
- a) ikke udnytter tilladelsen i 12 måneder efter meddelelsen heraf
 - b) udtrykkeligt giver afkald på tilladelsen
 - c) ophører med kreditserviceaktiviteter i mere end 12 måneder
 - d) har erhvervet en tilladelse på grundlag af falske erklæringer eller andre uretmæssige midler
 - e) ikke længere opfylder de i artikel 5, stk. 1, og, hvor det er relevant, i artikel 6, stk. 2, litra a), fastsatte krav for meddelelse af tilladelse som kreditservicevirksomhed
 - f) begår en alvorlig overtrædelse af de gældende regler, herunder de nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, eller af andre forbrugerbeskyttelsesregler, herunder gældende regler i værtslandet og i den medlemsstat, hvor kreditten blev ydet.
2. Hvis en tilladelse inddrages i henhold til nærværende artikels stk. 1, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder i hjemlandet straks underretter de kompetente myndigheder i værtslandet, hvis kreditservicevirksomheden leverer tjenesteydelser i henhold til artikel 13, og også de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor kreditten blev ydet, hvis denne ikke er værtslandet og hjemlandet.

Artikel 9

Liste eller register over kreditservicevirksomheder med tilladelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder etablerer og ajourfører som minimum en liste eller, hvor dette anses for mere hensigtsmæssigt, et nationalt register over alle kreditservicevirksomheder med tilladelse til at levere tjenesteydelser inden for deres område, herunder kreditservicevirksomheder, der leverer tjenesteydelser i henhold til nærværende direktivs artikel 13.

EBA udarbejder i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 retningslinjer for bedste praksis i forbindelse med udarbejdelse og ajourføring af sådanne lister eller registre, som

præciserer, hvilke typer oplysninger de omfatter, med henblik på at sikre lige konkurrencevilkår i hele Unionen og gennemsigtighed for kredittkøbere og låntagere.

2. Listen eller registret, der er omhandlet i stk. 1, gøres offentligt tilgængelig online på de kompetente myndigheders websted og opdateres regelmæssigt.
3. Hvis en tilladelse inddrages i henhold til artikel 8, opdaterer de kompetente myndigheder hurtigst muligt listen eller registret, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1.

Artikel 10

Forhold til låntagere, meddelelse om overførsel og efterfølgende meddelelser

1. Medlemsstaterne stiller krav om, at kredittkøbere og kreditservicevirksomheder i deres forhold til låntagere:
 - a) handler i god tro, redeligt og professionelt
 - b) giver oplysninger til låntagere, som ikke er vildledende, uklare eller falske
 - c) respekterer og beskytter låntageres personoplysninger og privatliv
 - d) kommunikerer med låntagere på en måde, der ikke udgør chikane, tvang eller utilbørlig påvirkning.
2. Medlemsstaterne sikrer, at kredittkøberen eller den enhed, der er omhandlet i artikel 2, stk. 5, litra a), nr. i) eller iii), eller kreditservicevirksomheden, når en af disse er udpeget til at udføre kreditserviceringsaktiviteter, efter enhver overførsel af en kredittgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller af selve den misligholdte kreditaftale til en kredittkøber og altid forud for den første inddrivelse af gæld, men også når låntageren anmoder herom, sender låntageren en meddelelse på papir eller på et andet varigt medium, der som minimum omfatter følgende:
 - a) oplysninger om overførslen, der fandt sted, herunder datoen for overførslen
 - b) identifikation af og kontaktoplysninger for kredittkøberen
 - c) identifikation af og kontaktoplysninger for kreditservicevirksomheden eller den enhed, der er omhandlet i artikel 2, stk. 5, litra a), nr. i) eller iii), når en af disse er udpeget
 - d) dokumentation for meddelelse af tilladelse til en kreditservicevirksomhed i medfør af artikel 7, når en sådan er udpeget
 - e) hvor det er relevant, identiteten af og kontaktoplysninger for kreditserviceleverandøren
 - f) en tydelig angivelse af et kontaktpunkt hos kredittkøberen eller, hos den enhed, der er omhandlet i artikel 2, stk. 5, litra a), nr. i) eller iii), eller hos kreditservicevirksomheden, hvis der er udpeget en sådan til at udføre kreditserviceringsaktiviteter, og, hvor det er relevant, hos kreditserviceleverandøren, hvorfra der kan indhentes oplysninger, når det er nødvendigt
 - g) oplysninger om de beløb, som låntager skylder på tidspunktet for meddelelsen, med angivelse af, hvad der skal betales i kapital, renter, gebyrer og andre tilladte omkostninger
 - h) en erklæring om, at al relevant EU-ret og national ret vedrørende navnlig håndhævelsen af kontrakter, forbrugerbeskyttelse, låntagers rettigheder og strafferet fortsat finder anvendelse
 - i) navn, adresse og kontaktoplysninger på de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor låntageren er hjemmehørende eller har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den i henhold til national ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dens hovedkontor er beliggende, og hvortil låntageren kan indgive en klage.

Den meddelelse, der er fastsat i første afsnit, skal affattes på et sprog, der er klart og forståeligt for den brede offentlighed.

3. Medlemsstaterne sikrer, at kredittkøberen eller, den enhed, der er omhandlet i artikel 2, stk. 5, litra a), nr. i) eller iii), eller kreditservicevirksomheden, når en af disse er udpeget til at udføre kreditservice-

ringsaktiviteter, i al efterfølgende kommunikation med låntageren omfatter de oplysninger, der er fastsat i nærværende artikels stk. 2, litra f), undtagen hvis det er den første meddelelse efter udpegelsen af en ny kreditservicevirksomhed, i hvilket tilfælde oplysningerne fastsat i nærværende artikels stk. 2, litra c) og d), også skal medtages.

4. Stk. 2 og 3 berører ikke eventuelle yderligere krav vedrørende meddelelser, der er fastsat i anden gældende EU-ret eller national ret.

Artikel 11

Aftaleforholdet mellem en kreditservicevirksomhed og en kreditkøber

1. Når en kreditkøber ikke selv udfører kreditserviceringsaktiviteter, sikrer medlemsstaterne, at den udpegede kreditservicevirksomhed leverer sine tjenesteydelser med hensyn til forvaltning og håndhævelse af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller til selve den misligholdte kreditaftale på grundlag af en kreditserviceaftale med kreditkøberen.

2. Den i stk. 1 omhandlede kreditserviceaftale skal indeholde følgende:

- a) en udførlig beskrivelse af de kreditserviceringsaktiviteter, som kreditservicevirksomheden skal udføre
- b) størrelsen af kreditservicevirksomhedens vederlag, eller hvordan dette vederlag skal beregnes
- c) en præcisering af, i hvilket omfang kreditservicevirksomheden kan repræsentere kreditkøberen i relation til låntager
- d) et tilsagn fra parterne om, at de vil overholde de bestemmelser i EU-retten og national ret, som finder anvendelse på en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller til selve kreditaftalen, herunder med hensyn til forbruger- og databeskyttelse
- e) en klausul, der kræver, at låntagere behandles på en fair og omhyggelig måde.

3. Medlemsstaterne sikrer, at den i stk. 1 omhandlede kreditserviceaftale indeholder et krav om, at kreditservicevirksomheden underretter kreditkøberen forud for outsourcing af en hvilken som helst af sine kreditserviceringsaktiviteter.

4. Medlemsstaterne sikrer, at kreditservicevirksomheden opbevarer og fører følgende fortegnelser i mindst fem år fra den dato, hvor den i stk. 1 omhandlede kreditserviceaftale bringes til ophør, eller frem til udløbet af den lovbestemte forældelsesfrist, der gælder i hjemlandet, i begge tilfælde dog højst i 10 år:

- a) relevant korrespondance med såvel kreditkøber som låntager på de betingelser, der er fastsat i gældende national ret
- b) relevante anvisninger fra kreditkøber vedrørende en kreditgivers rettigheder i henhold til hver misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, som den forvalter og fuldbyrder på vegne af denne kreditkøber på de betingelser, der er fastsat i gældende national ret
- c) kreditserviceaftalen.

5. Medlemsstaterne sikrer, at kreditservicevirksomheden gør de i stk. 4 omhandlede fortegnelser tilgængelige for de kompetente myndigheder efter anmodning.

Artikel 12

Kreditservicevirksomhedens outsourcing

1. Medlemsstaterne sikrer, at en kreditservicevirksomhed, der anvender en kreditserviceleverandør til at udføre en hvilken som helst af kreditserviceringsaktiviteterne, fortsat er fuldt ud ansvarlig for opfyldelse af alle forpligtelser i henhold til bestemmelser i national lovgivning, der gennemfører dette direktiv. Outsourcing af nævnte kreditserviceringsaktiviteter sker på følgende betingelser:

- a) der indgås en skriftlig outsourcing aftale mellem kreditservicevirksomheden og kreditserviceleverandøren, i henhold til hvilken kreditserviceleverandøren er forpligtet til at overholde de gældende retlige bestemmelser, herunder de nationale bestemmelser til gennemførelse af dette direktiv og den relevante EU-ret eller nationale ret, som finder anvendelse på en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller selve kreditaftalen
- b) outsourcing til en kreditserviceleverandør af alle kreditserviceringsaktiviteter på samme tid er forbudt
- c) aftaleforholdet mellem kreditservicevirksomheden og kreditkøberen og kreditservicevirksomhedens forpligtelser over for kreditkøberen eller over for långiveren ændres ikke ved en outsourcingaftale med kreditserviceleverandøren
- d) en kreditservicevirksomheds forpligtelse til at opfylde kravene i dens tilladelse, jf. artikel 5, stk. 1, berøres ikke af outsourcingen af nogle af dens kreditserviceringsaktiviteter
- e) outsourcing til kreditserviceleverandøren berører ikke de kompetente myndigheders tilsyn med en kreditservicevirksomhed i overensstemmelse med artikel 14 og 21
- f) kreditservicevirksomheden har direkte adgang til alle relevante oplysninger vedrørende de kreditserviceringsaktiviteter, der er outsourcet til kreditserviceleverandøren
- g) når outsourcingaftalen er ophørt, har kreditservicevirksomheden den fornødne ekspertviden og de fornødne ressourcer, således at den er i stand til at levere de outsourcete kreditserviceringsaktiviteter.

Outsourcingen af kreditserviceringsaktiviteter må ikke foretages på en sådan måde, at kvaliteten af kreditservicevirksomhedens interne kontrol, eller soliditeten eller kontinuiteten af dens kreditserviceringsaktiviteter forringes.

2. Medlemsstaterne sikrer, at kreditservicevirksomheden underretter de kompetente myndigheder i hjemlandet og, hvor det er relevant, værtslandet forud for outsourcing af sine kreditserviceringsaktiviteter i overensstemmelse med stk. 1.

3. Medlemsstaterne sikrer, at kreditservicevirksomheden opbevarer og fører fortegnelser over relevante anvisninger til kreditserviceleverandøren i overensstemmelse med betingelserne i gældende national ret og den i stk. 1 omhandlede outsourcingaftale i en periode på mindst fem år fra den dato, hvor outsourcingaftalen bringes til ophør, eller frem til udløbet af den lovbestemte forældelsesfrist, der gælder i hjemlandet, i begge tilfælde dog højst i 10 år.

4. Medlemsstaterne sikrer, at kreditservicevirksomheden og kreditserviceleverandøren gør de i stk. 3 omhandlede oplysninger tilgængelige for de kompetente myndigheder efter anmodning.

5. Medlemsstaterne sikrer, at kreditserviceleverandøren ikke må modtage og besidde midler fra låntagere.

KAPITEL II

Kreditserviceringsaktiviteter på tværs af grænser

Artikel 13

Fri udveksling af kreditserviceringsaktiviteter i et værtsland

1. Medlemsstaterne sikrer, at en kreditservicevirksomhed, som har opnået tilladelse i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, i et hjemland, har ret til i Unionen at levere de tjenesteydelser, der er omfattet af nævnte tilladelse, uden at dette berører eventuelle begrænsninger og krav, der er fastsat i værtslandets nationale ret i overensstemmelse med dette direktiv, herunder, hvis det er relevant, et forbud mod at

modtage og opbevare midler fra låntagere, som ikke er knyttet til andre krav om meddelelse af tilladelse til kreditservicevirksomhed, eller krav, der er fastlagt for genforhandling af betingelser og vilkår i forbindelse med en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller i selve kreditaftalen.

2. Medlemsstaterne sikrer, at en kreditservicevirksomhed, der har opnået en tilladelse i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, i et hjemland og agter at levere tjenesteydelser i et værtsland, oplyser den kompetente myndighed i hjemlandet om følgende:

- a) det værtsland, hvor kreditservicevirksomheden agter at levere tjenesteydelser, og, hvis kreditservicevirksomheden allerede har kendskab til disse oplysninger, den medlemsstat, hvor kreditten blev ydet, hvis denne er forskellig fra værtslandet og hjemlandet
- b) hvis det er relevant, adressen på den filial af kreditservicevirksomheden, der er etableret i værtslandet
- c) hvis det er relevant, identiteten og adressen på kreditserviceleverandøren i værtslandet
- d) identiteten på de personer, der er ansvarlige for styring af kreditserviceringsaktiviteterne i værtslandet
- e) i givet fald, nærmere oplysninger om de foranstaltninger, der er truffet for at tilpasse kreditservicevirksomhedens interne procedurer, governanceordninger og interne kontrolmekanismer med henblik på at sikre overholdelse af den lovgivning, som finder anvendelse på en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller selve kreditaftalen
- f) en beskrivelse af den procedure, der er indført med henblik på at overholde de bestemmelser til bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, med hvilke værtsmedlemsstatens nationale lovgivning, der gennemfører direktiv (EU) 2015/849, udpeger kreditservicevirksomheder som forpligtede enheder med henblik på at forebygge og bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme
- g) at kreditservicevirksomheden har mulighed for at kommunikere på værtslandets sprog eller på det sprog, kreditaftalen er udfærdiget på, eller ej
- h) hvorvidt kreditservicevirksomheden er autoriseret i sit hjemland til at modtage og besidde midler fra låntagere eller ej.

3. De kompetente myndigheder i hjemlandet meddeler senest 45 arbejdsdage efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i stk. 2, disse oplysninger til de kompetente myndigheder i værtslandet, som straks bekræfter modtagelsen heraf. De kompetente myndigheder i hjemlandet oplyser derefter kreditservicevirksomheden om, på hvilken dato oplysningerne blev meddelt de kompetente myndigheder i hjemlandet, og på hvilken dato disse kompetente myndigheder bekræftede modtagelsen af oplysningerne. De kompetente myndigheder i hjemlandet meddeler også alle de i stk. 2 omhandlede oplysninger til de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor kreditten blev ydet, hvis denne er forskellig fra værtslandet og hjemlandet.

4. Medlemsstaterne sikrer, at en kreditservicevirksomhed har ret til domstolsprøvelse, hvis de kompetente myndigheder i hjemlandet undlader at meddele de i stk. 2 omhandlede oplysninger.

5. Medlemsstaterne sikrer, at kreditservicevirksomheden kan påbegynde leveringen af tjenesteydelser i værtslandet fra det tidligste af følgende tidspunkter:

- a) ved modtagelsen af meddelelsen fra værtslandets kompetente myndigheder om, at den meddelelse, der er omhandlet i stk. 3, er modtaget
- b) hvis der ikke er modtaget nogen meddelelse som omhandlet i nærværende stykkes litra a), efter udløbet af to måneder fra datoen for indgivelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i stk. 2 til de kompetente myndigheder i værtslandet.

6. Medlemsstaterne sikrer, at en kreditservicevirksomhed oplyser den kompetente myndighed i hjemlandet om eventuelle efterfølgende ændringer i de oplysninger, der kræves meddelt i henhold til stk. 2. I sådanne tilfælde sikrer medlemsstaterne overensstemmelse med den procedure, der er fastsat i stk. 3, 4 og 5.
7. Medlemsstaterne sikrer, at værtslandets kompetente myndigheder i den liste eller det register, der er omhandlet i artikel 9, opfører kreditservicevirksomheder med tilladelse til at foretage kreditserviceringsaktiviteter på deres område samt nærmere oplysninger om hjemlandet.

Artikel 14

Tilsyn med kreditservicevirksomheder, som leverer tjenesteydelser på tværs af grænser

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i hjemlandet undersøger og vurderer, om en kreditserviceringsaktiviteter, som leverer tjenesteydelser i et værtsland, løbende overholder kravene i dette direktiv.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i hjemlandet har beføjelser til at føre tilsyn med, undersøge og pålægge kreditservicevirksomheder administrative sanktioner og afhjælpende foranstaltninger for så vidt angår kravene i dette direktiv, når de udfører deres kreditserviceringsaktiviteter i et værtsland.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i hjemlandet giver de kompetente myndigheder i værtslandet meddelelse om de foranstaltninger, der er truffet i forhold til kreditservicevirksomheden og, hvor det er relevant, i den medlemsstat, hvor kreditten blev ydet, hvis denne er forskellig fra værtslandet og hjemlandet.
4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i hjem- og værtslandet i tilfælde, hvor en kreditservicevirksomhed udfører kreditserviceringsaktiviteter i et værtsland, og, hvor det er relevant, i den medlemsstat, hvor kreditten blev ydet, hvis denne er forskellig fra værtslandet og hjemlandet, samarbejder tæt om udførelsen af deres funktioner og opgaver, særlig i forbindelse med gennemførelsen af kontroller, undersøgelser og inspektioner på stedet.
5. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i hjemlandet ved udførelsen af deres funktioner og opgaver i henhold til dette direktiv anmoder de kompetente myndigheder i værtslandet om assistance i forbindelse med gennemførelsen af en inspektion på stedet i en filial, som er etableret i et værtsland, eller hos en kreditserviceleverandør, som er udpeget i et værtsland. Kontrollen på stedet af en filial eller en kreditserviceleverandør udføres i overensstemmelse med lovgivningen i den medlemsstat, hvor kontrollen foretages.
6. Medlemsstaterne sikrer desuden, at de kompetente myndigheder i værtslandet har beføjelser til at træffe afgørelse om, hvilke foranstaltninger det er mest hensigtsmæssigt at træffe i hvert enkelt tilfælde for at imødekomme anmodningen om assistance fra de kompetente myndigheder i hjemlandet.
7. Hvis de kompetente myndigheder i værtslandet beslutter at gennemføre inspektioner på stedet på vegne af de kompetente myndigheder i hjemlandet, skal de hurtigst muligt oplyse de kompetente myndigheder i hjemlandet om resultaterne heraf.
8. De kompetente myndigheder i værtslandet kan på eget initiativ gennemføre kontroller, inspektioner og undersøgelser for så vidt angår kreditserviceringsaktiviteter, som en kreditservicevirksomhed med tilladelse i et hjemland foretager på deres område. De kompetente myndigheder i værtslandet skal hurtigst

muligt oplyse de kompetente myndigheder i hjemlandet om resultaterne af disse kontroller, inspektioner og undersøgelser.

9. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i værtslandet i tilfælde, hvor de har dokumentation for, at en kreditservicevirksomhed, som udfører kreditserviceringsaktiviteter på deres område, som fastsat i artikel 13, har overtrådt de gældende regler, herunder forpligtelserne i medfør af de bestemmelser i national ret, der gennemfører dette direktiv, fremsender denne dokumentation til de kompetente myndigheder i hjemlandet og anmoder om, at de træffer de nødvendige foranstaltninger, uden at dette berører værtslandets kompetente myndigheders tilsyns-, undersøgelses- og sanktionsbeføjelser over for kreditservicevirksomheden i henhold til national ret, navnlig beføjelser, der gælder for kreditten eller kreditaftalen.

10. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor kreditten blev ydet, såfremt den er forskellig fra værtslandet og hjemlandet, i tilfælde hvor de har dokumentation for, at en kreditservicevirksomhed har overtrådt forpligtelserne i medfør af dette direktiv eller i de nationale bestemmelser, der finder anvendelse på kreditten eller kreditaftalen, fremsender denne dokumentation til de kompetente myndigheder i hjemlandet og anmoder om, at de træffer de nødvendige foranstaltninger, uden at dette berører de tilsyns-, undersøgelses- og sanktionsbeføjelser, der er tillagt de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor kreditten blev ydet, hvis denne er forskellig fra værtslandet og hjemlandet.

11. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i hjemlandet til de kompetente myndigheder i værtslandet, som videresendte dokumentationen, senest to måneder efter den i stk. 9 omhandlede anmodning meddeler nærmere oplysninger om administrative eller andre procedurer, som måtte være blevet indledt i forbindelse med den af værtslandet fremlagte dokumentation, om administrative sanktioner og afhjælpende foranstaltninger, som måtte være blevet iværksat over for kreditservicevirksomheden, eller en begrundet afgørelse for, at der ikke er iværksat foranstaltninger. Hvis der er indledt en procedure, orienterer de kompetente myndigheder i hjemlandet regelmæssigt de kompetente myndigheder i værtslandet om status herfor.

12. Hvis en kreditservicevirksomhed fortsat overtræder de gældende regler, herunder sine forpligtelser i medfør af dette direktiv, sikrer medlemsstaterne, efter at værtslandets kompetente myndigheder har underrettet hjemlandet herom, at de kompetente myndigheder i værtslandet har ret til at pålægge passende administrative sanktioner og afhjælpende foranstaltninger for at sikre overholdelse af dette direktiv, når et af følgende forhold gør sig gældende:

- a) kreditservicevirksomheden har ikke truffet passende og effektive foranstaltninger til at afhjælpe overtrædelsen inden for en rimelig frist, eller
- b) i hastetilfælde, hvor øjeblikkelig handling er nødvendig for at imødegå en alvorlig trussel mod låntagernes kollektive interesser.

De kompetente myndigheder i værtslandet kan pålægge de administrative sanktioner og afhjælpende foranstaltninger, der er omhandlet i første afsnit, uanset eventuelle administrative sanktioner og afhjælpende foranstaltninger, der allerede er pålagt af de kompetente myndigheder i hjemlandet.

De kompetente myndigheder i værtslandet kan desuden forbyde yderligere aktiviteter for en kreditservicevirksomhed, der overtræder de gældende regler, herunder dennes forpligtelser i medfør af dette direktiv, indtil den kompetente myndighed i hjemlandet har truffet en passende afgørelse, eller kreditservicevirksomheden har truffet foranstaltninger til at afhjælpe overtrædelsen af reglerne.

AFSNIT III

KREDITKØBERE

Artikel 15

Ret til oplysninger vedrørende en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale

1. Medlemsstaterne sikrer, at et kreditinstitut giver en potentiel kreditkøber de oplysninger, som er nødvendige, om en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale og, hvor det er relevant, sikkerhedsstillelsen, for at den potentielle kreditkøber kan foretage sin egen vurdering af værdien af kreditgiverens rettigheder i henhold til den misligholdte kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale og sandsynligheden for at realisere værdien af denne aftale forud for indgåelsen af en kontrakt om overførsel af den pågældende kreditgivers rettigheder i henhold til den misligholdte kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, samtidig med at der sikres beskyttelse af de oplysninger, som kreditinstituttet har stillet til rådighed, samt af fortroligheden af forretningsoplysninger.
2. To gange årligt pålægger medlemsstaterne kreditinstitutter, som overfører en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale til en kreditkøber, at oplyse de kompetente myndigheder i værtslandet, som er udpeget i henhold til dette direktivs artikel 21, stk. 3, og de kompetente myndigheder, der er omhandlet i artikel 4, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU ⁽²²⁾, som minimum om følgende:
 - a) identifikatoren for juridiske enheder (LEI) for kreditkøberen eller i påkommende tilfælde LEI-koden for vedkommendes repræsentant som udpeget i overensstemmelse med artikel 19, eller hvis en sådan identifikator ikke findes, om:
 - i) identiteten på kreditkøberen eller medlemmerne af kreditkøberens ledelses- eller administrationsorgan og de personer, som besidder kvalificerede andele i kreditkøberen som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 36), i forordning (EU) nr. 575/2013, og
 - ii) adressen på kreditkøber eller, hvis det er relevant, dennes repræsentant som udpeget i overensstemmelse med artikel 19
 - b) det samlede udestående beløb for kreditgiverens rettigheder i henhold til de misligholdte kreditaftaler eller for de misligholdte kreditaftaler, der overføres
 - c) antallet og størrelsen af kreditgiverens rettigheder i henhold til de misligholdte kreditaftaler eller de misligholdte kreditaftaler, der overføres
 - d) om overførslen omfatter kreditgiverens rettigheder i henhold til de misligholdte kreditaftaler eller selve de misligholdte kreditaftaler, der er indgået med forbrugere, og de typer af aktiver, der tjener som sikkerhedsstillelse for de misligholdte kreditaftaler, hvor dette er relevant.
3. De kompetente myndigheder, der er omhandlet i stk. 2, kan kræve, at kreditinstitutterne afgiver de i nævnte stykke omhandlede oplysninger kvartalsvis, når de skønner det nødvendigt, herunder for bedre at kunne overvåge et stort antal overførsler, der kan finde sted i en kriseperiode.
4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i værtslandet hurtigst muligt meddeler de i stk. 2 og 3 omhandlede oplysninger samt eventuelle andre oplysninger, som de måtte finde nødvendige for udførelsen af deres funktioner og opgaver i overensstemmelse med dette direktiv, til de kompetente myndigheder i kreditkøberens hjemland.
5. Stk. 1-4 anvendes i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/679 og (EU) 2018/1725.

Artikel 16

Gennemførelsesmæssige tekniske standarder for dataformularer

1. EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, som præciserer det format, som kreditinstitutter, skal anvende med henblik på at give de oplysninger, der er omhandlet i artikel 15, stk. 1, således at kreditkøberne får nærmere oplysninger om deres krediteksponeringer i anlægsbeholdningen med henblik på analyse, finansiell due diligence og værdiansættelse af kreditgiverens rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale.
2. EBA specificerer i de i nærværende artikels stk. 1 omhandlede udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder datafelterne, herunder hvilke datafelter der er obligatoriske, og databehandlingen af fortrolige oplysninger, jf. artikel 15, stk. 1.
3. Udkastene til gennemførelsesmæssige tekniske standarder skal være proportionelle med arten og størrelsen af kreditter og kreditporteføljer.
4. Ved udarbejdelsen af de i stk. 1 omhandlede udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder skal EBA tage hensyn til følgende:
 - a) eksisterende markedspraksis for datadeling mellem købere og sælgere
 - b) feedback modtaget fra brugere om deres erfaringer med at anvende eksisterende EBA-formularer for misligholdte lån
 - c) eksisterende lignende krav på medlemsstatsniveau
 - d) vigtigheden af at minimere behandlingsomkostningerne for kreditinstitutter og kreditkøbere.
5. EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, som omhandlet i stk. 1, for Kommissionen senest den 29. september 2022.
6. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i stk. 1 omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.
7. Dataformularerne anvendes for transaktioner vedrørende kreditter udstedt den 1. juli 2018 eller senere, som bliver misligholdt efter den 28. december 2021. For kreditter med oprindelse mellem den 1. juli 2018 og datoen for ikrafttrædelsen af de i stk. 1 omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder udfylder kreditinstitutterne dataformularen med de oplysninger, de allerede har til rådighed.
8. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutter også anvender de i stk. 6 omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder ved overførsel af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale til andre kreditinstitutter. Kreditinstitutter anvender dataformularerne til at formidle oplysninger mellem kreditinstitutter i tilfælde, hvor der kun sker en overførsel af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale.

Artikel 17

Kreditkøberes forpligtelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at:
 - a) en kreditkøber, der er hjemmehørende i Unionen, eller som har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den i henhold til national ret ikke har et vedtægtsmæssigt hjemsted, sit hovedkontor i Unionen, udpeger en enhed som omhandlet i artikel 2, stk. 5, litra a), nr. i) eller iii), eller en kreditservicevirksomhed til at udføre kreditserviceringsaktiviteter med relation til kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, der er indgået med forbrugere

b) såfremt en kredittkøber ikke er hjemmehørende i Unionen, eller som ikke har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den i henhold til national ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, sit hovedkontor i Unionen, udpeger dens repræsentant, der er udpeget i overensstemmelse med artikel 19, stk. 1, en enhed som omhandlet i artikel 2, stk. 5, litra a), nr. i) eller iii), eller en kreditservicevirksomhed, undtagen i tilfælde, hvor repræsentanten selv er en enhed som omhandlet i artikel 2, stk. 5, litra a), nr. i) eller iii), til at udføre kreditserviceringsaktiviteter i forbindelse med en kredittgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kredittaftale eller selve den misligholdte kredittaftale, som indgås med:

i) fysiske personer, herunder forbrugere og selvstændige arbejdstagere

ii) mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder (SMV'er) som defineret i artikel 2 i bilaget til Kommissionens henstilling 2003/361/EF (23).

Værtslandet kan udvide kravet fastsat i første afsnit til andre kredittaftaler.

2. Medlemsstaterne sikrer, at en kredittkøber ikke er omfattet af andre supplerende krav i forbindelse med købet af en kredittgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kredittaftale eller af selve den misligholdte kredittaftale end dem, som følger af bestemmelser i national lovgivning, der gennemfører dette direktiv, eller den gældende forbrugerbeskyttelseslovgivning, aftaleret, civilret eller strafferet. Medlemsstaterne sikrer, at de relevante bestemmelser i EU-retten og national ret vedrørende navnlig håndhævelse af kontrakter, forbrugerbeskyttelse, låntagers rettigheder, kreditoprindelse, bankhemmelighedsregler og strafferet fortsat finder anvendelse på kredittkøberen efter overførslen af kredittgiverens rettigheder i henhold til kredittaftalen eller af selve kredittaftalen til kredittkøberen. Beskyttelsesniveauet i henhold til EU-retten og national ret for forbrugere og andre låntagere såvel som insolvensregler berøres ikke af overførslen af kredittgiverens rettigheder i henhold til kredittaftalen eller selve kredittaftalen til kredittkøberen, uden at det berører nationale og internationale regler om gældsbeviser og veksler.

3. Dette direktiv berører ikke de nationale beføjelser vedrørende kreditregistre, herunder beføjelsen til at kræve, at kredittkøbere oplyser om en kredittgivers rettigheder i henhold til en kredittaftale eller om selve kredittaftalen og dens opfyldelse.

4. Medlemsstaterne kan tillade, at kredittkøbere ansætter fysiske personer til at servicere de kredittaftaler, de har erhvervet. Disse fysiske personer skal være omfattet af en national ordning for regulering og tilsyn og må ikke nyde godt af den frie ret til udveksling af kreditserviceringsaktiviteter i en anden medlemsstat i henhold til dette direktiv.

5. Medlemsstaterne sikrer, at den udpegede kreditservicevirksomhed eller enhed, der er omhandlet i artikel 2, stk. 5, litra a), nr. i) eller iii), på vegne af kredittkøberen, opfylder de forpligtelser, der er pålagt kredittkøberen i henhold til nærværende artikels stk. 2 og artikel 18 og 20. I tilfælde, hvor der ikke er udpeget nogen kreditservicevirksomhed eller enhed som omhandlet i artikel 2, stk. 5, litra a), nr. i) eller iii), er kredittkøberen eller dennes repræsentant omfattet af disse forpligtelser.

Medlemsstaterne kan kræve, at den udpegede kreditservicevirksomhed eller enhed, der er omhandlet i artikel 2, stk. 5, litra a), nr. i) eller iii), på vegne af kredittkøberen, opfylder de forpligtelser, der pålægges kredittkøberen i henhold til national ret, herunder i forbindelse med nærværende artikels stk. 3.

Artikel 18

Anvendelse af kreditservicevirksomheder eller andre enheder

1. Såfremt kreditkøberen eller, hvis det er relevant, dennes repræsentant som udpeget i overensstemmelse med artikel 19 udpeger en enhed, jf. artikel 2, stk. 5, litra a), nr. i) eller iii), eller en kreditservicevirksomhed til at udføre kreditserviceringsaktiviteter i forbindelse med de overførte kreditgiverrettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, kræver medlemsstaterne, at denne kreditkøber eller dennes repræsentant underretter de kompetente myndigheder i hjemlandet om identiteten og adressen på den i artikel 2, stk. 5, litra a), nr. i) eller iii), omhandlede enhed eller kreditservicevirksomheden senest den dato, hvor kreditserviceringsaktiviteterne påbegyndes.
2. Hvis kreditkøberen eller, hvis det er relevant, den repræsentant, der er udpeget i overensstemmelse med artikel 19, udpeger en anden enhed end den, der blev underrettet om i henhold til nærværende artikels stk. 1, underretter denne de kompetente myndigheder i hjemlandet herom senest på datoen for ændringen med angivelse af identiteten og adressen på den nye enhed, som den har udpeget til at udføre kreditserviceringsaktiviteter i relation til de overførte kreditgiverrettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale.
3. Medlemsstaterne pålægger de kompetente myndigheder i kreditkøberens hjemland hurtigst muligt at fremsende de oplysninger, der er modtaget i overensstemmelse med stk. 1 og 2, til de kompetente myndigheder i værtslandet, til de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor kreditten blev ydet og til de kompetente myndigheder i den nye kreditservicevirksomheds hjemland.

Artikel 19

Repræsentanter for en tredjelandskreditkøber

1. Medlemsstaterne fastsætter, at en kreditkøber, som ikke er hjemmehørende i Unionen, eller som ikke har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den i henhold til national ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, sit hovedkontor i Unionen, i forbindelse med en aftale om overførsel af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller til selve den misligholdte kreditaftale skriftligt udpeger en repræsentant, som er hjemmehørende i Unionen, eller som har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den i henhold til national ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, sit hovedkontor i Unionen.
2. I alle spørgsmål vedrørende den løbende overholdelse af dette direktiv henvender de kompetente myndigheder sig foruden eller i stedet for til kreditkøber, til den i stk. 1 omhandlede repræsentant, som er fuldt ud ansvarlig for opfyldelse af alle forpligtelser, som påhviler kreditkøberen i henhold til de bestemmelser i national ret, der gennemfører dette direktiv.

Artikel 20

En kreditkøbers overførsel af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller til selve den misligholdte kreditaftale og meddelelse til de kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne pålægger en kreditkøber eller, hvis det er relevant, dennes repræsentant som udpeget i overensstemmelse med artikel 19, som overfører en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller til selve den misligholdte kreditaftale, to gange årligt at oplyse de kompetente myndigheder i sit hjemland om identifikatoren for juridiske enheder (LEI) for den nye kreditkøber, eller, i påkommende tilfælde, LEI-koden for dennes repræsentant, som udpeget i overensstemmelse med artikel 19, eller hvis en sådan identifikator ikke findes, om:
 - a) identiteten på den nye kreditkøber eller, hvis det er relevant, dennes repræsentant som udpeget i overensstemmelse med artikel 19 eller medlemmerne af den nye kreditkøbers eller dennes repræsentants ledelses- eller administrationsorgan og de personer, som besidder kvalificerede

- andele i den nye kreditkøber eller dennes repræsentant i den i artikel 4, stk. 1, nr. 36), i forordning (EU) nr. 575/2013 anvendte betydning og
- b) adressen på den nye kreditkøber eller, hvis det er relevant, dennes repræsentant som udpeget i overensstemmelse med artikel 19.

Endvidere skal kreditkøberen eller dennes repræsentant som minimum oplyse de kompetente myndigheder i sit hjemland om følgende:

- a) det samlede udestående beløb for kreditgiverens rettigheder i henhold til den misligholdte kreditaftale eller de misligholdte kreditaftaler, der overføres
- b) antallet og størrelsen af kreditgiverens rettigheder i henhold til de misligholdte kreditaftaler eller de misligholdte kreditaftaler, der overføres
- c) om overførslen omfatter en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, der er indgået med forbrugere, og de typer af aktiver, der tjener som sikkerhedsstillelse for den misligholdte kreditaftale, hvor dette er relevant.

2. De i stk. 1 omhandlede kompetente myndigheder kan kræve, at kreditkøberne, og hvis det er relevant, deres repræsentanter som udpeget i overensstemmelse med artikel 19 afgiver de i nævnte stykke omhandlede oplysninger kvartalsvis, når de pågældende kompetente myndigheder skønner det nødvendigt, herunder for bedre at kunne overvåge et stort antal overførsler, der kan finde sted i en kriseperiode.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, der er omhandlet i stk. 1 og 2, hurtigst muligt fremsender de oplysninger, der er modtaget i henhold til disse stykker, til de kompetente myndigheder i værtslandet og til de kompetente myndigheder i den nye kreditkøbers hjemland.

AFSNIT IV

TILSYN

Artikel 21

De kompetente myndigheders tilsyn

1. Medlemsstaterne sikrer, at creditservicevirksomheder og, hvis det er relevant, creditserviceleverandører, hvortil creditserviceringsaktiviteter er outsourcet i overensstemmelse med artikel 12, løbende overholder de bestemmelser i national lovgivning, der gennemfører dette direktiv, og sikrer, at disse aktiviteter er omfattet af passende tilsyn ved de kompetente myndigheder i hjemlandet med henblik på at vurdere en sådan overholdelse.

2. Det værtsland, hvor en kreditkøber eller, hvis det er relevant, dennes repræsentant udpeget i overensstemmelse med artikel 19, har hjemsted, sikrer, at de kompetente myndigheder, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, er ansvarlige for tilsynet med de forpligtelser, der er fastsat i artikel 10 og i artikel 17-20 med hensyn til kreditkøberen eller, hvis det er relevant, dennes repræsentant udpeget i overensstemmelse med artikel 19.

3. Medlemsstaterne udpeger de kompetente myndigheder, som er ansvarlige for udførelsen af funktioner og opgaver i henhold til de bestemmelser i national ret, der gennemfører dette direktiv.

4. Hvis medlemsstaterne udpeger mere end én kompetent myndighed i henhold til stk. 3, skal de fastsætte deres respektive opgaver og udpege en af dem som fælles kontaktpunkt for alle nødvendige udvekslinger og interaktioner med kompetente myndigheder i hjem- eller værtslandet.

5. Medlemsstaterne sikrer, at der er indført passende foranstaltninger, således at de kompetente myndigheder, der er udpeget i henhold til nærværende artikels stk. 3, fra kreditkøbere eller deres repræsentanter udpeget i overensstemmelse med artikel 19, kreditservicevirksomheder, kreditserviceleverandører, hvortil en kreditservicevirksomhed outsourcer kreditserviceringsaktiviteter i henhold til artikel 12, låntagere og andre personer eller offentlige myndigheder kan få de oplysninger, der er nødvendige for at:

- a) vurdere den løbende overholdelse af kravene i de bestemmelser i national lovgivning, der gennemfører dette direktiv
- b) undersøge mulige overtrædelser af disse krav
- c) pålægge administrative sanktioner og afhjælpende foranstaltninger i overensstemmelse med de nationale bestemmelser, der gennemfører artikel 23.

6. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, der er udpeget i henhold til stk. 3, har den ekspertviden, de ressourcer, den operationelle kapacitet og de beføjelser, der er nødvendige for udførelsen af deres funktioner og opgaver som fastsat ved dette direktiv.

Artikel 22

De kompetente myndigheders tilsynsfunktion og -beføjelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i hjemlandet, der er udpeget i henhold til artikel 21, stk. 3, har alle de tilsyns-, undersøgelses- og sanktionsbeføjelser, der er nødvendige for udførelsen af deres funktioner og opgaver som fastsat ved dette direktiv, herunder som minimum følgende:

- a) beføjelsen til at meddele eller nægte en tilladelse i medfør af artikel 5 og 6
- b) beføjelsen til at inddrage en tilladelse i medfør af artikel 8
- c) beføjelsen til at forbyde kreditserviceringsaktiviteter
- d) beføjelsen til at gennemføre inspektioner på stedet eller eksterne inspektioner
- e) beføjelsen til at pålægge administrative sanktioner og afhjælpende foranstaltninger i overensstemmelse med de nationale bestemmelser, der gennemfører artikel 23
- f) beføjelsen til at gennemgå outsourcingaftaler indgået mellem kreditservicevirksomheder og kreditserviceleverandører, jf. artikel 12, stk. 1
- g) beføjelsen til at kræve, at kreditservicevirksomheder fjerner medlemmer fra deres ledelses- eller administrationsorgan, når de ikke opfylder kravene i artikel 5, stk. 1, litra b)
- h) beføjelsen til at kræve, at kreditservicevirksomheder ændrer eller opdaterer deres interne governanceordninger og interne kontrolmekanismer med henblik på effektivt at sikre overholdelse af låntageres rettigheder i overensstemmelse med de love, der gælder for kreditaftalen
- i) beføjelsen til at kræve, at kreditservicevirksomheder ændrer eller opdaterer deres politikker, der er vedtaget med henblik på at sikre, at låntagerne behandles på en fair og omhyggelig måde, og at klager fra låntagere registreres og behandles
- j) beføjelsen til at anmode om yderligere oplysninger vedrørende overførslen af en kreditgivers rettigheder i henhold til den misligholdte kreditaftale eller til selve den misligholdte kreditaftale.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i værtslandet, der er udpeget i medfør af artikel 21, stk. 3, og i den medlemsstat, hvor kreditten blev ydet, hvis denne ikke er værtslandet eller hjemlandet, får alle de beføjelser, der er nødvendige for udførelsen af deres funktioner og opgaver som fastsat i dette direktiv.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i hjemlandet ved anvendelse af en risikobaseret tilgang undersøger en kreditservicevirksomheds gennemførelse af kravene i artikel 5, stk. 1, litra e)-h).

4. Medlemsstaterne fastsætter omfanget af den i stk. 3 omhandlede undersøgelse under hensyntagen til størrelsen, arten, omfanget og kompleksiteten af den pågældende kreditservicevirksomheds aktiviteter.

5. De kompetente myndigheder i hjemlandet underretter de kompetente myndigheder i værtslandet eller i den medlemsstat, hvor kreditten blev ydet, hvis denne ikke er værtslandet eller hjemlandet, om resultaterne af den i stk. 3 omhandlede undersøgelse efter anmodning fra en af disse kompetente myndigheder, eller såfremt de kompetente myndigheder i hjemlandet finder det hensigtsmæssigt. De kompetente myndigheder i hjemlandet fremsender altid de nærmere oplysninger om administrative sanktioner eller afhjælpende foranstaltninger, som måtte være blevet iværksat, til de kompetente myndigheder i værtslandet og, hvor det er relevant, i den medlemsstat, hvor kreditten blev ydet, hvis denne ikke er værtslandet eller hjemlandet.

6. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i hjem- og værtslandet, og i den medlemsstat, hvor kreditten blev ydet, hvis denne ikke er værtslandet eller hjemlandet, ved gennemførelsen af den i stk. 3 omhandlede undersøgelse udveksler alle de oplysninger, der er nødvendige, for at de kan udføre deres respektive funktioner og opgaver som fastsat ved dette direktiv.

7. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i hjemlandet kan pålægge en kreditservicevirksomhed, en kreditserviceleverandør eller en kreditkøber eller dennes repræsentant som udpeget i overensstemmelse med artikel 19, og som ikke opfylder kravene i de bestemmelser i national lovgivning, der gennemfører dette direktiv, på et tidligt tidspunkt at træffe de nødvendige foranstaltninger til overholdelse af nævnte bestemmelser.

Artikel 23

Administrative sanktioner og afhjælpende foranstaltninger

1. Uden at det berører medlemsstaternes ret til at fastsætte strafferetlige sanktioner fastsætter medlemsstaterne regler vedrørende de nødvendige administrative sanktioner og afhjælpende foranstaltninger, der finder anvendelse som minimum i følgende situationer:

- a) en kreditservicevirksomhed undlader at overholde kravene i de bestemmelser i national ret, der gennemfører artikel 11, eller indgår en outsourcingaftale, som overtræder de bestemmelser i national lovgivning, der gennemfører artikel 12, eller den kreditserviceleverandør, hvortil kreditserVICERINGSaktiviteterne er outsourcet, begår en alvorlig overtrædelse af gældende de lovbestemmelser, herunder de nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv
- b) en kreditservicevirksomheds governanceordninger og interne kontrolmekanismer, som fastsat i artikel 5, stk. 1, litra e), sikrer ikke overholdelsen af låntagerrettigheder og regler om beskyttelse af personoplysninger
- c) en kreditservicevirksomheds politik er ikke hensigtsmæssig i henseende til en korrekt behandling af låntagerne, som fastsat i artikel 5, stk. 1, litra f)
- d) en kreditservicevirksomheds interne procedurer, som fastsat i artikel 5, stk. 1, litra g), sikrer ikke, at klager fra låntagere registreres og behandles i overensstemmelse med forpligtelserne i de bestemmelser i national lovgivning, der gennemfører dette direktiv
- e) en kreditkøber eller, hvis det er relevant, dennes repræsentant som udpeget i overensstemmelse med artikel 19 undlader at meddele oplysningerne i henhold til de bestemmelser i national lovgivning, der gennemfører artikel 18 og 20
- f) en kreditkøber eller, hvis det er relevant, dennes repræsentant som udpeget i overensstemmelse med artikel 19 overholder ikke kravet i de bestemmelser i national lovgivning, der gennemfører artikel 17
- g) en kreditkøber overholder ikke kravet i de bestemmelser i national lovgivning, der gennemfører artikel 19
- h) et kreditinstitut undlader at stille de oplysninger til rådighed, der er fastsat i de bestemmelser i national lovgivning, der gennemfører artikel 15

-
- i) en kreditservicevirksomhed lader en eller flere personer, som ikke opfylder kravene fastsat i artikel 5, stk. 1, litra b), blive eller forblive medlem af sit ledelses- eller administrationsorgan
 - j) en kreditservicevirksomhed overholder ikke kravene i de bestemmelser i national lovgivning, der gennemfører artikel 24
 - k) en kreditkøber eller, hvor det er relevant, kreditservicevirksomheder eller enhver enhed, der er nævnt i artikel 2, stk. 5, litra a), nr. i) eller iii), overholder ikke de bestemmelser i national lovgivning, der gennemfører artikel 10
 - l) en kreditservicevirksomhed modtager og opbevarer midler fra låntagere, hvor dette ikke er tilladt i en medlemsstat i henhold til artikel 6, stk. 1, litra b)
 - m) en kreditservicevirksomhed overholder ikke kravene i de bestemmelser i national lovgivning, der gennemfører artikel 6, stk. 2.
2. De administrative sanktioner og afhjælpende foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning og som minimum omfatte følgende:
- a) en tilbagetrækning af tilladelsen til at udføre aktiviteter som kreditservicevirksomhed
 - b) et påbud, hvorved det pålægges kreditservicevirksomheden, kreditkøberen eller, hvis det er relevant, dennes repræsentant som udpeget i overensstemmelse med artikel 19 at afhjælpe overtrædelsen, at bringe den udviste adfærd til ophør og at afholde sig fra at gentage en sådan adfærd
 - c) administrative økonomiske sanktioner.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de administrative sanktioner og afhjælpende foranstaltninger gennemføres effektivt.
4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder ved valget af arten af administrative sanktioner eller afhjælpende foranstaltninger og fastsættelsen af størrelsen af de administrative økonomiske sanktioner tager højde for relevante omstændigheder, herunder følgende:
- a) overtrædelsens grovhed og varighed
 - b) i hvor høj grad kreditservicevirksomheden eller kreditkøberen eller, hvis det er relevant, dennes repræsentant som udpeget i overensstemmelse med artikel 19 er ansvarlige for overtrædelsen
 - c) den for overtrædelsen ansvarlige kreditservicevirksomheds eller kreditkøbers finansielle styrke, idet der bl.a. skal henvises til den samlede omsætning for en juridisk person eller den årlige indtægt for en fysisk person
 - d) hvis de kan bestemmes, den fortjeneste, der er opnået som følge af overtrædelsen, eller det tab, der er undgået som følge af overtrædelsen, hos den for overtrædelsen ansvarlige kreditservicevirksomhed eller kreditkøber eller, hvis det er relevant, dennes repræsentant som udpeget i overensstemmelse med artikel 19
 - e) hvis de kan bestemmes, tabene for tredjeparter som følge af overtrædelsen
 - f) omfanget af den for overtrædelsen ansvarlige kreditservicevirksomheds eller kreditkøbers samarbejde med de kompetente myndigheder
 - g) tidligere overtrædelser begået af den for overtrædelsen ansvarlige kreditservicevirksomhed eller kreditkøber eller, hvis det er relevant, dennes repræsentant som udpeget i overensstemmelse med artikel 19
 - h) enhver faktisk eller potentiel systemisk følge af overtrædelsen.
5. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder kan anvende de administrative sanktioner og afhjælpende foranstaltninger i stk. 2 på medlemmer af ledelses- eller administrationsorganet samt andre personer, som i henhold til national ret er ansvarlige for overtrædelsen.
6. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder forud for en eventuel afgørelse om at pålægge de administrative sanktioner eller afhjælpende foranstaltninger som fastsat i denne artikels

stk. 2 giver den pågældende kreditservicevirksomhed eller kreditkøber eller, hvis det er relevant, dennes repræsentant som udpeget i overensstemmelse med artikel 19, mulighed for at blive hørt.

7. Medlemsstaterne sikrer, at enhver afgørelse om pålæggelse af de administrative sanktioner eller afhjælpende foranstaltninger som fastsat i stk. 2 er behørigt begrundet og kan påklages.

8. Medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte regler om administrative sanktioner for overtrædelser, der er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til deres nationale ret. I så tilfælde meddeler medlemsstaterne Kommissionen de relevante strafferetlige bestemmelser.

AFSNIT V

BESKYTTELSE OG FORPLIGTELSE TIL SAMARBEJDE

Artikel 24

Klager

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditservicevirksomheder indfører og opretholder effektive og gennemsigtige procedurer for behandling af klager fra låntagere.

2. Medlemsstaterne sikrer, at kreditservicevirksomheders behandling af klager fra låntagere sker vederlagsfrit, og at kreditservicevirksomhederne registrerer klagerne og de foranstaltninger, der træffes for at håndtere dem.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder indfører og offentliggør en procedure for behandling af klager fra låntagere vedrørende kreditkøbere, kreditservicevirksomheder og kreditserviceleverandører og sikrer at klagerne behandles hurtigt efter modtagelsen.

Artikel 25

Beskyttelse af personoplysninger

Behandling af personoplysninger med henblik på dette direktiv skal ske i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/679 og (EU) 2018/1725.

Artikel 26

Samarbejde mellem kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, der er omhandlet i artikel 8, 13, 14, 15, 18, 20 og 22, samarbejder med hinanden, når det er nødvendigt for udførelsen af deres funktioner og opgaver og udøvelsen af deres beføjelser i henhold til de nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv. De kompetente myndigheder skal også koordinere deres indsats for at undgå dobbeltarbejde og overlapninger, når de udøver deres tilsynsbeføjelser, pålægger administrative sanktioner og træffer afhjælpende foranstaltninger i grænseoverskridende sager.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder efter anmodning og hurtigst muligt giver hinanden de oplysninger, der er nødvendige, for at de kan udføre deres funktioner og opgaver i henhold til de nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, der som led i udførelsen af deres funktioner og opgaver i henhold til dette direktiv modtager fortrolige oplysninger, udelukkende anvender disse oplysninger i forbindelse med deres funktioner og opgaver i henhold til de nationale bestemmelser, der

gennemfører dette direktiv. Udvekslingen af oplysninger mellem kompetente myndigheder er underlagt tavshedspligt, jf. artikel 76 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU (24).

4. Medlemsstaterne fastsætter, at alle personer, der arbejder for eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, og revisorer og eksperter, der handler på vegne af de kompetente myndigheder, er bundet af tavshedspligt.
5. Medlemsstaterne træffer de nødvendige administrative og organisatoriske foranstaltninger for at lette det samarbejde, der er omhandlet i denne artikel.
6. EBA skal lette udvekslingen af oplysninger mellem de kompetente myndigheder i medlemsstaterne og fremme deres samarbejde.

AFSNIT VI

ÆNDRINGER

Artikel 27

Ændringer af direktiv 2008/48/EF

I direktiv 2008/48/EF foretages følgende ændringer:

- 1) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 11a

Oplysninger vedrørende ændring af en kreditaftales vilkår og betingelser

Uden at det berører andre forpligtelser fastsat i nærværende direktiv sikrer medlemsstaterne, at kreditgiveren forud for ændring af vilkår og betingelser for en kreditaftale meddeler forbrugeren følgende oplysninger:

- a) en tydelig beskrivelse af de foreslåede ændringer og, hvor det er relevant, af behovet for samtykke fra forbrugeren eller af de ændringer, der er indført ved lov
 - b) en tidsplan for gennemførelsen af de i litra a) omhandlede ændringer
 - c) de klagemuligheder, som er til rådighed for forbrugeren vedrørende de i litra a) omhandlede ændringer
 - d) tidsfristen for indgivelse af en sådan klage
 - e) navn og adresse på den kompetente myndighed, hvortil forbrugeren kan indgive denne klage.«
- 2) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 16a

Restancer og fyldestgørelse

1. Medlemsstaterne bør kræve, at kreditgivere har passende politikker og procedurer, der sikrer, at de, hvor det er relevant, tilskyndes til at udvise rimelig tilbageholdenhed, inden der indledes en fyldestgørelsesprocedure. Sådanne henstandsforanstaltninger skal bl.a. tage hensyn til forbrugers forhold og kan bl.a. bestå af:

a) en fuldstændig eller delvis refinansiering af en kreditaftale

b) ændring af en kreditaftales eksisterende vilkår og betingelser, der bl.a. kan omfatte:

i) forlængelse af kreditaftalen

ii) ændring af typen af kreditaftale

iii) udskydelse af betalingen af hele eller dele af afdraget i en periode

iv) ændring af rentesatsen

v) tilbud om betalingsfrihed i en periode

vi) delvis tilbagebetaling

vii) valutaomregning

viii) delvis eftergivelse og gældskonsolidering.

2. Listen over mulige henstandsforanstaltninger fastsat i stk. 1, litra b), berører ikke bestemmelser, der er fastsat i national ret, og kræver ikke, at medlemsstaterne indfører alle disse foranstaltninger i deres nationale ret.

3. Medlemsstaterne kan kræve, at de omkostninger, som kreditgiver har tilladelse til at fastsætte og pålægge forbrugeren ved misligholdelse, ikke må være større, end hvad der er højst nødvendigt for at kompensere kreditgiver for de udgifter, denne har afholdt som følge af misligholdelsen.

4. Medlemsstaterne kan tillade kreditgiver at pålægge forbrugeren yderligere omkostninger i tilfælde af misligholdelse. I så fald fastsætter medlemsstaterne et loft for disse omkostninger.«

3) Artikel 22, stk. 1, affattes således:

»1. I det omfang dette direktiv indeholder harmoniserede bestemmelser, må medlemsstaterne ikke i national ret bibeholde eller indføre bestemmelser, der fraviger dem, der er fastsat i dette direktiv. Artikel 16a, stk. 3, og 4, er dog ikke til hinder for, at medlemsstaterne opretholder eller indfører strengere bestemmelser for at beskytte forbrugerne«.

Artikel 28

Ændringer af direktiv 2014/17/EU

I direktiv 2014/17/EU foretages følgende ændringer:

1) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 27a

Oplysninger vedrørende ændring af en kreditaftales vilkår og betingelser

Uden at det berører andre forpligtelser i henhold til nærværende direktiv sikrer medlemsstaterne, at kreditgiver forud for ændring af vilkår og betingelser for en kreditaftale meddeler forbrugeren følgende oplysninger:

- a) en tydelig beskrivelse af de foreslåede ændringer og, hvor det er relevant, af behovet for samtykke fra forbrugeren eller af de ændringer, der er indført ved lov
 - b) en tidsplan for gennemførelsen af de i litra a) omhandlede ændringer
 - c) de klagemuligheder, som er til rådighed for forbrugeren vedrørende de i litra a) omhandlede ændringer
 - d) tidsfristen for indgivelse af en sådan klage
 - e) navn og adresse på den kompetente myndighed, hvortil forbrugeren kan indgive denne klage.«
- 2) I artikel 28 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Medlemsstaterne bør kræve, at kreditgivere har passende politikker og procedurer, der sikrer, at de, hvor det er relevant, tilskyndes til at udvise rimelig tilbageholdenhed, inden der indledes en procedure for tvangsauktion. Sådanne henstandsforanstaltninger skal bl.a. tage hensyn til forbrugers forhold og kan bl.a. bestå af:

- a) en fuldstændig eller delvis refinansiering af en kreditaftale
- b) ændring af en kreditaftales eksisterende vilkår og betingelser, der bl.a. kan omfatte:
 - i) forlængelse af kreditaftalen
 - ii) ændring af typen af kreditaftale
 - iii) udskydelse af betalingen af hele eller dele af afdraget i en periode
 - iv) ændring af rentesatsen
 - v) tilbud om betalingsfrihed i en periode
 - vi) delvis tilbagebetaling
 - vii) valutaomregning
 - viii) delvis eftergivelse og gældskonsolidering.«

b) Følgende stykke indsættes:

»1a. Listen over mulige henstandsforanstaltninger i stk. 1, litra b), berører ikke bestemmelser, der er fastsat i national ret, og kræver ikke, at medlemsstaterne indfører alle disse foranstaltninger i deres nationale ret.«

3) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 28a

Overdragelse af kreditgiverens rettigheder eller selve kreditaftalen

1. Overdrages kreditgiverens rettigheder i henhold til en kreditaftale eller selve kreditaftalen til tredjemand, har forbrugeren ret til at gøre enhver indsigelse gældende over for erhververen, som forbrugeren kunne gøre gældende over for den oprindelige kreditgiver, herunder også krav om modregning i det omfang modregning er tilladt i den pågældende medlemsstat.

2. Forbrugeren underrettes om den i stk. 1 omhandlede overdragelse, undtagen når den oprindelige kreditgiver efter overenskomst med erhververen fortsat står for kreditten i forhold til forbrugeren.«

AFSNIT VII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 29

Udvalg

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽²⁵⁾.
2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

Artikel 30

Evaluering

1. Senest den 29. december 2026 gennemfører Kommissionen en evaluering af direktivet og forelægger en rapport om de vigtigste resultater for Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg. Evalueringen skal som minimum indeholde følgende:
 - a) antallet af godkendte kreditservicevirksomheder i Unionen og antallet af kreditservicevirksomheder, der leverer deres tjenesteydelser i et værtsland
 - b) antallet af kreditgiverrettigheder i henhold til misligholdte kreditaftaler eller antallet af misligholdte kreditaftaler fra kreditinstitutter erhvervet af kreditkøbere, der er hjemmehørende eller har deres vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis de i henhold til national ret ikke har et vedtægtsmæssigt hjemsted, deres hovedkontor i samme medlemsstat som kreditinstituttet eller i en anden medlemsstat end kreditinstituttet eller uden for Unionen
 - c) en vurdering af den eksisterende risiko for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, der er forbundet med de aktiviteter, der udføres af kreditservicevirksomheder og kreditkøbere
 - d) en vurdering af samarbejdet mellem kompetente myndigheder i henhold til artikel 26.
2. Hvis der i forbindelse med evalueringen konstateres væsentlige problemer med hensyn til dette direktivs virkning, skal det i rapporten beskrives, hvordan Kommissionen agter at afhjælpe de identificerede problemer, herunder faser og tidsplan for den eventuelle revision.

Artikel 31

Revisionsklausul

Uden at dette berører Europa-Parlamentets og Rådets lovgivningsmæssige beføjelser, forelægger Kommissionen senest den 29. december 2023 Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om:

- a) tilstrækkeligheden af den lovgivningsmæssige ramme for så vidt angår en eventuel indførelse af lofter over omkostninger i tilfælde af misligholdelse, der finder anvendelse på kreditaftaler indgået med:

- i) fysiske personer som led i disse fysiske personers erhvervsmæssige virksomhed
 - ii) SMV'er som defineret i artikel 2 i bilaget til henstilling 2003/361/EF
 - iii) enhver låntager, forudsat at en fysisk person garanterer kreditten, eller at den er sikret ved aktiver eller ejendom, der tilhører den pågældende fysiske person
- b) relevante aspekter, herunder eventuelle henstandsforanstaltninger, af kreditaftaler indgået med:
- i) fysiske personer som led i disse fysiske personers erhvervsmæssige virksomhed
 - ii) SMV'er som defineret i artikel 2 i bilaget til henstilling 2003/361/EF
 - iii) enhver låntager, forudsat at en fysisk person garanterer kreditten, eller at den er sikret ved aktiver eller ejendom, der tilhører den pågældende fysiske person
- c) behovet for og gennemførligheden af at udvikle gennemførelsesmæssige eller reguleringsmæssige tekniske standarder eller andre passende metoder til at indføre fælles indberetningsformater for kommunikation til låntagere i henhold til artikel 10, stk. 2, og om henstandsforanstaltninger.

Hvor det er hensigtsmæssigt, ledsages den i stk. 1 omhandlede rapport af et forslag til retsakt.

Artikel 32

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 29. december 2023 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De meddeler straks Kommissionen disse love og bestemmelser.
2. De anvender de i stk. 1 omhandlede love og bestemmelser fra den 30. december 2023.

Som en undtagelse fra første afsnit er det tilladt for enheder, der allerede den 30. december 2023 udfører kreditserviceringsaktiviteter i henhold til national ret, at fortsætte med at udøve disse kreditserviceringsaktiviteter i deres hjemland indtil den 29. juni 2024 eller indtil den dato, hvor de får en tilladelse i overensstemmelse med dette direktiv, alt efter hvilken dato der kommer først.

Medlemsstater, der allerede har indført regler, der svarer til eller er strengere end dem, der er fastsat i dette direktiv for kreditserviceringsaktiviteter, kan i deres nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, tillade, at enheder, der allerede udfører kreditserviceringsaktiviteter i henhold til disse ordninger, den 30. december 2023, automatisk anerkendes som godkendte kreditservicevirksomheder.

3. De i stk. 1 omhandlede love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.
4. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 33

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 34

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 24. november 2021.

For Europa-Parlamentet

D. M. SASSOLI

Formand

For Rådet

A. LOGAR

Formand

(1) EUT C 444 af 10.12.2018, s. 15.

(2) EUT C 367 af 10.10.2018, s. 43.

(3) Europa-Parlamentets holdning af 19.10.2021 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 9.11.2021.

(4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).

(5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 1).

(6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/630 af 17. april 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013, for så vidt angår krav til minimumsdækning af tab for misligholdte eksponeringer (EUT L 111 af 25.4.2019, s. 4).

(7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

(8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) (EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6).

(9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT L 351 af 20.12.2012, s. 1).

(10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT L 133 af 22.5.2008, s. 66.)

(11) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 60 af 28.2.2014, s. 34.)

(12) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis) (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22).

(13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32).

(14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT L 174 af 1.7.2011, s. 1).

(15) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).

(16) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

(17) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39).

(18) Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT L 95 af 21.4.1993, s. 29).

(19) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

(20) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og om ændring af direktiv 2009/65/EF, 2009/138/EF og 2011/61/EU og forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 347 af 28.12.2017, s. 35).

(21) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/5/EF af 16. februar 1998 om lettelse af adgangen til varig udøvelse af advokaterhvervet i en anden medlemsstat end den, hvor beskikkelsen er opnået (EFT L 77 af 14.3.1998, s. 36).

(22) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

(23) Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36).

(24) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).

(25) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).